

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Paul Scheerbart

LESABÉNDIO

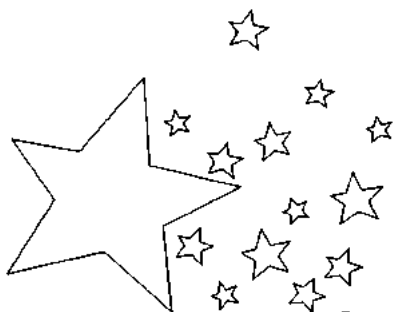
Bir Asteroid Romanı

★ BİLİMKURGU

PARIS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

PARIS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

PAUL SCHEERBART

(8 Ocak 1863, Danzig – 15 Ekim 1915, Berlin)

Danzigli marangoz bir babanın oğlu olan Scheerbart, felsefe ve sanat tarihi eğitimi almış, 1887 yılında Berlin'e taşınmış ve buradaki entelektüel çevre içine girmiştir. Adının duyulmasını sağlayan ilk eseri 1902'de yayımlanan *Die Große Revolution* (Büyük Devrim) adlı romanıdır. Kuno Küfer ve Bruno Küfer takma adlarını da kullanmış olan bu Alman yazar, özellikle fantastik/bilim kurgu romanlarıyla tanınarakla birlikte, şiir, resim ve mimari alanlarında da eserler vermiştir.

Aralarında çok sayıda tanınmış entelektüel ve sanatçının da bulunduğu hayranları, onu Dadacılığın, Dışavurumculuğun ve Gerçeküstücülüğün öncüsü olarak görmekte, modern mimari alanındaki ileri görüşlü katkılarını vurgulamakta, hatta onu atomun parçalanmasının müjdecisi olarak anmaktadırlar.

Paris Yayınları 10

Paul Scheerbart

Lesabéndio Ein Asteroïden-Roman / **Lesabéndio** Bir Asteroid Romanı

Çeviri: Çağatay Ünaltay

Genel Yayın Yönetmeni: **Muammer Kıranoglu**

Yayın Koordinatörü: **Cenk Acır**

Kitap Editörü: **Çetin Şan**

Son Okuma: **Yasemin Kıranoglu**

Kitap ve Kapak Tasarımı: **Mehmet Ulusel**

ISBN: 978-605-66850-3-3

1. Basım İstanbul, Mayıs 2017

© **Grano**

Bütün yayın hakları saklıdır, kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Paris Yayınları

Kemankeş Mahallesi, Necatibey Caddesi, Akçe Sokak No: 4/2

Karaköy, İstanbul

Telefon: **0212 243 72 30**

www.parisyayinlari.com

Sertifika No: 34288

Paris Yayınları, Grano İç ve Dış Ticaret Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.

Baskı

Şan Ofset Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Hamidiye Mah. Anadolu Cad. No. 5, Kağıthane / İstanbul

Tel: 0212 289 24 24

Sertifika No: **12049**

PAUL SCHEERBART

LESAB NDIO

Bir Asteroid Romanı

Alfred Kubin'in 14 çizimiyle

ÇEVİRİ: ÇAĞATAY ÜNALTAY

RİNGA, EKMEK VE DEVİRDAİM MAKİNESİ

“Rutubetli, kiralık dairelerde yazdığı romanlarında ‘tümüyle inciden yapılmış’ saraylardan ve şatolardan bahsederdi. Egzotik lezzetlerin yer aldığı lüks ziyafet sofralarını anlatır, sonra yazmaya ara verdiğindeyse ringa balığı ve ekmekten oluşan sade öğününü tüketirdi.”

1863 yılında, günümüzde Polonya sınırları içerisinde kalan Gdansk, o zamanki adıyla Danzig kentinde doğan Paul Carl Wilhelm Scheerbart için yazılan bir yazı böyle başlamaktadır. Kuno Küfer ve Bruno Küfer takma adlarını da kullanmış olan bu Alman yazar, özellikle fantastik/bilim kurgu romanlarıyla tanınmakla birlikte, şiir, resim ve mimari alanlarında da eserler vermiştir.

Aralarında çok sayıda tanınmış entelektüel ve sanatçının da bulunduğu hayranları, onu Dadacılığın, Dışavurumculuğun ve Gerçeküstücülüğün öncüsü olarak görmekte, modern mimari alanındaki ileri görüşlü katkılarını vurgulamakta, hatta onu atomun parçalanmasının müjdecisi olarak anmaktadırlar. Bir zamanlar Scheerbart’ın yazılı eserlerini ve çizimlerini içeren bir serginin açıldığı müzenin müdürü olan Udo Kultermann, “Scheerbart’ın o zamanlar yalnızca önsezileriyle kaleme aldığı birçok şey, günümüzde sıradan birer gerçek haline geldi,” demiştir.

Onun coşkun hayal dünyası yazarımıza bir miktar şöhret getirirse bile, bu uzay şairi, bu yıldız gezgini, bu iflah olmaz hayalci, ne yazık ki maddi açıdan sıkıntılar içinde geçen bir yaşam sürmüştür. Kendisi de bir Scheerbart hayranı olan ve onu maddi açıdan destekleyen Almanya’nın seçkin yayınevlerinden Rowohlt’un kurucusu Ernst Rowohlt’un yayınladığı ilk kitap Paul Scheerbart’ın *Katerpoesie* (Anlamsız Şiirler ya da Akşamdankalma Şiirler) isimli şiir kitabıdır. Ernst Rowohlt, bu kitaptaki “Sei Sanft

und Höhnisch (Sakin ve Alaycı ol)" şiirinin son dizesini sloganı haline getirmiş ve yaşamı boyunca sıklıkla tekrarlamıştır: "Charakter ist nur Eigensinn. Es lebe die Zigeunerin! (Kişilik sadece inat etmektir. Yaşasın çingene kızı!)" Yazarın neredeyse tek besinin ekmek ve ringa balığı olduğunu aktaran da odur.

Danzigli marangoz bir babanın oğlu olan Scheerbart, felsefe ve sanat tarihi eğitimi almış, 1887 yılında Berlin'e taşınmış ve buradaki entelektüel çevre içine girmiştir. Adının duyulmasını sağlayan ilk eseri 1902 yılında yayımlanan *Die Große Revolution* (Büyük Devrim) adlı romanıdır. 1913 yılında yayımlanan *Lesabéndio* romanıysa kuşkusuz onun en önemli eseri olarak kabul edilmektedir. Eleştirmenler tarafından, eğer Scheerbart Alman olmayıp da İngiliz veya Amerikalı olsaydı ya da bu romanı I. Dünya Savaşı'nın arifesinde değil de daha sonraki tarihlerde yayımlansaydı, belki yaşamı boyunca çektiği maddi sıkıntılardan kurtulmasını sağlayabilecek uluslararası bir şöhret kazanabileceği söylenmiştir.

Lesabéndio romanı zamanın bir dizi ünlü ismini derinden etkilemiştir. Ünlü düşünür ve yazar Walter Benjamin de bunlardan biridir ve 1913 yılında *Lesabéndio* üzerine etkili bir tanıtım yazısı kaleme almıştır. *Lesabéndio* ve Paul Scheerbart'a olan ilgisi süren Benjamin, 1939 yılında "Scheerbart Üzerine" adlı ölümüne kadar yayımlanmamış olan bir çalışma daha hazırlamıştır. Bu çalışmada *Lesabéndio*'yu "gerekli olan tüm teknolojiyi geliştirmiş ve bunu insanlığın yararı için kullanmakta olan bir toplumun ... görüntüsü" olarak tanımlamıştır.

Benjamin'deki Paul Scheerbart etkisi bununla sınırlı kalmamıştır. Benjamin'in notlarında bahsedilen, ancak Nazilerden kaçarken yaya olarak geçmeye çalıştığı İspanya-Portekiz sınırında intihar etmesi sonrasında kaybolan "Der Wahre Politiker (Gerçek Politikacı)" isimli incelemesinde, notlarına göre, Ernst Bloch, George Sorel ve Georg Lukács'ın siyaset felsefesine dair görüşlerini ele aldıktan sonra sonuç bölümünde bu fantastik asteroid romanının değinmekte olduğu siyasi altyapıyı tartışmaktadır.

Paul Scheerbart ayrıca düzenli olarak Alman Dışavurumcularının dergisi *Der Sturm* için yazılar kaleme almıştır. Bunların

arasında fantastik öykülerin yanı sıra mimariyle ilgili makaleler de bulunmaktadır. 1914 yılında dergiyle aynı adı taşıyan yayınevi Scheerbart'ın *Glasarchitektur* (Cam Mimarisi) adlı kitabını yayımlamıştır. Scheerbart'ın cam mimarisi üzerine yazdıkları hem Benjamin'i hem de zamanın mimarlık alanındaki ünlü isimlerinden Bruno Taut'u da etkilemiştir. Walter Benjamin 1927'den 1940 yılına dek sürdürdüğü ve bitiremediği ünlü projesi *Passagenwerk* (Pasaj Projesi) ilhamını Scheerbart'tan almıştır.

Ünlü Alman mimar ve şehir plancısı Bruno Taut 1914 yılında Köln'de açılan Werkbund fuarı için inşa ettiği ve Cam Ev (Glashaus) olarak adlandırılan pavyonu Scheerbart'a ithaf etmiştir. Fuarı düzenleyen Deutscher Werkbund (Alman Mimarlar, Tasarımcılar ve Sanayiciler Birliği) 1907'de Hermann Muthesius tarafından kurulmuştur. Aynı zamanda bu dönemde birlik çevresinde oluşan yeni mimari akım da "Werkbund" ismiyle anılmaktadır.

Bruno Taut'un inşa ettiği Cam Ev...

Bir Yahudi olan Bruno Taut Nazi rejiminden kaçarak 1936 yılında Türkiye'ye gelmiştir. İstanbul Devlet Güzel Sanatlar Akademisi'nde yöneticilik ve Ankara'da Milli Eğitim Bakanlığı'nda mimarlık bölümü başkanlığı yapan Taut, ülkemizde daha çok Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi'nin (1937-39), Ankara Atatürk Lisesi'nin (1937-40), Atatürk'ün katafalkının (1938), Trabzon Fen Lisesi (1938) ve Cebeci Ortaokulu'nun (1938-39) planlarını çizen mimar olarak bilinmektedir. Atatürk'ün naaşının konulduğu katafalkın çizimini 36 saatte bitirmiş ve zamanında verilen 1000 lirayı Türk devletinden istememiş, bunun yerine emeğinin karşılığında tek bir teşekkür mektubu istemiştir. Atatürk'ün vefatından bir buçuk ay sonra, 24 Aralık 1938 tarihinde İstanbul'da hayatını kaybeden Bruno Taut, şimdiye kadar İstanbul Edirnekapı Şehitliği'ne gömülen tek gayrimüslim olmuştur. Taut'un mimaride cam kullanımı üzerine Scheerbart'ın da katkıda bulunduğu birkaç yazılı eseri de yayımlanmıştır.

Mehring'in "birayla şişmiş masal kurbağası" olarak tanımladığı Scheerbart'ın Berlin'deki sıkıntılı yaşamı, kira peşinde koşan ev sahiplerinden kaçmaya çalışması ve arkadaşlarından ödünç kıyafet istemesiyle hatırlanmaktadır. O dönemdeki duygularına dair şöyle bir not düşebiliriz: Scheerbart, *Lesabéndio* romanı için çizimler yapan ressam Alfred Kubin'e yazdığı bir mektupta, "Yaratıcılığın verdiği eşsiz zevk, biraz sıkıntı çekmeye değer mi?" diye sormaktadır.

Berlinli bir posta memurunun dul eşi olan ev sahibesi Anna Sommer ile 37 yaşındayken evlenen Paul Scheerbart karısı için şöyle demiştir: "Onu bir türlü yeterince ikna edemiyorum. Yine de ben çok mutluyum; yeni dünyalar kuran ve resmeden biri ne kadar mutlu olabilirse o kadar."

Ve Scheerbart coşkuyla yeni dünyalar kurmaya devam etmiştir. *Lesabéndio*'nun yanı sıra uzak egzotik memleketlerden ve ileri uygarlıklardan söz ettiği *Sonnen* (Güneşler), *Weltglanz* (Dünya

Parıltısı), “cam çiçekler” üzerine romanı *Flora Mohr* ve on bir ciltten oluşup da hiç yayınlanmamış ve halen kayıp olan hava gemileri üzerine destanı *Meteorgeist* (Meteor Ruhlar) bu tür eserleri arasındadır.

Rakkox der Billionär (Milyarder Rakkox) isimli savaş ve askerliği hicveden romanının kahramanı milyarlarını saçma yatırımlar için harcamaktadır. Bu yatırımlardan biri de ringa balıklarının sualtı savaşında kullanılmasına yöneliktir ve romanın sonunda Çin filosu tarafından yakalanan bu tuhaf yatırımcı iki yüz parçaya ayrılır ve parçaları iki yüz ayrı kutuya konarak götürülür.

Tarub, Bagdads berühmte Köchin (Tarub, Bağdat’ın Meşhur Aşçısı) adlı romanı da bundan aşağı kalmayacak tuhaflıklara sahne olmaktadır. Şehrin zenginlerinden Said ibn Selim’in verdiği ziyafetteki seçkin yemekler arasında “Panter Soslu Ekşili Yılanbalığı”, “Dondurulmuş Kök Salatası Eşliğinde Antilop Jambonu” gibi lezzet bombaları bulunmaktadır. Ziyafete katılan genç bir şair “Kaplumbağa Buğulaması” için hemen irticalen şu dizeleri söyler:

*İnanın bana! Öldürdüm o köpeği
Güzelim kaplumbağayı
Benden çalmak istiyordu*

*Lambaların koyu kırmızı
Işığı altında kaplumbağam
Sanki tutuşup yanmak istiyordu*

*Yazıklar olsun bana yasaklayanlara
Bu şahane kaplumbağayı
Yememi ve methetmemi*

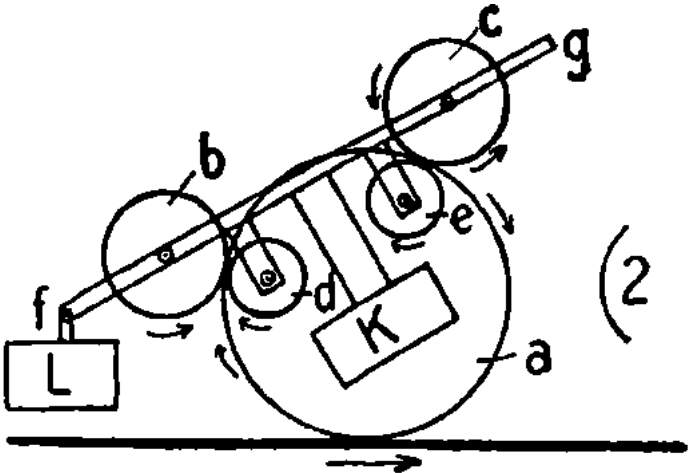
Ey kaplumbağalar! Güzel kaplumbağalar!

Burada Scheerbart’ın bir sözünü hatırlamanın vakti geldi:

“Gerçek bir gurme asla doymaz.”

Scheerbart'ın yaratıcılığı tuhaf öykülerle sınırlı değildi elbette. Fantastik çizimler yapıyor, "Kuyruklu Yıldız Dansı" adlı bir pantomim oyunu için libretto yazıyor ve bir devridaim makinesi yaratabilmek için çok büyük çaba harcıyordu. 1907 yılında başlayan bu merakının sonucunda evinin çamaşır odasını bir tür atölye haline getirmiş, teknisyenler ve ustalardan yardım alarak iki buçuk yıl boyunca bu konuyla uğraşmıştı. Bu çalışmayla ilgili çizimlerini, notlarını ve anılarını kitaplaştırarak oluşturduğu *Das Perpetuum Mobile: Die Geschichte Einer Erfindung* (Devridaim Makinesi: Bir Buluşun Tarihi) isimli eseriniyse 1910 yılında yayımlayacaktı. Şair ve çevirmen Andrew Joron bu kitabı "hayalgünün iki buçuk yıllık öfke nöbeti" olarak tanımlamıştır.

Radikal bir pasifist ve savaş karşıtı olan Paul Scheerbart 1915 yılında resmi kayıtlara göre beyin kanamasından öldü. Ancak gerçekte I. Dünya Savaşı sebebiyle başlayan askere alma seferberliğini protesto için açlık grevine gitmiş ve ölümü de bu sebeple gerçekleşmişti.

Scheerbart'ın gerçekleştirmek için uğraşıp durduğu devridaim makinesi için yaptığı çizimlerden biri...

Bu mimari dehanın, atomun çağının müjdecisinin, bu şair astronotun, bu bahtsız devridaim makinesi mucidinin yazılı eserlerinin listesini şöyle verebiliriz. Bu listedeki eser tanımları yazarın eserlerine alt başlık olarak verdiği kendi tanımlarıdır; örneğin *Le-sabéndio*'nun da tanımı/altbaşlığı "Bir Asteroid Romanı"dır:

- 1889 *Das Paradies. Die Heimat der Kunst* (Cennet. Sanatın Yurdu)
- 1893 *Ja ... was ... möchten wir nicht Alles!*. (Evet ... Neleri ... İstemi-yiz ki!) Bir Masal Kitabı. Cilt 1. (toplam 7 cilt, 2.-7. ciltler hiç yayımlanmadı).
- 1897 *Tarub. Bagdads berühmte Köchin*. (Tarub. Bağdat'ın Meşhur Aşçısı) Arap Kültürü Romanı
- 1897 *Ich liebe Dich!*. (Seni Seviyorum!) Bir Tren Romanı
- 1897 *Der Tod der Barmekiden*. (Bermekilerin Ölümü) Arap Ha-rem Romanı
- 1898 *Na Prost!* (Hadi Şerefe!) Fantastik Kral Romanı
- 1900 *Rakkóx der Billionär*. (Milyarder Rakkóx) Bir Gösteriş Ro-manı
- 1900 *Die Wilde Jagd*. (Vahşi Av) Sekiz Öykülü Bir Gelişim Romanı
- 1901 *Die Seeschlange*. (Deniz Yılanı) Bir Deniz Romanı
- 1902 *Liwûna und Kaidôh*. (Liwûna ve Kaidôh) Bir Ruh Romanı
- 1902 *Die Große Revolution*. (Büyük Devrim) Bir Ay Romanı
- 1902 *Immer mutig!* (Hep Korkusuzca!) Bir Fantastik Suaygırı Ro-manı
- 1903 *Der Aufgang zur Sonne*. (Güneş'e Yükseliş) Ev Masalı.
- 1903 *Kometentanz*. (Kuyruklu Yıldız Dansı) Astral Pantomim
- 1904 *Machtspäße*. (Kudret Şakaları) Arap Romanları
- 1904 *Revolutionäre Theater-Bibliothek*. (Devrimci Tiyatro Kütüp-hanesi) 6 Cilt.
- 1904 *Der Kaiser von Utopia*. (Ütopya İmparatoru) Bir Halk Ro-manı

- 1904 *Cervantes*
- 1906 *Münchhausen und Clarissa*. (Münchhausen ve Clarissa) Bir Berlin Romanı
- 1920 *Kater-Poesie* (Anlamsız Şiirler ya da Akşamdankalma Şiirler).
- 1909 *Die Entwicklung des Luftmilitarismus und die Auflösung der europäischen Land-Heere, Festungen und Seeflotten*. (Hava Militarizminin Gelişimi ve Avrupa'nın Kara Ordularının, Kalelerin ve Deniz Filolarının Çözülüşü) Bir Havacılık Yazısı.
- 1910 *Das Perpetuum mobile. Die Geschichte einer Erfindung*. (Devridaim Makinesi. Bir Buluşun Tarihi).
- 1912 *Astrale Novelletten*. (Astral Kısa Romanlar)
- 1912 *Das Große Licht*. (Büyük Işık) Münchhausen'dan Seçmeler.
- 1912 *Flore Mohr*. Bir Cam Çiçek Romanı
- 1913 *Lesabéndio*. Bir Asteroid Romanı.
- 1914 *Das graue Tuch und zehn Prozent Weiß*. (Gri Bez ve Yüzde On Beyaz) Bir Kadın Romanı.
- 1914 *Glasarchitektur*. (Cam Mimarisi)
- 1920 *Die Mopsiade*. Şiirler
- 1929 *Das Lachen ist verboten ...* (Gülmek Yasaktır ...)

Almanca aslından çevrilen bu roman yazarın Türkçe yayınlanan ilk eseridir.

LESABÉNDIO

bir asteroid romanı

Biba. Özellikle Güneş'e ilgi duyan ve felsefe kitapları yazan çok yaşlı bir Pallasyalı.

Bombimba. Nasıl doğduğu anlatılacak olan tipik genç bir Pallasyalı.

Dex. Pallas yıldızındaki liderlerden biri. Özellikle Kaddimon çeliğinin çıkarılması ve işlenmesi işiyle uğraşmaktadır.

Labu. Yalnızca eğimli çizgilerden oluşan şekillerle ilgilenen sanatçı bir lider.

Lesabéndio. Sanattan çok teknik konulara ilgi duyan ve büyük bir kulenin inşa edilmesini destekleyen bir lider.

Manesi. Sarmaşık bitkilere tutkun olan ve bir sürü mantar çayırı –Pallas yıldızındaki mağaralar da dahil olmak üzere– kuran, bahçıvanlığa yetenekli bir lider.

Nax. Quikko yıldızındandır. Lesabéndio ve Biba'nın aracılığıyla diğer dokuz Quikkoluyla birlikte Pallas'a gelmiştir.

Nuse. Işık kuleleri inşa etmektedir.

Peka. Yalnızca düz kenarlar ve yüzeylerle çalışmak isteyen ve tüm kristal yapıları şekilleri diğer şekillere üstün gören sanatçı bir lider.

Sofanti. Deri üretimi uzmanı.

Lesabéndio yavaşça derinliklere doğru süzüldü; vantuz ayağı hâlâ kafasının arkasına yapışık. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

BİRİNCİ BÖLÜM

Lesabéndio, Biba'ya küçük bir ikili yıldız sistemini gösterir ve kendi düşüncesine göre Pallas asteroidinin de bir ikili yıldız sistemi olduğunu söyler. Biba da bunun üzerine Güneş'in yüzeyindeki yoğun yaşama duyduğu hayranlığı belirtir ve oraya gitmek istediğini söyler. Lesabéndio onu bu fikrinden caydırmaya çalışır ve kısa zaman önce yaşlı bir Pallasyalının Dünyalılar tarafından fark edilmeden yaşadığı Dünya yıldızıyla ilgili bir hikâye okur. Son olarak da gariptir ki Pallasyalıların kendi yıldızlarına verdikleri isimle aynı biçimde telaffuz edilen kendi ismini Pallas asteroidine veren ve Dünyalı bir astronom olan Pallas'tan bahseder.

Gökyüzü eflatun renkтейdi ve yıldızlar yeşildi. Güneş de yeşil renkтейdi.

Lesabéndio vantuzlu ayağını iyice açtı ve aşağıya doğru çok dik biçimde inen çıkıntılı kaya duvarına sıkıca kenetledi, yalnızca lastik gibi esnek bir boru bacadan ve ona bağlı bir vantuzlu ayaktan oluşan gövdesini eflatun renkli atmosfere doğru elli metreden fazla uzattı.

Lesabéndio'nun yukarıda, havada duran kafası büyük bir değişim geçirmeye başladı; esnek kafa derisi bir şemsiye gibi açıldı ve sonra yavaşça kapandı; bu arada yüzü görünmez oldu. Sonra kafa derisinden bir boru oluştu; borunun ön tarafı açıldı ve en dibinde yüzü görölüyordu. Bu yüzdeki gözlerden iki uzun teleskop benzeri oluşum yükseliyordu; Lesabéndio bunlarla gökteki yeşil yıldızları çok yakınındaymış gibi rahatça görebiliyordu.

Lesabéndio'nun hemen yanındaki Biba da aceleyle aynı şekilde eflatun renkli atmosfere doğru uzandı. Ancak diğerinin esnek bedeni kaskatı ve dümdüz dururken, Biba'nınki rüzgârda kalan uzun bir dal gibi sallanıyordu.

Bu sırada Lesabéndio seslendi; kafa derisinden oluşan boru, sesini iyice artırdığından sesi çok daha yüksek çıkıyordu:

“Biba, Dünya yıldızının yanındaki küçük ikiz yıldızı görüyor musun?”

Biba kulaklarının etrafındaki kafa derisini yatırdı, deriden bir boru oluşturdu ve bu deriden borunun içinden gözlerini iki uzun teleskop gibi dışarı uzattı.

Biba da bu küçük ikiz yıldızı hemen fark etti ve biraz sonra şöyle dedi:

“Bu ikiz yıldızın Dünya’yla hiç ilgisi yok; orası da şu küçük yıldızlardan, asteroidlerden biri, tıpkı üzerinde yaşadığımız Pallas gibi.”

“Ben de,” diye karşılık verdi Lesabéndio, “aynı fikirdeyim. Yalnızca acaba bu ikili yıldız sistemini yakından görebilecek miyiz, onu merak ediyorum.”

“Ben,” dedi o sırada Biba, “bu ikili yıldız sistemini şimdiye kadar sık sık inceledim; Pallas’tan daha yavaş hareket ediyor ve bu yüzden bir süre sonra ona yetişeceğiz. Bu demektir ki bu ikili yıldız yakından göreceğiz. İyi de bu, seni neden bu kadar ilgilendiriyor?”

“Bu ikili yıldız sisteminin üst tarafı,” diye yanıtladı Lesabéndio, “tıpkı sivri bir koniye benziyor, uç kısmı da yukarıda bulunuyor. Sistemin alt tarafıysa dönen bir küre şeklinde; kürenin kutup noktaları da sağda ve solda yer alıyor. Bu küre aşağı doğru açılan koninin içinden gelen bir ışık tarafından aydınlatılıyor – ışık yukarıdan aşağıya doğru geliyor. Bu dönen kürenin kutup noktaları sağda ve solda olduğu için gelen ışık küreyi tümüyle aydınlatıyor. Aynı zamanda koni ve küre birbirine çok yakın duruyorlar.”

“Evet,” dedi Biba şaşkınlıkla, “bunların hepsini önceden görmüştüm. Ama buna duyduğun bu olağanüstü ilginin sebebi nedir?”

“Çünkü,” diye birdenbire oldukça yüksek bir sesle bağırdı Lesabéndio, “bence Pallas’ın da böyle bir konisi ya da benzer bir şeyi var. Kısacası: Çünkü ben Pallas’ın da bir ikiz yıldız olduğuna inanıyorum.”

“Bu konuyu biraz düşünmeliyim,” dedi Biba, uzun bir süre sonra.

Sonra ikisi de bayağı küçüldüler, kafa derileri kafalarının arkasına katlandı ve kocaman gözleri yeniden bıçak keskinliğinde ve hafifçe eğimli burunlarının yanına doğru indi.

Biba'nın dudaklarının kenarında bir sürü ince kırısklık parıldıyordu ve kafası vantuzlu ayağının yalnızca bir buçuk metre kadar yakınına gelmişken, bir yandan da konuşmaya başladı:

“Kuşkusuz,” dedi, “tüm astral oluşumlarda çok sayıda ikili sistemin bulunabileceğini, hatta bundan daha fazlasını bile bekleyebiliriz –ki bizim güneşimiz bile o devasa uydu sürüsü arasındaki farklı bir oluşum değil mi– bir tarafını uyduların oluşturduğu, diğer tarafını da Güneş'in, daha yüksekte olanın –yani koninin– oluşturduğu büyük bir ikili sistem. Peki nasıl oluyor da, bütün bu uydular bu büyük güneşe bağlı kalıyorlar? Bence bu aslında ölçüsüz bir merak ve ölçüsüz bir hayranlıktan kaynaklanıyor. Güneş'e en yakın durumdaki iki yıldız kendi eksenlerinde dönmüyorlar, onlar sürekli Güneş'e bakıyorlar ve bu sarhoş edici hayranlığın esiri olmuşlar. Dünya adını verdiğimiz üçüncü yıldızsa Güneş'in yoğun gücünün etkisini bu kadar hissetmiyor; hâlâ kendi ekseninde dönüyor; kendisinin de bir zamanlar bir güneş olduğunu henüz unutmamış ve kendi ayı da aynı şekilde hareketsiz biçimde ona bakıyor, tıpkı hemen güneşin yakınında bulunan ve ona bakan iki büyük yıldız gibi. Ve ben de bir yıldız olmadığımı ve hiçbir zaman da olmayacağım bilmeme rağmen, kendimi bu iki yıldız gibi hissediyorum. Ancak güneşin yüzeyindeki şu gözü dönmüş fırtınalar, şu yoğun, vahşi, bitmek tükenmek bilmeksizin titreşen alev, ışık ve akkordan oluşmuş hayat *beni* de çekiyor. Böylesine tanımlanamaz bir güce, böylesine inanılmaz bir hıza ve kıvılcımlar saçan inatçı yaşam bolluğuna ne denebilir ki? Kendimi güneşin yüzeyindeki madde etkileşimlerine karşı korunaklı ve görünmez hale getirip, ardından da güneşin yüzeyinde tüm o muhteşem lekelerin ve yumrulaşmış yaşam biçimlerinin ortasında dikilip durabilmek ve onların var oluşlarına öylece bakabilmek isterdim – eğer bu mümkün olabilseydi elbette. Yaşam

sarhoşluğunun en çok orada hissedilmesi gerekiyor bence. Bu öylesine bir sarhoşluk ki, karşı taraftaki uyduların tüm saadeti yalnızca miskin bir tembellik gibi görünür insana. Ah – keşke bir kez olsun oraya gidebilseydim! Lesabéndio, güneş kendi uydularının hepsinden çok daha muhteşem.”

“Tüm güneşler kendilerine çok daha geniş yörüngeler çizerek,” diye karşılık verdi Lesabéndio, “bizim, güneşin etrafında çizdiğimiz dairelerin çok daha genişini çizerek, daha büyük bir güneşin, bizim gezegen sistemimizin merkezinde bulunan dev bir güneşin etrafında dönüyorlar. Merkezden uzakta, hatta Pallas’ın yörüngesinden daha da uzakta, devasa güneşler bulunuyor ve onlar da tıpkı bizim kendi yeşil merkez güneşimizin etrafında döndüğümüz gibi dönüyorlar. Neden sen yalnızca kafanı şu yıldızla yoruyorsun? Ayrıca, kendi yıldızımız Pallas’ta da hayret verici bir sürü şey yok mu?”

Biba kollarından dördünü havada manalı bir şekilde salladı, bunların uçlarından da bir sürü uzun parmak çıkıyordu; sonra kollarını on metre uzattı ve titreyen parmaklarının hepsini yeşil merkez güneşe, yukarıdaki eflatun gökte tümüyle sessiz ve sakin bir yaşam gibi yumuşak ışıklar saçan o dev yeşil yıldızla yöneltti.

“O sessiz ve sakin değil,” diye bağırdı Biba.

Ve Biba kollarını ve ellerini yeniden bedeninin kıvrımları arasına geri yerleştirirken, Lesabéndio konuşmaya başladı:

“Kısa süre önce bir kitap buldum; kitapta yaşlı bir Pallas-yalı, Dünya yıldızında geçirdiği günleri anlatıyordu. Orada dünya koşullarında görünmez ve hissedilmez durumdaymış ve bu Dünya dediğimiz yıldızdaki hayattan da pek memnun kalmamış. Ve sen de Biba, eğer sen de aynı şekilde güneşe gidersen, belki senin de başına aynı şey gelebilir.”

Biba bunu duyduğunda çok heyecanlandı ve kitap hakkında daha çok şey öğrenmek istedi. Bunun üzerine Lesabéndio

çok sayıda parmağıyla üzerine ince iplerle tutturulmuş bir sürü küçük rulonun sallandığı kolyesine uzandı. Sonra kıvrak parmaklarıyla bu rulolardan birini açtı.

Pallasyalıların çoğu gözlerini rahatlıkla bir mikroskop haline getirebilir ve bu yüzden de neredeyse tüm kitaplar fotografik yöntemlerle mikroskoplar tarafından görülebilecek en küçük boyutta basılır, böylece de her Pallasyalı kendi kütüphanesinin tümünü boynundaki bir kolyede taşıma imkânına sahiptir.

Bunun ardından da Lesabéndio, dünyayı ziyaret etmiş olan Pallasyalının yazdığı kitaptan yavaşça ve tane tane şunları okudu:

“Pallasyalılar tarafından çok iyi bilinen topuz göktaşlarının birinin üzerine binip Dünya’nın yörüngesinden geçtim. Ve herhangi bir terslikle karşılaşmadan Dünya yüzeyine iniş yapabildim. Dünya fazlasıyla ağır bir yıldız, ancak onu oluşturan maddeler bizim Pallas’ta bildiğimiz maddelerden o kadar değişik ki benim bütün bu koca gövdem Dünya’da yaşayanlar için tümüyle görülemez ve hissedilemez bir hale gelmişti. Ancak yine de mükemmel gözlerim sayesinde Dünya’da olan biteni bütün açıklığıyla görebiliyordum. Gördüklerimse çok acayıptı, ama pek de iç açıcı şeyler değildi. Dünyalılar farkında olmaksızın benim gövdemin içinden geçerek hareket edebiliyorlardı. Bir Dünyalının içimden geçtiği zamanlarda tüm uzuvlarımda hafif ve sevimsiz bir karıncalanma hissediyordum. Dünya’nın iç kısımlarına da ulaşınaya çalıştım, ama *nereden* denersem deneyeyim bunu beceremedim. Ve bu yüzden de Dünya’nın yüzeyinde kalmam gerekti. Her tarafta bedenimi beslemek için bir sürü bitki çeşidi buldum. Pallas’tayken, gıda maddelerini gözeneklerimizden almak için bede-

nimizi Pallas mantarlarına değdirmemiz yeterliyken, dünyada mantar ve benzeri yiyecekleri gözeneklerimden emebilmek için önce toz haline getirmek zorundaydım. Ancak Dünyalıların beslenme şeklini görünce dehşete düştüm; bunlar bedenleri şişene kadar beslenleri ağız yoluyla alıyorlardı. Üstelik en korkuncu da başka canlı türlerini öldürmeleri, onları kesip doğradıktan sonra da parçalar ve lokmalar halinde ağızlarına sokmalarıydı; ağızlarındaki taş gibi sert dişleriyle bunların hepsini çiğniyorlardı. Kendimi Dünyalılara gösterebilmek için elimden gelen her şeyi yaptım, ama yine de bunu beceremedim. Dünya’da yaşayanlar çok farklı zekâ düzeylerine sahipler; yönetici konumda olanlar da zorlukla iki bacakları üzerinde oradan oraya kendilerini sürüklüyorlar ve kendilerini “insan” olarak adlandırıyorlar. İnsanlar da başlangıçta yırtıcı hayvanlarmış, yani dişlerini ve pençelerini kullanarak diğer canlılara saldırıp onları öldüren ve yiyen canlılarmış. Bu yırtıcı hayvan içgüdülerinden faydalanarak iğrenç alışkanlıklar geliştirmişler. İnsanlar yalnızca Dünya üzerinde yaşayan ve kendilerinden daha düşük zekâyâ sahip canlıları yok etmekle kalmıyorlar, ayrıca yiyecek için karşılıklı olarak birbirlerini de yok edebiliyorlar. Gerçi birbirlerini yediklerini hiç görmedim, yine de binlerce kişiden oluşan devasa ordular halinde birbirlerine saldırdıklarını, ateşli silahlar ve keskin demir parçalarıyla birbirlerini korkunç şekilde yaraladıklarını ve yaralananların çoğunun da kısa süre içinde öldüklerini kendi gözlerimle görmek zorunda kaldım.”

“Yeter!” diye birdenbire bağırıdı Biba; yüzü tümüyle morarmıştı. “Sen bunları *bana* nasıl okursun? Resmen bana işkence ediyorsun! Ne yani, güneşin yüzeyinde yaşayanların da

böyle aşağı bir gelişim düzeyine sahip olduklarına inanmam mı gerekiyor? Buna asla inanmam, muhakkak kendi gözle-
rimle görmem gerek. Ve ayrıca bu da çok korkunç olurdu. Sen
benim güneşe olan özlemimi elimden çalmak mı istiyorsun?”

“Ama bu bilgiler,” dedi Lesabéndio, “seni neden bu kadar
sarstı? Üzerinde daha kaliteli bir yaşamın sürdüğü bir yıldız-
da bulunduğun için mutlu olmalısın. Bak sevgili Biba, seni
Güneş’teki yaşama olan bu çılgın merakından kurtarmayı
ben de çok isterdim. İnsanın başka bir yaşam için böylesine
çılgınca yanıp tutuşması ve bu arada içinde bulunduğu yaşa-
mın sağladığı avantajları görmezden gelmesi hiç doğru değil.
Hatta elimde tuttuğum bu kitaba göre, Dünya yüzeyindeki
yaşamın da aynı şekilde bazı avantajları olmalı.”

“Rica ediyorum dalga geçme,” dedi Biba, bunun üzerine
gayet yumuşak biçimde. “Herhalde birbirlerini ordular halin-
de yok etmeye çalışan bu Dünyalıların yaşamlarının parlak
bir yanı olduğunu iddia etmeye kalkmıyoursundur.”

Lesabéndio güldü ve karşılık olarak elindeki küçük kitap-
tan şunları okudu:

“Çok inanılmaz gibi gelebilir, ama yine de söylenmesi
gerekiyor, bu insanların arasından birkaçı diğer yıldız-
lardaki yaşamlarla da ilgileniyorlar ve bu yıldızları çok
daha büyük ölçekte görebilmelerini sağlaması için suni
takma gözler kullanıyorlar. Ve benim için en komiği
de neydi, biliyor musunuz, insanların Pallas’ı keşfetmiş
olduklarını duydum. Yıldızımıza bir astronom olan
Pallas’ın ismini vermişler. Bu astronomun tam adı *Peter
Simon Pallas* ve ben onu bizzat kendi gözlerimle gör-
düm. Elbette bu Pallas bizim hakkımızda pek bir şey
bilmiyor, ama yıldızımızın aşağı yukarı kırk mil çapın-
da olduğunu öğrenmiş. Bizim gezegenimizi yalnızca
küçük, parlak bir nokta olarak görebilmiş. Elbette bu

Peter Simon Pallas ancak Güneş ve insanların Jüpiter adını verdiği en yakınımızdaki uydusunun ışıklarıyla aydınlanan atmosferimizi görebilmiştir. Ama yine de yıldızımıza adını veren bu Dünyalı astronomun isminin tam da bizim kendi gezegenimiz için kullandığımızla aynı şekilde söyleniyor olması acayip değil mi? Bu yüzden diğer yıldızlarda bulunan kendimizinkine göre daha aşağı yaşam biçimleri hakkında küçümseyici hükümler vermekte acele etmemeliyiz.”

Biba'nın yüz hatlarına biraz neşe geldi ve yüzü yeniden her zamanki açık kahverengine döndü.

Ama Biba kitabın tümünü kendi başına okumak istiyordu, bunun üzerine Lesabéndio da kitabı ona ödünç verdi.

Biba kitabı boynundaki kolyeden çıkan ipliklerden birine bağladıktan sonra, ikisi de dik kaya yamacından yukarı çıkmaya karar verdiler. Yine kendilerini önce yukarıya uzattılar, sonra aniden yeniden küçüldüler ve toplanmış vantuz ayaklarıyla kendilerini ittirdiler, böylece de yukarıya doğru uçtular, neredeyse üç yüz metre yüksekliğe çıkıvermişlerdi.

Havadayken sırtlarındaki kanatları açtılar ve vantuz ayaklarıyla tekrar tutunacakları kaya yamacına yaklaştılar. Tutunduktan sonra yine aynı şekilde tekrar yukarı doğru sıçradılar ve böyle birkaç sıçrayış sonrasında Pallas'ın üst kenarını bir daire biçiminde kaplayan dağ sırasının zirvesine ulaştılar.

İKİNCİ BÖLÜM

Önce Pallas'ın fıçı biçimli yapısı anlatılır. Sonra kuzey konisinin vızıl vızıl çalışan kayış hatları tanıtılır. Sonrasında Lesabéndio Biba'yla birlikte yeni yapılmış devasa ışık kulesine gelir ve Nuse, Dex ve Manesi ile birlikte bir halat hattıyla kuleye çıkarlar. Kulenin tepesinde gece çökerken oluşan harika gösteriye şahit olurlar. Nuse kendisinin yaptığı bu kulede kalırken, diğer dört beyefendi yıldızın merkezine doğru harekete geçerler. Lesabéndio aşağı doğru uçar ve kuzey konisinin ışıklarını seyreder, bu sırada diğer üçü yıldızın merkezine hızla ulaşmak için bir halat hattını kullanırlar.

Pallas'ın üst kenarını bir daire biçiminde kaplayan dağ sırasında birçok yüksek tepe ve sarp kaya yamaçları bulunmakta, bu dağlar aşağı yukarı yirmi millik çapa sahip bir daire çizmektedir.

Pallas yıldızı dışardan bakıldığında bir fıçıya benzer. Fıçının yukarıdan aşağıya yüksekliği kırk mil, orta kısmındaki genişliği de otuz mil kadardır. Ve fıçının kapak kısımlarındaki yuvarlak kapak alanlarının çapı yirmi mili bulmaktadır. Ancak bu fıçının kapakları yoktur; fıçının içinde hem aşağıda hem de yukarıda yirmi mil derinliğinde içi boş iki koni bulunmaktadır. İki koninin uçları merkezde birbirine değmektedir. Bu merkezde en dar yeri ancak yarım mil kadar genişlikte olan bir delik vardır. İki koni bu delikle birbirine bağlanmaktadır. Bu yanlardan oldukça geniş fıçı yavaşça kendi etrafında dönmektedir ve dönme eksenini de yukarıdan aşağı doğru merkezden geçen dikine bir çizgidir. Ve içi boş koniler dışında fıçı tümüyle katı maddelerden oluşmaktadır.

Lesabéndio şimdi Biba ile birlikte kuzey konisinin üst kenarındaydı. Ve burada birçok yüksek tepe bulunmaktaydı. Aşağı doğru inen yirmi millik eğimli yüzey, merkezdeki deliğin derinliklerine kadar uzanıyordu. Ancak bu dev koninin duvarları düz ve pürüzsüz değildi; tıpkı yukarı kenarda olduğu gibi çıkıntılı tepeler ve birçok sarp kaya yamacı bulunmaktaydı. Ancak kaya yamaçları da pürüzsüz değildi, yüzeyleri delik deşikti ve sayısız derin vadiyle bölünmüş haldeydi.

Pallasyalılar vantuz ayaklarıyla kendilerini havaya fırlatabilir ve sırt kanatlarının yardımıyla havada süzülebilirlerdi;

böylece her dağ zirvesine ve istedikleri her yere ulaşabilirlerdi. Ancak bu doğal hareket biçimi Pallasyalıları yeterince hızlı gelmiyordu. Bu yüzden her iki koninin içinde tepeleri ve vadileri çeşitli yönlerde –eğimli, yatay, hatta dikey biçimde– bağlayan sayısız taşıyıcı kayış hattı kurmuşlardı.

Bu taşıyıcı hatlar beş metreden geniş olmayan ve her iki uçta bulunan otomatik makaralar tarafından çok hızlı biçimde hareket ettirilen uzun kayışlardan oluşuyordu; kayışın bir bölümü üstte, diğer kısmı altta aksi yönlerde gidiyorlardı. Pallasyalıların tek yapması gereken bu bantların üzerine atlamak ve vantuz ayağıyla kayışa sıkıca tutunmaktan ibaretti, böylece çok hızlı biçimde ilerliyorlardı. Kayışın sonuna ulaşan Pallasyalılar tekrar sıçrar, aldıkları hızla havaya doğru yükselir ve ardından başka bir kayışa tutunurlardı; bu kayış üzerinde de bir önceki kayışla aynı hızda ilerlemeye devam ederlerdi.

Farklı yönlerde giden çok sayıda kayış hattı olduğu için koni duvarlarının her tarafına rahatça ulaşılabilirdi. Elbette kayışlar kesintisiz biçimde çalışıyorlardı, çünkü kayışların üstlerine sarıldığı makaralar ara vermeden dönmeye devam ederdi.

Kayış hatları canlı bir trafik tablosu oluşturuyorlardı; öyle ki Pallasyalılar sürekli bir kayışın üzerine doğru uçuyor ve sonra kayıştan aşağı atlıyorlardı, doğal hareket biçimleriyle yavaşça havada süzülen Pallasyalılar ağır ağır uçarken fazlasıyla göze batıyorlardı; sanki tembel tembel gezinen aylaklar gibiydiler.

Pallasyalılar vantuz ayaklarını biraz dinlendirmek için birlikte yolculuk ederken birbirlerinin üzerine binmeyi de âdet haline getirmişlerdi; ki bu da ara sıra çok komik görüntülere sebep oluyordu. Biba da bu şekilde vantuz ayağıyla Lesabéndio'nun sırtında, kanatların arkasına tutunmuş biçimde otururken, ikili taşıyıcı hatların üzerinde uzaktaki dağ zirve-

sine ulaşmaya çabalıyorlardı. Bir süre sonra yer değiştirdiler ve Lesabéndio, Biba'nın üzerine oturdu. İkisi hızla koninin ağzına ulaştılar ve sonra göz açıp kapayıncaya kadar en az otuz geniş vadinin üzerinden uçarak geçtiler.

Sonunda en son kayışın üzerinden çok yüksek bir dağ zirvesinin en tepesine hızlıca uçtular; burada binlerce Pallasyalı toplanmıştı ve yeni inşa edilen bir yapıyı sessizce seyrediyorlardı.

Bu yapı bir cam kuleydi.

Ama bu cam kule uzaya doğru tam bir Alman mili uzunluğunda yükseliyordu.

Bu yüzden de binlerce Pallasyalının sessiz sessiz bu yeni yapıyı seyretmesi gayet doğaldı.

Bu kuleyi inşa etmiş olan Nuse isimli Pallasyalı, Lesabéndio ile Biba'nın uçarak geldiklerini görünce, hemen kafa derisini bir şemsiye gibi yanlara doğru açtı ve kafa derisinin kenarını sallamaya başladı. Lesabéndio ve Biba da aynısını yaptılar; bu Pallasyalıların birbirleriyle konuşmak istedikleri zaman kullandıkları bir selamlamaydı.

Ve sonra birbirleriyle konuşmaya başladılar.

Bu sırada Pallasyalıların dudaklarının kenarlarında bir sürü ince kırışıklık parlamaya başlamıştı. Ve bıçak keskinliğindeki burunları sık sık titriyordu.

Cam kule, uzun süren gece boyunca canlı bir şekilde parlaması gereken bir ışık kulesiydi. Pallas'ın bir gecesi Dünya ölçülerine göre bir ay kadar sürüyordu; gündüz de aynı uzunluktaydı.

Pallas'taki asıl ışık kaynağı güneş değil, kuzey konisinin çok yukarısında bulunan devasa boyutlarda beyaz bir buluttu.

Şu anda bu beyaz bulut tüm parlaklığıyla ışıldıyordu. Koninin kenarındaki dağlar da çoğunlukla beyazdı; bunların

arasında az sayıda yerde mavi ve gri renkler göze çarpiyordu; koninin diplerine doğru mavi ve gri renkler daha koyulaşıyor ve çok daha hakim bir duruma geliyorlardı, öyle ki beyaz renk daha da az görülür hale geliyordu.

Pallasyalıların yüzleri sarı renkteydi; yalnızca gözleri ve dudakları kahverengiydi, açılmış durumdayken kafa derilerinin içinde sarı zeminin üzerinde, merkezden çıkan kahverengi çizgiler görülüyordu; kafa derisinin dışı da kahverengiydi. Kauçuk benzeri koyu kahverengi bedenlerinde çok sayıda irili ufaklı sarı leke bulunuyordu.

Nuse şimdiye kadar –çoğu kuzey konisinin iç kesiminde ki dağ zirvelerinde olmak üzere– çok sayıda ışık kulesi inşa etmişti, ancak bu ışık kulelerinin hiçbirisi şu anda binlerce Pallasyalının şaşkınlıkla seyrettiği kulenin onda biri uzunluğunda bile değildi.

Nuse şikâyet edercesine konuştu:

“Pallasyalıları böyle devasa projeler için ikna etmenin ne kadar zor olduğunu anlatamam. Ben aslında böyle yüzlerce kule daha inşa etmek istiyorum. Ama benim sevgili arkadaşlarım şimdilik başka kule istemiyorlar; hep değişik bir şey talep ediyorlar.”

“Hah,” diye söze girdi o sırada Lesabéndio, “işte bizim gücümüzün sırrı bu: Ne kadar çok zorluk ve engelin üstesinden gelirsek, gücümüz de o kadar artıyor. Ve tüm uğraşımız da neye yönelik biliyor musun, kendimizi daha güçlü, daha büyük ve daha önemli hale getirebilmeye.”

Aslında tüm Pallasyalıların uğraşısı bir hedefe kitlenmiştir: Pallas yıldızını inşaatla daha da geliştirmek, değiştirmek, özellikle kırsal alanları dönüştürmek, daha gösterişli ve görkemli bir hale getirmek.

Ve kısa süre önce de bu fıçı şeklindeki yıldızın içlerinde yeni bir malzeme keşfetmişlerdi; bu malzeme onların inşaa-

ta olan bitmek bilmeyen arzularına yeni ufuklar açmıştı. Bu malzeme kaddimon çeliğiydi ve kilometrelerce uzunlukta kırılmaz çubuklardan oluşuyordu.

Yeni ışık kulesi de bu çubuklardan inşa edilmişti; eğer bu malzeme olmasaydı böylesine yüksek bir yapı inşa etmek mümkün olmazdı.

Nuse'nin yanında duran Dex ismindeki Pallasyalı bu kaddimon çeliğini kullanmak konusunda çok ustalaşmıştı; koninin karşı kenarındaki iki devasa dağ zirvesini dev bir kemerle birbirine bağlamıştı ve bir bitki örtüsü ve peyzaj ustası olan Manesi de yarım daire biçiminde iki zirveyi birbirine bağlayan bu kemeri bir kısmı sarkan bir kısmı da yukarılara doğru yükselen Pallas ağaçlarıyla donatmıştı. Manesi de Nuse'nin yanında duruyordu.

Nuse yalnızca ışıklandırma işinde ustaydı ve üst kısmında girintiler ve dışarı doğru uzayan çıkıntılar görünen tümüyle rengârenk cam kulesiyle gurur duyuyordu; bu çıkıntılar merkezden dışarı doğru uzanan ışın huzmeleri gibi kule yüzeyinden dışarı fışkırıyordu.

Bu beş kişi kuleye olan hayranlıklarını yeterince gösterdikten sonra gözlerini yeniden uzun birer teleskop haline getirdiler, kafa derilerini bir kılıf gibi teleskopik gözlerinin etrafında kaldırdılar ve Dex'in yeni eserini seyretmeye başladılar; bu yapı henüz tamamlanmamıştı ve koninin karşı kenarında yirmi mil kadar uzakta iddialı bir şekilde uzaya doğru yükseliyordu.

Biraz sonra Nuse diğer dört beyefendiyi kendisiyle birlikte yeni cam kulenin en tepesine çıkmaya davet etti.

Gökyüzü koyu eflatun renkteydi ve gökteki yeşil yıldızların tümü, hatta hemen yanında küçük açık yeşil renkte bir kuyruklu yıldızın göze çarptığı koyu yeşil güneş de görülebiliyordu. Yukarıda kuzey konisinin tepesindeki beyaz bulut

hâlâ parlamaya devam ediyordu. Ancak beyaz bulutun üzerinde birkaç koyu gri leke belirmeye başlamıştı.

“Acele etmemiz gerekiyor!” dedi Nuse.

Bunun üzerine beşi birden kulenin içine zıpladılar ve içeride her biri eline büyük kıskaçlara benzeyen birer alet aldılar.

Kulenin iç tarafında makaralara bağlı kalın halatlar dönüyordu. Pallasyalılar bu halatlara kıskaçlarla sıkıca tutundular ve sonra yıldırım hızıyla bedenlerinin alt kısmını kıskaçların uzun tutma kollarına sardılar ve uçarak birkaç saniye içinde kulenin en tepesine ulaştılar. Hattın en yukarıdaki son bin metrelik kısmında fren düzenekleri çalışmaya başlıyor, böylece yukarıya varılıp da kıskaçlar halatı bıraktığında, yolcular kulenin tepesinden uzaya doğru fırlama tehlikesinden korunmuş oluyorlardı.

Böylece beşi birden anında yukarı çıktılar ve yukarıda Lesabéndio çok heyecanlı bir şekilde şöyle dedi:

“Buranın manzarası gerçekten harika. Bu kadar yükseğe çıkabilmiş olmamıza şaşıyorum. Kendimizi koninin ağzındaki dağların zirvesinden en hızlı kayış hattının yardımıyla yukarıya doğru fırlatsak en fazla üç yüz metre yüksekliğe çıkabiliriz, oysa böyle bir kule sayesinde yedi bin beş yüz metre yüksekliğe ulaşabiliyoruz. Bence bundan şaşırtıcı bir şey olamaz. Yukarıdaki ışık bulutumuzun itici bir gücü var. Daha da yüksek kuleler inşa ederek bu itici gücün üstesinden gelebilsek nasıl olurdu kim bilir.”

“Sence bunu nasıl başarabiliriz?” diye sordu Dex,

“Koninin ağzındaki her zirveye,” diye karşılık verdi Lesabéndio, “koninin ortasına doğru eğimli bir şekilde uzanan bir mil uzunluğunda, gayet ince birer kule inşa ederiz. Sonra bu eğik kulelerin uçlarını bir halkayla birbirine bağlarız; bu halkanın çapının da koninin ağzının çapından daha küçük olması gerekir. Sonra da bu halkanın üzerine tekrar eğik kuleler

inşa ederiz ve bu kulelerin de uçlarını birincisine göre daha küçük bir halkayla birbirine bağlar ve bu şekilde elli, belki yüz kat inşa ederek yukarılara doğru çıkar, en sonunda yukarıdaki bulutun ortasına ulaşabilir ve böylece bulutun ötesinde neyin olduğunu öğrenebiliriz. Ben yaşamımızın sırrının orada, yukarıda saklı olduğunu düşünüyorum.”

Bu esnada Lesabéndio’yu dinleyen dört uzman bir yandan da gülümsüyorlardı. Bu cümlelerin ardından Nuse bir kahkaha patlattı ve şöyle dedi:

“Harika bir inşaat planı! Peki söyler misin, o kadar inşaat işçisini nereden bulacaksın? Ben ikinci bir kule için bile adam bulamıyorum ve sen de eğer yanılmıyorsam, binlerce kule inşa etmek niyetindesin.”

“Peki ya malzeme?” diye araya girdi Dex. “Ohoo, bir sürü kaddimon çeliği çıkarmamız gerekecek! Acaba o kadar var mı ki? Gerçi ben kesinlikle o kadar bol olduğuna inanıyorum.”

Bunun üzerine diğerleri Dex’i bunu nereden bildiğine dair soru yağmuruna tuttular. O da onlara bulgularından ve varsayımlarından bahsetti.

Bu arada yukarıdaki bulut gittikçe koyulaşıyordu, sonunda aniden korkunç bir hızla aşağıya çöktü ve böylece fıçı şeklindeki yıldızın etrafını kaplayarak Pallas’ta geceyi başlattı; yalnızca güney konisinin altında uzayın görülebildiği bir açıklık kalmıştı.

Bu bulut sıkı sıkıya örülmüş, incecik, örümcek ağı benzeri trilyonlarca telden oluşuyordu ve bu teller birbirine dolanmıyor ve düğümlenmiyordu, öylece birbirinin arasından uzanıyorlardı.

Artık gökteki yıldızlar görünmüyordu. Bunun yerine kuzey konisinde Nuse tarafından dikilmiş olan yüzlerce küçük ışık kulesi parıltıyordu ve beş beyefendinin üzerinde durduğu büyük ışık kulesi, üzerindeki bir sürü rengârenk hareket

eden projektörle geceyi öylesine aydınlatıyordu ki, kraterin derinliklerinden büyük bir alkış tufanı koptu.

Biba, Manesi ve Dex şimdi birlikte çabucak yıldızın merkezindeki deliğe gitmek istiyordu; her gece başladığında duyulan o tuhaf müziği dinleyeceklerdi. Yeniden kıskaçlarıyla tutundukları halatlar yoluyla kendilerini kulenin dibine doğru fırlattılar; aşağıda da yine bir halat sistemi olan tünel hattını kullanacaklardı ve bu hat üzerinde kıskaçlarla tutunarak merkezdeki deliğe olan yirmi millik yol, iki dakikada müthiş bir hızla aşılıyordu. Pallas'ta böyle birçok tünel hattı bulunuyor ve tüm tünellerde kayışlar yerine güçlü halatlar kullanılıyordu.

Nuse kulesinde kalmak istedi.

Ve Lesabéndio da kulenin terasından yukarıya doğru hızla sıçradı, yaklaşık elli metre kadar yükseldikten sonra yukarıda sırt kanatlarını açtı ve koninin içine doğru yanlamasına süzülerek alçalmaya başladı; bu arada yavaşça dönerken koninin içinde her yerde sayısız küçük elektrik ışığının parladığını gördü. Bu parlayan ışıklar yalnızca Nuse'nin ışık kulelerinden gelmiyordu; bütün ağaçlardan meyveler ve çiçekler yerine küçüklü büyüklü balonlar çıkıyordu; bu balonlar da gündüzleri sönük biçimde aşağı doğru sarkarken geceleri şişiyor ve karanlığın içlerine doğru parlak fosforlu renkler saçıyorlardı.

Ateş böcekleri de vardı – hem de bir sürü.

Lesabéndio da bedeninin bazı kısımlarından ışık saçmaya başladı; tüm Pallaslılar istedikleri zaman bunu yapabiliirdi.

Yılana benzeyen uzun bedenini daire haline getirdi ve vantuz ayağını kafasının arkasına yapıştırdı; bu durumunu korurken kanatlarını iyice açıp yavaşça daireler çizerek gayet rahat bir şekilde aşağıya doğru süzölmeye başladı.

Gece enfesti.

Pallasyalılar sütunların bir orasından bir burasından kendilerini havaya fırlatıyor ve sırtlarındaki kanatların yardımıyla bir üstteki veya bir alttaki terasa ulaşmaya çalışıyorlardı, bu yüzden de atölyenin teraslarına canlı ve hareketli bir görüntü hakimdi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Lesabéndio geniş daireler çizerek ısıltılı kuzey konisi boyunca yavaşça aşağıya, Sofanti müziğinin duyulduğu yıldızın merkezine doğru süzülür. Sofanti'nin eşliğinde merkezden güney konisine geçer; burada mıknatıslı yollar bulunmaktadır. Gece boyunca güney konisinde birçok şeyi karmakarışık hale getiren çekim gücünün tuhaf etkileri anlatıldıktan sonra, Lesabéndio ile bir sohbete başlamış olan iki lider, Peka ve Labu tanıtılırlar. Bunun ardından projektör saatler ve gece yarısı Pallasyalıların uykuya dalışları –bir yandan da kabarcık otu tüttürmeleri– anlatılır.

Lesabéndio yavaşça derinliklere doğru süzüldü, vantuz ayağı hâlâ kafasının arkasına yapıştı; ve ardından kanatlarından önce birini sonra da diğerini kapattı, böylece kendisini hızla aşağıya doğru çeken güçlü bir sarmalın içinde dönmeye başladı.

Bir sürü dikine yükselen Nuse kulesinin yanından geçti ve teleskop gözleriyle yirmi mil derinliğindeki koninin her tarafını inceledi, bir sürü derin mağarayı ve mağara ağızlarının yanında yükselen konik dağ tepelerini gördü, derin yarıkların ve uçurumların üzerinde bir taraftan diğer tarafa uzanan sayısız geniş köprüyü gördü, ayrıca bazı derin çukurların üzerini kapatan suni kubbeleri gördü; bütün kubbeleri yukarıdan görüyordu ve bu kubbelerin tümü renkli kristal lambalarla alttan ışıklandırılmıştı.

Koniye dolduran rengârenk ışıkların bolluğu Lesabéndio'yu mest etti. Yalnızca az sayıda karanlık bölge kalmıştı. Büyük meyve balonlar fosforlu ışıklarıyla parıltıyordu, ateşböcekleri de parıltıyordu ve elbette Pallasyalılar da parıldamaktaydı. Ancak bütün bu “doğal” ışıklar, eğer çok sayıda ışık kulesi ve sürekli değişik yönlere doğru dönerek hareket eden sayısız rengârenk projektör yapay elektrik ışıklarını koninin her tarafına dağıtmıyor olsaydı, koniyi bu kadar aydınlatmaya yetmeyecekti. Pallasyalılar taşıyıcı hatların başladığı ve bittiği her noktaya büyük çabalar harcayarak bu yapay ışığı ulaştırmışlardı. Bu taşıyıcı hatlar da her taraftaydı; çaprazlamasına, eğimli veya dikine olarak yukarıya ve aşağıya doğru gidiyorlardı; on, hatta yirmi mil uzunlukta taşıyıcı hatlar vardı, ay-

rica bir sürü de kısa kayış hattı bulunmaktaydı ve bunların birçoğu mağaraların ve derin yarıkların içine doğru uzanıyordu, yine bunlar sayesinde Pallas'ın en derinlerinde yer alan birbirinden farklı noktalara ulaşabiliyordu.

Lesabéndio koninin içinde geniş daireler çizerek dolanırken, teleskop gözleriyle taşıyıcı hatların üzerinde yıldırım hızıyla bir aşağı bir yukarı giden Pallasyalıları görüyordu. Ve elbette koninin birçok yerinde bulunan Pallasyalıların bedenleri de parıldadığı için koninin duvarlarında sanki her yöne doğru sürekli çakan kıvılcımlar varmış gibi bir görüntü oluşuyordu.

Bu titreyen kıvılcımlar koninin duvarlarında bir fon oluşturuyordu; bu hareketli ışıklı fon üzerinde renkli, dimdik ve hareketsiz Nuse kuleleri güçlü biçimde yükseliyordu. Ve hareketli rengârenk projektörler koninin duvarının çok ötelelerine de ışıklar saçtığından koninin içindeki hava da aydınlanıyordu. Ve havada çok sayıda Pallasyalı ve bir sürü ateşböceği de salınıyordu, bu yüzden projektörlerin ışıkları sıklıkla Pallasyalıları ve ateşböceklerine denk geliyor, böylece ışık huzmeleri onların bedenleri ve bedenlerinin oluşturduğu gölgelerle tuhaf bir şekilde hareketleniyordu.

Koninin ortasında, özellikle üst taraflarda, projektörlerin ışığının etkisi azalıyordu; yalnızca büyük projektörlerin ışıkları altı veya yedi mil uzağa kadar ulaşıyordu; bu durum özellikle ışık huzmeleri yukarıda kilometrelerce yükseğe uzanıp, gece olunca aşağı doğru çökmüş olan parıltılı örümcek ağımsı bulutu aydınlattıklarında çok etkileyici bir hal alıyordu.

Lesabéndio kendisini, daha çok projektörlerin ışıklarının kendisine denk gelmediği orta kesimlerde tutmaya çalışıyordu.

Ve bu durumdayken artık duvarlardaki kıvılcımlı ışık gösterilerine ve ışık kulelerine bakmıyordu, bakışlarını aşağı doğru yöneltmişti, doğruca yıldızın merkezine.

Aşağıda, Pallas'ın merkezi gittikçe daha çok aydınlanıyor,

sağ ve sol taraflara göre daha renkli görünüyordu.

Ve derinlerden gelen, uzun, tuhaf tınılardan oluşan zarif bir müzik yükseliyordu.

Bu müzik kuzey ve güney konisini birleştiren Merkez Delik'ten geliyordu.

Burada, tam bu merkezde, koninin duvarlarının iyice çıkıntılı hale geldiği ve bazı noktalarda birbirinden uzaklığı'nın yalnızca yarım mile düştüğü bu merkez noktada, gecenin başlamasıyla birlikte olağanüstü müzik tınıları duyulmaya başlardı; bu tınılarıysa hızla alçalan örümcek ağımsı buluttan kaynaklanan hava akımı oluşturunuyordu.

Doğal olarak en iyi biçimde güney konisinde işitilebilen Pallas'ın bu merkez müziğini daha duyulur hale getirmek ve ona melodik bir akış vermek için, merkez noktada bir sürü çok ince, ancak çok geniş deri tabakaları gerilmişti; bunlar girintili çıkıntılı sarp kayalık yamaçlar tarafından oluşturulan tınılara hoş bir zenginlik katıyordu. Ve bu deri tabakalar öyle bir yerleştirilmişti ki, yerleri kolaylıkla değiştirilebiliyordu, böylece hareket eden deri tabakaları harika melodiler ortaya çıkarıyorlardı; bu melodiler de büyüklü küçüklü ses yükseltici huniler ve özellikle de oldukça büyük metal çalgı aletlerinin devreye girmesiyle birlikte gayet orkestral bir hale getiriliyordu.

Dostlarının yardımıyla bu deri tabakalarını üreten Pallas-yalı'nın ismi Sofanti'ydi. Ve gece başladığında en yeni Sofanti melodilerini dinlemek isteyen bir sürü Pallasyalı güney konisinde toplanırdı.

Kuzey konisinde, merkezdeki deliğin hemen üzerinde, deliğin hâlâ yalnızca bir buçuk mil çapında olduğu kısımda, Sofanti'nin isteği üzerine Dex kaddimon çeliğinden büyük bir çerçeve inşa etmişti. Bu çerçevenin kenarlarından eğik olarak içeriye doğru çelik çubuklar uzanıyordu ve bu çubukların uçları yukarıda bir halkaya bağlanıyordu; bu halkadan da eğik

olarak elik çubuklar çıkıyor, onlar da yukarıda daha küçük bir halkaya bağlanıyordu.

Bu ubukların herbirinin zerine Sofanti kendi ürettiği ve hepsi de menteşelerle hareket edebilen, en büyük deri tabakalarını yerleştirmişti.

Lesabndio bu elik çubuklardan kurulu çerçeveyi gördüğünde, vantuz ayağını kafasının arkasından aniden çekti ve yüksek bir sesle bağırdı:

“şu bizim Sofanti! Benim yukarıda daha büyüğünü inşa etmek istediğim kulenin kğn burada çoktan yapmış. şu bizim Dex ve bizim Sofanti! Demek ki benim şu büyük kule düşüncem hiç de yeni değilmiş.”

Sofanti tesadüfen yakınlardaydı ve kendi yaptığı koni müziğini yukarıdan dinlemektedir ve Lesabndio’nun yüksek sesle konuştuğunu duyunca ona seslendi:

“Lesabndio,” diye bağırdı, “Neden böyle bağıra çağıra kendi kendine konuşuyorsun? Ben söylediklerinin hepsini gayet rahat duyuyorum.”

Tam o anda Lesabndio da Sofanti’yi gördü.

Ardından ikisi birlikte büyük bir elik kule ve kk bir elik kule üzerine harareti bir sohbete daldılar.

Ve tüm bu süre boyunca Merkez Müziği inanılmaz güçlü akorlar halinde ağıldıyordu, öyle ki kuzey konisinin duvarları hafif hafif titriyordu; ve her taraftan bir sürü Pallasyalı taşıyıcı hatlardan atılıyor, havada szlyor ve böylece Sofanti’nin en yeni müziklerinin güçlü akorlarını en iyi şekilde duyuyorlardı. Bu müziğin Pallasyalılar zerindeki etkisi, Nuse’nin yedi buçuk kilometre yksekliliğindeki dev kulesinden bile fazlaydı.

Lesabndio, Sofanti ile birlikte yüksek seslerin ınlamakta olduğu Merkez Deliği’ne doğru alarak süzülürken, Nuse hâlâ kendi kulesinin tepesinde duruyor ve gururla etrafa bakarak bir yandan karanlık örümcek ağımsı bulutu, bir yandan da

içlerinde Nuse'nin diğer kulelerinin de bulunduğu yanıp sönen rengârenk projektör ışıklarıyla dolu kuzey konisini seyrediyordu. Yukarısı, Nuse'nin bulunduğu yer tümüyle sessiz ve sakin-di, Merkez Müziği'nin tek bir notası bile duyulmuyordu.

Ancak tam tersine güney konisinde, Merkez Müziği her yandan binlerce kez yankılanarak, yalçın kaya yamaçların üzerinde gümbürtülü biçimde çınılıyordu. Pallasyalılar da birbiri ardına hızlı yolculuklarını bitirip, havada –bazen iki sırt kanadıyla bazen de yalnızca biriyle– süzölmeye başlıyor ve müziğin keyfine varıyorlardı. Bu müzik bir saat boyunca dinlenebilecekti ve bir Pallas saati de aşağı yukarı yirmi dört dünya saati kadar sürmekteydi.

Güney konisinde, kuzey konisiyle pek ortak yönü olmayan kendine özgü bir dünya oluşmuştu. Güney konisindeki tesisler daha eskiydi ve bunların çoğu kuzey konisindekiler-den tümüyle farklıydı. Bu durum da temel olarak özellikle çekim gücündeki farklı koşullardan kaynaklanıyordu.

Pallas yıldızının içinde çok geniş boşluklar bulunduğundan, konilerin duvarları çok değişik bir çekim gücü uyguluyorlardı. Buna bir de gece bulutunun tüm ağırlık koşullarını çok hafif biçimde kaydırması da ekleniyordu. Pallas'ta tek bir yerçekimi merkezi bulunmuyordu; güney konisindeyken Pallasyalıların kafası kuzeye doğru dönük duruyordu, ancak gece boyunca güney konisindeki herkes bedenlerinde bir rahatsızlık hissetmeden kafaları her yönü gösterir biçimde durabilirlerdi; bundan dolayı koninin çeşitli noktalarında gerili bulunan büyük deri bantların üzerinde, Pallasyalıların bandın bir tarafına vantuz ayaklarıyla tutundukları, bandın diğer tarafına da başka Pallasyalıların tutunduğu, hatta bazen deri bandın aynı noktasını bir üst tarafta bir de alt tarafta iki ayrı vantuz ayağın kavradığı görölmekteydi. Bu birbirine bitişik taban tabana zıtlık uzaktan bakıldığında zaman zaman çok komik görünürdü.

Koninin boşluğunda sayısız tel halat uzanıyor ve bu tel halatların arasında bir sürü deri bant bulunuyordu; yalnızca dinlenme amacıyla kullanılan deri bant sayısı o kadar fazla olmadığından her zaman bu şekilde kullanılacak boş alan kalmaktaydı. Bu boşluk alanlarda gidiş geliş yalnızca tel halatlar üzerinden gerçekleştiriliyordu ve aslında Pallasyalılar burada bir mıknatıslı levha tarafından çekildiklerinden, bu yollar mıknatıslı yollar olarak adlandırılmaktaydı. Mıknatıslı levha, halat hattının bağlantı noktalarında bulunmaktaydı ve orada isteğe göre yerleştirilebilirdi, hatta tüm çekim gücünü kaybedecek şekilde bile. Normalde iki ila dört mil arasında uzunluğa sahip olan halat hatlarının üzerinde bir halkayla asılı halde hızlıca bir yerden bir yere gitmek isteyenlerin ilk yapması gereken şey, en yakın bağlantı noktasındaki mıknatıslı levhayı uygun konuma getirmektir; bu bir manivela sistemiyle oldukça kolay biçimde halledilebiliyordu, öte yandan bu bazen çok zaman alabiliyordu, çünkü mıknatıslı levha o an için hattın diğer tarafında kullanılmakta olabiliyordu. Kuzey konisinin taşıyıcı yolları çok daha konforluydu, buna ek olarak mıknatıslı levhalar koni duvarlarının sürekli değişim gösteren çekim güçleri tarafından istenmeyen biçimde etkilenebiliyordu; öyle ki bu değişen çekim güçleri yüzünden örneğin gidilmek istenen yere doğru yalnızca havada süzülerek ulaşmak çok zor oluyordu. Bu yüzden de güney konisindeyken Pallasyalılar çok ender olarak boşlukta oradan oraya süzülürler, neredeyse hepsi yavaş ve eski mıknatıslı yolları kullanırdı; kuzey konisinin taşıyıcı hatlarının çoğu seksen hatta yüz kat daha hızlı hareket ediyorlardı.

Pallasyalılar gecenin yarısını, yani dünya koşullarında on beş gün süren bir zamanı sosyal etkinliklerle geçirirlerdi. Ancak elbette ki acil bir iş yapılması gereken yerlerde –her zaman böyle yerler bulunurdu– iş yapanlar da olurdu.

Gece boyunca zaman –hem güney konisinde hem de kuzey konisinde– büyük otomatik projektör saatlerle gösterildi. Ancak bunun için birkaç yüz projektör kullanılırdı; bunlar birbirlerine göre belirli açılarda dururlar ve Pallasyalılar konide belli bir süre hareketsiz biçimde görünen bu açılardan durumundan saatin kaç olduğunu anlardı.

Neredeyse gecenin yarısı bittiğinde Lesabéndio, yanında Peka ve Labu adlı iki uzmanla birlikte Pallas'ın merkezinde bulunuyordu. Ve doğal olarak bu üçü Lesabéndio'nun kuzey konisinin üst kenarında inşa etmek istediği taç biçimli kule hakkında konuşuyorlardı. Peka ve Labu planı hafif bir gülümsemeyle karşılamışlardı.

“Peki bu muazzam iş gücü nereden bulunacak?” diye sordu ikisi de. Peka Pallas yıldızını kristal biçimli, orantılı, dik köşeli, sabit düz çizgili, sert ve katı taş yapılarla doldurmak istiyordu; kendi özel karakteri dolayısıyla Lesabéndio'nun planına fazla yakınlık göstermedi ve kendi düşüncesini belirtti:

“Kaddimon çeliğiyle çalışmak aslında pek fazla hoşuma gitmiyor; ben şöyle daha sağlam ve köşeli bir malzemeyi tercih ederim.”

Onun tam tersine, Labu daha çok yapıların dış örtüsüyle ilgileniyordu; o neredeyse her tarafı cilayla, emaye kaplamalar ve alçı kabartmalarla donatmak istiyor, böylece dallı budaklı kökler gibi sık, kubbeli ve çadır gibi örtülü yapılar inşa etmek istiyordu; bu yüzden de Lesabéndio'nun kulesine ne gibi katkıda bulunacağını bilmiyordu. Lesabéndio Labu'ya çok sayıda çelik çubuğun bir araya geldiği yerlerde kubbe ve kök yaklaşımını uygulayabileceğini anlattı. Ancak bir süre sonra herhangi bir konuda uzlaşma sağlayamadan sessizliğe gömüldüler.

Çoğu Pallasyalı gecenin ikinci yarısını ve günün ilk saati ni uyuyarak geçirmeye alışkındı.

Pallasyalılar uyurken derilerindeki gözenekler yoluyla

gıdalarını da alırlardı; mavi ve gri vadi yamaçlarında ve koninin duvarlarındaki mavi ve gri dağ silsilelerinde bulunan mantar ve sünger çayırlarının üzerinde uyurlardı; bu besleyici süngerler ve mantarlar uzun süren gündüz boyunca yenden yetişirlerdi.

Pallasyalılar uyumadan önce sırtlarında bir deri dokusu oluştururlardı; bu doku uyku çökerken iki yana doğru açılır ve bedenin üzerinde boşluk bırakarak iki yandan kapanırdı; böylece uykuya dalanlar adeta uzun ve büyük bir balonumsu tulumun içinde yatmış gibi oluyorlardı.

Pallas sakinleri bu balonumsu tulumun içinde sol taraflarındaki kollarından birinin üzerinde sıkı sıkıya kök salmış olan kabarcık otunu da, köklerinden birini ağızlarına sokmak suretiyle tıttırırlerdi. Kese otunun güzel kokulu dumanı ağızdan çekilir, bir süre sonra da burundan ve derideki gözeneklerden dışarı kabarcıklar çıkardı; bu kabarcıklar balonun içinde genişler ve ardından balonun yüzeyine yapışıp orada kalırlardı. Kabarcıklar bir yandan da bedeni temizler ve ııl ııl parlarlardı.

Pallasyahılar uykuları geldikten sonra parlamayı keserlerdi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bu bölümde Lesabéndio'nun gördüğü bir rüya anlatılır. Sonra Pallasyalıların nasıl uyandıkları ve uyanınca ilk önce deri balonu nasıl kestikleri ve kesilen balonun havaya doğru yükselişi aktarılır. Lesabéndio uyandıktan sonra Peka'nın atölyesine gider ve onu kendi kuzey konisi projesi için ikna etmeye çalışır, ancak bunu başaramaz ve beraberce Labu'nun atölyesine doğru hareket ederler; daha sonra Labu da Sofanti'nin atölyesinde Sofanti'ye Lesabéndio'nun kulesinin etrafını şeffaf derilerle kaplama fikrini açar. Sonrasında Lesabéndio bezginlikle mücadele etmekten bahseder ve en sonunda ölen birinin nasıl çözüldüğü anlatılır.

Lesabéndio rüya görüyordu.

Sağ ve sol omuzlarında birdenbire devasa uzunlukta kolların uzadığını görüyordu. Ve bu kollardan çok sayıda dev tırnak çıkmaya başladı. Kırmızı bir gökte uçuyordu, kollarını iki yana doğru açtı ve bu tırnakları ön tarafta birbirlerine yaklaştırmaya çabaladı. O sırada tırnaklarının uçlarından büyük balonlar çıktığını fark etti. Ve balonlar sürekli büyüyorlardı. Ancak pençelerini birbirine yaklaştırmayı beceremeyince, balonlarla dolu iki pençesini yanlardan arkaya doğru hızla itirmeye çabaladı. Bunu başarabildi. Ve bununla birlikte Lesabéndio'nun bedeni korkunç bir hızla ileri doğru atıldı, öyle ki kolları ta arkada kalmıştı. Bu arada pençelerindeki tırnakları hareket ettirebildiğini ve arkadaki balonların yok olduğunu fark etti. Kollarını hiç kıvrımadan tekrar dimdik ileri doğru çekti ve kollarını başlangıçtaki durumuna getirince, tırnaklardan yeniden koca koca balonlar çıkmaya başladı. Ve o da kollarını yeniden arkaya doğru attı ve bedeni bir kez daha aşırı bir hızla ileri doğru fırladı.

“Artık hiç ihtiyacımız kalmadı,” diye bağırdı rüyasında Lesabéndio, “ne taşıyıcı kayış hatlarına ne halat hatlarına; böyle çok daha hızlı hareket edebiliyoruz.” Tam bu sözlerin ardından rüyasından uyandı ve üzerinde bedenini çevreleyen balon kılıfı gördü. Balonun üst kısmı kabarcık otu tüttürmekten kaynaklanan bir sürü kocaman ve bembeyaz kabarcıkla doluydu. Elllerinden en büyük olanının sivri tırnaklarını kullanarak balon kılıfı dikkatli bir şekilde keserek bedeninden ayırdı. Kesildikten sonra kabarcıklar tarafından yukarı

çekilen balon kılıf sabahın aydınlık havasında yukarı doğru yükseldi ve bir süre sonra gözden kayboldu.

Ve etrafta başka Pallasyalıların balon kılıfları da sabah havasında yukarı doğru süzülüyordu. Beyaz örümcek ağımsı bulut yeniden kuzey konisinin üzerinde parlamaya başlamıştı. Tüm Pallasyalılar gözlerini ovuşturuyor, uyanıyor, etraflarındaki beyaz kayalıklara ve elbette mavi ve gri olanlara da bakınıyorlardı.

Lesabéndio tek bir sıçrayışta kendini en yakınındaki taşıyıcı hattın üzerine fırlattı ve hızla derin ve iyice karanlık bir yarığın içine doğru gitmeye başladı; ardından kırk beş kilometre yüksekliğinde bir mağaraya ulaştı; burası Peka'nın atölye olarak kullandığı yerdı.

Burada akla gelebilecek her renkte ve bir sürü keskin köşelere ve kenarlara sahip, pürüzsüz biçimde zımparalanmış çok sayıda kayalık duvarlar bulunmaktaydı. Peka'nın hayali Pallas'ın büyük konilerinde bulunan kayalık tepeleri ve kaya yarıklarını onlara pürüzsüz ve düz kenarlar katarak yeniden biçimlendirmektı; Pallas'ın her yerını mümkün olan her türden kristal biçimleri vererek yontmak istiyordu; onun en çok kullandığı makinelerse kayalıklara ayna gibi parlayan pürüzsüz yüzeyler kazandıran devasa perdahlama makineleriydi.

Peka'nın en büyük imalathaneleriyse muazzam büyüklükte dev pırlantaların üretildiğı zımpara tesisleriydi.

Ancak Peka'nın temel hatası her şeyin çok büyük boyutlarda olmasını istemesiydi, bu yüzden de asla yeteri sayıda personel bulamıyordu.

Ve en sonunda kendi atölyesi dahi henüz yarısı bile tamamlanmamış sayısız adette yamaç parçalarıyla dolu bir hale gelmişti.

Bitmiş gibi görünen parçalarsa dağ zirvelerinin nasıl sütun ve piramit biçimli hale getirilebileceğini göstermek için

kullandığı küçük maketlerdi aslında; dağların zirveleri çok sayıda sivri ve düz kenarlı kuleler haline gelecek ve bu kulelerde de çok sayıda pırlanta dikme ve dışarı çıkıntılı pervazlar bulunacaktı.

Peka aslında yalnızca ritmik bir şekilde tekrarlanan düzenli kalıplar içerisinde çalışmak istiyordu ve bu düzeni bir yandan boyayla diğer yandan da pırlanta süslemelerle etkileyici biçimde oluşturmak istiyordu; bunu da en çok eğimli biçimde aşağı inen kayalık yüzeylerde teras sistemleri ve etkileyici uzun sütun dizileri uygulayarak başarıyordu.

Peka'nın atölyesinde çoğu küçük boyutlarda, ama bir kısmı da yüz metre boyunda olan on binlerce değişik sütun bulunmaktaydı; ki böylece Peka'nın elde etmek istediği görüntünün nasıl bir şey olduğu bu atölyede rahatça anlaşılabilirdi.

Atölye fazla geniş değildi, sadece birkaç yerde genişliği yarım mile ulaşıyordu. Mağaranın boşluğu yalnızca iki mil uzunluktaydı. Buna karşılık yüksekliği mağaranın her yerinde neredeyse altı mili buluyordu, bu yüzden her yerde uzun, dışarıya doğru çıkık teraslar görölüyordu; bu terasların üzerinde de çalışanlar bulunuyordu. Ve elbette her tarafta bir sürü uzun kayış hattı ve çok sayıda tel halattan oluşan nakliye hatları vardı ve bunlar her yöne doğru uzanıyorlardı.

Taşıyıcı kayışların üzerinde yavaş ya da hızlı gidilebiliyordu; bunun için yalnızca başlangıç istasyonunda volanlardaki hızlanma aygıtını ayarlamak gerekiyordu.

Lesabéndio eğimli bir kayış yol seçti ve hızlanma cihazını öylesine ayarladı ki, terasların yanından yavaşça yükselerek üç mil yukarı doğru çıktı.

Ve yukarıda Peka ile yeniden karşılaştı.

Mağaradaki elektrik yalazları ve projektörler öyle bir aydınlanma sağlıyordu ki, bütün parlak kaya yüzeylerin üzerin-

de sütunların ve pervazların yansımaları görülüyor ve şeffaf kayalardan yontulmuş büyük pırlantalardan kıvılcımlar gibi çıkan renkli ışıltılar yayılıyordu. Pallasyalılar sütunların bir orasından bir burasından kendilerini havaya fırlatıyor ve sırtlarındaki kanatların yardımıyla bir üstteki veya bir alttaki terasa ulaşmaya çalışıyorlardı, bu yüzden de atölyenin teraslarına canlı ve hareketli bir görüntü hakimdi.

Eğer Pallasyalılar çok sayıda –bir kısmı çok kaba, bir kısmıysa fazlasıyla narin– ele sahip olmasalardı, burada yapılan işlerin büyük bölümünü gerçekleştirmek tümüyle olanaksız hale gelirdi. Bu narin ellerin bir kısmında bulunan parmaklarla, tıpkı bir dolmakalem gibi, başka hiçbir şeye ihtiyaç duymadan yazı da yazılabiliyordu.

Ve Lesabéndio da şimdi böyle bir parmakla, diğer kitaplarıyla birlikte boynunun etrafında asılı duran mini minnacık not defterine bir şeyler yazıyordu. Kahverengi bedeni ve bedeninin üzerinde pırıl pırıl parlayan sarı lekeleriyle Peka, Lesabéndio'nun karşısında oturuyordu; iki metre yüksekliğinde, ancak yalnızca yarım metre genişliğinde, iyice parlatılmış küçük yüzeylere ve ayrıca keskin kenarlara sahip mavi bir pırlantanın üzerindeydi.

Ve Lesabéndio not almayı bitirince, Peka'ya şöyle dedi:

“En azından ortaya çıktı ki, kuzey konisinin üzerine dikmek istediğim demir kulenin düzgün bir biçimi olması gerek; belki de belirli ölçülerde senin sivri kule biçimli pırlantalarına benzeyebilir. Kuşkusuz koni kenarının en yüksek noktalarından yukarıya doğru yükselen ve bu arada koninin ağzına doğru eğimli giden ilk sıra çapraz sütunların birbirinden eşit uzaklıkta yerleştirilmesi gerekiyor. Ayrıca bu sütunların uçlarını yukarıda birleştiren halkanın da daire biçiminde olması zorunlu değil; her sütunun uç kısmı diğer sütunun uç kısmına düz bir kirişle bağlanabilir. Ve bu ilk katın üzerine diğer dok-

san dokuz kat çıkılmak istendiğinde, bu yeni katların da ilk kat gibi düzgün biçimde yapılması gerekiyor – yalnızca yukarıya gittikçe sütunların birbirine daha çok yaklaşması lazım. Bununla birlikte yukarıda da aşağıdakiyle aynı sayıda sütun bulunacak; eğer en aşağıda elli çelik sütun gerekliyse en yukarıdaki yüzüncü katta da aynı miktarda sütun gerekli olacaktır; yalnızca yukarıya doğru gittikçe sütunların kalınlığı azalacak. Yukarıya doğru uzanan bu sütunları ve enlemesine yerleştirilmiş kirişleri düz bir malzemeyle birleştirebilirsen, tam da senin istediğin gibi devasa bir pırlanta elde edebilirsin.”

“Bu çelik çubukları düz ve sert bir malzemeyle birleştirmek hemen hemen imkânsız,” diye karşılık verdi Peka. “Bu devasa çubuklardan yapılacak iskeleyi kurmak zaten başlı başına zor bir iş. Bu kaburga benzeri yapıyı sanatsal açıdan geliştirme çabaları şimdilik bir kenara bırakılmalı, çünkü elimizdeki imkânlar bu fuzuli çalışmaları yürütmek için yeterli değil. Sevgili Lesabéndio, senin kulen gerçekten de bir kristal biçiminde. Ancak burada eksik olan kristali oluşturan *madde*. Ve benim için de önemli olan bu. Bu işte kendimi gereksiz olarak gördüğüm müddetçe, senin planların için heyecanlanmanın benden bekleyemezsin. Sütun ve kirişleri yekpare malzemedan yapma imkânının olmadığı açıkça belli. Ve benim de her zaman ilk tercihim yekpare malzeme olmuştur.”

İkisi de bir süre daha hararetili biçimde konuşmaya devam ettiler; ancak tatmin edici bir sonuca varamadılar.

Çıraklarıyla birlikte hemen yakında oturan ve Pallas'ı yalnızca düzensiz biçimdeki yapılarla donatmak arzusunda olan Labu'nun büyük atölyesi sadece birkaç sıçramayla ulaşılabilir bir uzaklıktaydı. Labu düzenli yapılara hiçbir yakınlık duymuyordu; tam tersine her türlü düzensiz yapıya karşı binlerce kez daha büyük bir ilgisi vardı. Ancak Labu ve Peka birbirleriyle tam zıt görüşte olsalar da, ikisi de birbiriyle gayet

yakın bir komşuluk ilişkisi içinde yan yana oturuyorlardı – adeta bitişik evlerdeymiş gibiydiler. Labu'nun atölyesi yalnızca üç mil yüksekliğindeydi, buna karşın atölyenin zemini çok genişti.

Şimdi Lesabéndio ile Peka beraberce tavandan aşağıya Labu'nun düzensiz atölyesine bakıyorlardı; atölye sayısız mağara kovuğuyla, kabarık kayalarla, tümüyle düzensiz çubuk kayalarla, tuhaf mine kaplamalarla ve yamuk yumuk sedef duvarlarla doluydu.

Peka'nın makus talihi aslında Pallasyalıların onun planlarının gerçekleştirilmesinin çok zor olduğu kanaatinde olmasıydı; bu yüzden de Pallasyalılar sık sık Labu'ya planlarının çok daha kolay gerçekleştirilebilir ve çok kolay bir biçimde Pallas'ın her bölgesindeki yerel yapıya uydurulabilir olduğunu söylerlerdi.

Labu yukarıya, iki arkadaşın bulunduğu yere geldi ve Lesabéndio, Peka'ya anlattığı şeyleri ona da tekrarladı.

Bunun üzerine Labu, “aklıma bir şey geldi: hemen Sofanti'ye gitmemiz gerekiyor,” dedi.

Sofanti'ye gitmek için Labu'nun çok düzensiz biçimde inşa edilmiş olan tavanından geçmek gerekiyordu.

Üçü de yukarı çıkınca kayış hattından dışarı atladılar ve o sırada büyük şeffaf bir derinin önünde duran Sofanti'yi fark ettiler; şeffaf derinin arkasından çeşitli ışık oyunları deneniyor ve renkli bir kâğıt fenere benzer biçimde derinin ışık geçirgenliğiyle ilgili testler yapılıyordu.

Labu Sofanti'ye şöyle dedi:

“Lesabéndio'nun kuzey konisi için planladığı kulesine devasa deri tabakaları germen gerekiyor, bu sayede bu koca iskelet daha yekpare görünecek ve biz de kuzey konisinde yeni bir gökyüzüne kavuşacağız. Bu derilerin dış yüzeyi aydınlatılabilir de.”

Bunun üzerine Lesabéndio gülümsedi ve çok sevindi. Ve Sofanti de gülümseyerek şunları söyledi:

“Ben buna çoktan hazırım. Ama bunun için yeterli malzeme var mı? Belki de ihtiyaç duyacağımız miktarda deriyi bulmamız imkânsız. En azından şu an itibarıyla bu kadarının olmadığı kesin.”

Sofanti'nin tıpkı hayvan derisi gibi işleyebildiği bu deriler yalnızca pürüzsüz kaya yüzeylerde bulunuyordu ve bu yüzeylerden rahatça sıyrılabilirdi. Doğal olarak da böylesine pürüzsüz kaya yüzeyleri Pallas'ın her tarafında oldukça az miktarda bulunuyordu.

Bu yüzden Peka haklı olarak şöyle dedi:

“Eğer bunca yıldır daha fazla kayalık yamacı zımparalayaarak pürüzsüz yüzeylere kavuşturmuş olsaydık, Sofanti'nin de şimdi o yüzeylerden sıyrılabileceği bolca derisi olabilirdi. Ama bu planın tümü öylesine büyük ölçekli ki, onu nasıl gerçekleştirebileceğimizi tahayyül bile edemeyiz. Bu da zamanımızı boşa harcamak değil de nedir?”

Bunun üzerine Lesabéndio şunları söyledi:

“Hepiniz öyle bezginsiniz ki; üstelik bunun tek sebebi de yalnızca düşüncelerinizi gayet basit, buna karşılık çok büyük ölçekli bir plana yoğunlaştıramamanız. Tek başına böyle bir yoğunlaştırma çabası bile taptaze bir başlangıç sayılır, planın gerçekleşmesi şimdilik çok uzakta olsa bile. Siz mevzuyu iyice dallayıp budaklandırıyorsunuz.”

Lesabéndio'nun kendi atölyesi yoktu, ama herkes bilirdi ki o her zaman böyle basit planlarla ortalıkta dolaşırdı ve bu yüzden hiç atölyeye ihtiyacı olmazdı.

Pallasyalıların bezginliği konusunda da Lesabéndio yerden göğe kadar haklıydı; öyle ki bu Pallasyalılar sıklıkla bezginliğe kapılır ve ölmek isterlerdi.

Pallasyalıların ölümüyse şöyle gerçekleştirdi: Öncelikle be-

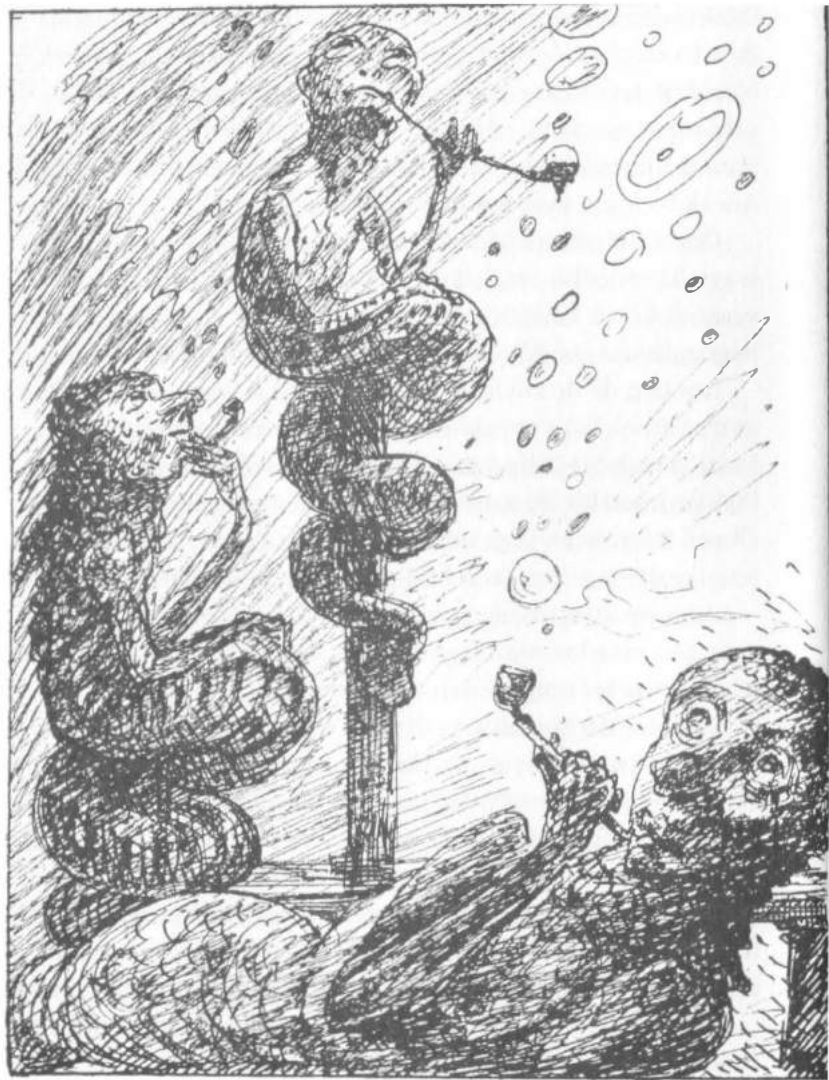
denleri tümüyle kururdu, öyle ki neredeyse önden bakıldığında arka taraf görünürdü. Bu noktaya gelindiğindeyse ölmekte olan kişi bir istekte bulunurdu ve bu istek de canlı Pallas-yahlılardan biri tarafından emilerek içe çekilmektir. Canlı biri ölmekte olan kişiyi gözeneklerinden emerek içine çekti. Ancak bu işlem öyle çok da kolay bir şey değildi.

Öncelikle emecek kişinin de buna tam anlamıyla razı olması gerekiyordu. Bu yüzden emilmek istenen biri ilk önce bunu yapacak kişiye kibarca sorardı. Bu kişi “evet” dediğinde – işte bundan sonra istenilen şey genellikle hemen yerine getirilirdi.

İşte tam da üç arkadaşıyla birlikte şeffaf derilerin önünde oturlurken Peka’ya yaklaşan ve çoktan tümüyle şeffaflaşmış haldeki yaşlı bir Pallasyalı, ona son saatlerini yaşamakta olan bu kişiye son bir hizmette bulunup bulunamayacağını sordu. Ölmek üzere olan yaşlı adamın bedeni tümüyle açık kahverengine dönüşmüştü; sarı lekeler tamamen yok olmuştu.

Peka bu isteği hemen kabul etti. Bir Pallasyalı yalnızca aynı gün ölmekte olan başka bir kişinin bedenini içine çekmişse böyle bir isteği geri çevirebilirdi.

Peka bu isteği yerine getirmeyi kabul ettikten sonra, bedenini hemen en uzun haline gelecek kadar, yani yaklaşık elli metrelik bir boya ulaşacak kadar uzatıp gerginleştirdi ve bunu yaparken de Peka’nın gözenekleri iyice açılmıştı. Bu arada Peka’dan on metre kadar uzakta duran ölmekte olan kişinin en fazla beş metreye kadar gerebildiği bedeninde aniden floresan ışıkları belirdi, ardından da bedeninin tüm parçaları bir anda ufalanarak dağıldı ve bunlar Peka tarafından içine çekildi, öyle ki ölen kişinin bedeni Peka’nın gözeneklerinden emilerek birkaç saniye içinde yok oldu.

Biba sustu ve kabarcık otunu tüttürmeye başladı ve bu arada sivri dudaklarının arasından sayısız k kabarcığı havaya üflüyordu; bu kabarcıklar hemen büyüyor ve parıltılar yayarak mağaranın içinde oradan oraya uçuşuyorlardı..

BEŞİNCİ BÖLÜM

Bu bölümde ilk önce ölen birini içlerine çektikten sonra Pallasyalıların hissettikleri değişiklikler anlatılır. Peka bu haldeyken Pallas'ın dış yüzeyinde yaşayan Biba'ya gider. İkisi burada çok sayıda başka asteroidi izlerler ve Biba heyecanlı bir şekilde Lesabéndio'nun güney konisinde Manesi tarafından nasıl geri çevrildiğini, ancak kuzey konisinde nasıl Dex gibi azimli bir arkadaş bulduğundan bahseder. Dex keşsettiği şeylerden bahseder. En sonunda da Pallasyalıların nasıl doğduklarından bahsedilir ve böyle bir doğum aktarılır.

Ölmekte olan birini içlerine çektikten hemen sonra Pal-lasyalıların durumunda bazı değişiklikler gerçekleşmeye baş-lardı; ölenin kişisel özellikleri onu kendi bedenine alan kişiye geçer, bu arada içine çeken kişinin bedeninde büyümeye ve organlarında güçlenmeye sebep olurdu, öyle ki ölmekte olan birini bünyesine katan kişiler çok dinç bir canlılık gösterme-ye başlardı. Bu canlılık da ölen kişi tarafından güçlendirilen-lerin bütün gece boyunca uykuya gereksinim duymamaların-dan ve hiç yorulmaksızın çalışmaya devam etmelerinden de anlaşılırdı. Ayrıca bir ölüyü bünyesine katan kişide müthiş bir girişimcilik ve yeni projelere yönelik bir coşku ortaya çı-kardı.

Peka yaşamsal olarak böylesine zenginleştikten hemen sonra, benzer bir coşku durumundayken Biba'ya gitmek üze-re yola çıktı.

Biba hep bu fıçı biçimli yıldızın dış yüzeyinde yaşamıştı, ki burada çok az sayıda Pallasyalı yaşırdı ve gündüzleri dış yüzeyde bulunanlar genellikle gökteki diğer yıldızları ince-lemek amacıyla orada olurlardı. Pallas'ın dış yüzeyinde yaşa-yanlardaysa her zaman coşkulu bir hal görülür ve bu coşkulu hal özellikle de Pallas yıldızının geliştirilmesi çalışmalarında çok faydalı olurdu.

Dış yüzeye doğrudan ulaşmak için birkaç ince, daracık tü-nel kullanılır ve bu tünellerde yalnızca mıknatıslı kızaklarla yol alınır; tabii eğer istenirse kuzey ve güney konilerinin ağzının kenarlarından sıçrayıp uçarak da varılacak yere gi-dilebilirdi.

Peka loş bir şekilde aydınlatılmış, dar ve alçak bir tünelde ilerleyen bir mıknatıslı kızak kullanıyordu; son istasyondaki mıknatıslı taşlar elektrikle çıkış istasyonuna ya da tersi yöne doğru ayarlanırdı ve ayna gibi parlak düz raylar üzerinde kolayca hareket eden kızaklar her istasyonda bolca bulunurdu.

Son istasyona gelince Peka kanatlarını açtı ve bu arada vantuz ayağını birkaç kere yere vurarak kendini fırlattı ve bu şekilde Biba'nın ağzı açık olan mağara kovuğuna ulaştı. Biba da o sırada teleskop gözleriyle eflatun gökyüzündeki yeşil yıldızları seyrediyordu.

Kendisini selamlayarak gelen Peka'yı görünce Biba sevindi. Ve ikisi hemen Lesabéndio'nun kuzey konisindeki kulesi hakkında konuşmaya başladılar.

"Lesabéndio," dedi Biba, "daha dün aslında bir ikiz yıldız olan bir asteroid konusunda merakımı uyandırmıştı. Bak şurada yukarıda görebilirsin; bugün Pallas'ın çizdiği yörüngeye oldukça yakın duruyor. Yukarıda içinden ışık yayan bir koni ve onun altında küre biçiminde bir yıldız var; yıldızın kutupları da sağ ve sol taraflarında bulunuyor, küre biçimli yıldız da oldukça hızlı bir şekilde kendi etrafında dönüyor. Koninin dış yüzeyinde bazı canlılar yaşıyor olabilir ve bunların da alttaki küreden hiç haberleri olmayabilir, çünkü koninin ağzı alttaki küreden bir hayli geniş. Koninin içi akkor halinde, buna karşın dış tarafı tümüyle karanlık ve kırıksık, bundan yola çıkarak orada yaşayanların koni duvarlarından geçemediğini varsayabiliriz. Ve koninin ağzının alt tarafı yukarıya doğru kıvrılmış, bu da kimsenin onun üzerinden de geçemediği anlamına geliyor. Kısaca: buna benzer bir durum bizim Pallas'ta da mevcut olabilir, çünkü bizim şu örümcek ağımsı bulutumuz da oldukça tuhaf."

"Yani diyorsun ki," diye karşılık verdi, o esnada teleskop gözlerini yukarı doğru uzatan Peka, "Pallas'ın üzerinde de

küre biçimli bir yıldız bulunuyor olabilir, öyle mi?”

“Neden üzerimizde illaki küre biçimli bir yıldız olsun?” diye devam etti Biba. “Şimdiye kadar öylesine çok sayıda karmaşık yıldız sistemi gördük ki! Sevgili Peka, yalnızca şunu aklına getir yeter; şimdiye kadar Pallas’ın yanı sıra Merkez Güneşimizin etrafında dönen *on binden fazla* gökcismi keşfetmiş durumdayız. Ve bunların yarısından fazlası da çokluyıldızlardan oluşuyor. Görüyor musun, yukarıda, kendisi de bizim Merkez Güneşimizin etrafında dönmekte olan ve şaşırtıcı bir düzende kendi etrafında da dönen şu büyük güneşin solunda, kendisi de yedi yıldızdan oluşan ve bunların dairesel hareketlerle etrafında döndüğü ve merkezde kendi kendine de dönen küçük bir gökcismi var. Bu sekiz parçalı gökcismi on dört gün önce etrafında döndüğü büyük bir merkez yıldızın uydusu haline geldi. Biz de belki bir gün gelir, Dünyalıların Jüpiter diye adlandırdığı şu güneşin aylarından biri haline gelebiliriz; ki Jüpiter şimdiye kadar birçok asteroidi kendisine doğru çekerek etrafında yörüngeye soktu. Daha da korkuncu, asteroidlerin çoğu da güneşin diğer uyduları tarafından yörüngelerine doğru çekilebilirler. Hatta Dünya’nın kendisi bile zaman zaman bizi kendine doğru çekiyor.”

“İyi de öyleyse,” diye merakla sordu Peka, “bizim kuzey konimizin üzerinde ne var? Senin bu konuda bir tahminin var mı?”

“Orada,” dedi Biba, “kuzey konimizin yukarısında çok yükseklerde dönüp duran yüzlerce göktaşı olabilir; ihtimal ki yörüngelerinin çapı elli mili geçmiyordur. Uzay boşluğunda her tarafta göktaşları bulunduğunu biliyoruz; yüzlerce asteroid ayrılmaz biçimde çok sayıda göktaşıyla birleşmiş durumdadır. Bu göktaşlarının sayısını asla tam olarak belirleyemeyiz, gözlerimiz o kadar da keskin değil; çünkü beş metre çapında olan göktaşları bile var ve bunu gayet iyi biliyoruz. Daha da

küçük göktaşları var mı, işte onu bilmiyoruz. Ama söylediğim gibi, bizim örümcek ağımsı bulutumuzun üzerinde de 'her şey' bulunuyor olabilir. Ve bu yüzden de Lesabéndio'nun yüz mil yüksekliğindeki kule planı..."

"Pardon ama," diye şiddetle bağırdı Peka, "bizim kuzey konimizin ağzından güney konimizin ağzına kadar olan mesafe kırk mil. Şimdi yukarıya doğru yüz mil yükseklikte bir yapı inşa etsek, bizim yıldızımızın tamamı..."

"O zaman ne olacağını," diye gülümseyerek karşılık verdi Biba, "yani kulenin inşaatı bittikten sonra ne olacağını bilemeyiz, ama kuleyi inşa edersek bunu öğrenebiliriz. Ayrıca, bu iş bizim için zararlı olarsa, o zaman koşulların bizi zorlamasıyla bu inşaat projesini tamamlanmadan bırakabiliriz. Her halükârda böyle bir kubbe, yalnızca üç mil yüksekliğe erişse bile, yıldızımız için müthiş bir zenginlik, şahane bir taç olurdu. Neden Lesabéndio'nun planına destek verilmediğini bir türlü anlamıyorum."

"İyi de o zaman," diye cevap verdi, kafasını üzgün bir biçimde aşağı doğru sarkıtan Peka, "salt estetik ve sanatsal olan diğer planlarımızın tümünün bir kenara bırakılması gerekiyor."

"Hayır," dedi Biba, "bu büyük kulenin çok hızlı biçimde de inşa edilebilmesi mümkün olabilir. Dex'in önümüzdeki günlerde ne kadar kaddimon çeliği bulacağını kimse bilmiyor. Ve ayrıca: Lesabéndio yorgunluğun ne olduğunu bilmeyen bir kişiliğe sahiptir; anayolu terk edip her tür yan yola sapabilir. Lesabéndio bir eğlence ve keyif adamının doğasına sahip değil, tam tersine tüm dikkatiyle büyük bir plan üzerinde yoğunlaşma becerisine sahiptir."

"Ama sanatsal bir tarafı da pek yok ya onun," diye bezgin biçimde konuştu Peka, "işte oradan geliyor bu yoğunlaşma."

"O da bunu biliyor zaten," diye karşılık verdi Biba, "ken-

disinin yalnızca yüksek bir karaktere sahip olduğunu biliyor. Şimdi sana soruyorum: Bu da çok çok önemli bir meziyet değil mi?”

Bu esnada Lesabéndio da güney konisinde Manesi ile birlikte oturmakta ve onunla kendi çelik kulesi hakkında sohbet etmekteydi.

“Onun sayesinde yüzeyimizin çok yukarılarına yükselebiliriz,” dedi Lesabéndio, “hatta büyük olasılıkla örümcek ağının içine bile gireriz, ama bu durumda derimiz yanar. Ama eğer derimizi büyük balonlar ya da benzeri bir şeyle koruyabilirsek, örümcek ağı bize hiçbir şey yapamaz. Ayrıca bizim yukarıda, kulenin tam tepesindeyken rahatlıkla bu örümcek ağının içinden de geçebilmemiz gerekiyor, böylece onun üzerinde ne olduğunu keşfedebiliriz – hepimizin üzerinde olan ve büyük olasılıkla bizim yıldızımızın tümüne hükmeden şeyi.”

“O zaman senin kulen,” diye hemen karşılık verdi Manesi, “yalnızca keşif amaçlı olacak ve sanatsal süsleme amacını gütmeyecek. Ben bu işe ortak olamam. Sana gayet açık biçimde söylüyorum. Her Pallasyalıya bir hayrımın dokunmasından memnuniyet duyarım, ama herkese de aynı anda yardım edemem ki! Bu kulenin benim sarmaşık bitki örtüme ihtiyacı yok. Burada güney konisinde bol miktarda sarmaşık bitkisi yetiştirebilirim – bunu biliyorsun.”

Lesabéndio kızgınca söylenen bu sözlerin ardından Sarmaşıkçı Manesi'ye veda etti. Yine de Lesabéndio oradan ayrılırken şunları söylemeden edemedi: “Aslında senin sarmaşık bitkilerin yukarıda açık havada çok harika, aynı zamanda çok da sanatsal bir görüntü oluşturacaklardı ve ayrıca kilometrelerce uzunlukta sarkacaklardı, neyse görüşmek üzere!”

Bunun ardından Kuleci Pallasyalı en hızlı halat hattına at-

layıp kısaçaklarla tutunarak yukarıya kuzey konisinin ağzına, Dex'in Pallas'ta kaddimon çeliğini çıkardığı yere gitti. Onu gören Dex heyecanlı bir şekilde geniş açılmış kanatlarıyla Lesabéndio'ya doğru uçu ve daha ona ulaşmadan bağırdı: "Buldum! Buldum!"

Ve birlikte oturduklarında Dex şöyle dedi:

"Umduğum şey gerçek oldu. Sen de biliyorsundur, şu anda Pallas'ın gövdesindeki kaddimon çeliğini sadece üç yerden çıkarabiliyoruz. Bu üç yer de bizim kuzey konimizin ağzındaki yüksek noktalarda bulunuyor. Şimdi düşün bakalım: ben bazı farklı noktalarda, kuzey konisinin ağzı da dahil olmak üzere, güçlü manyetik taşlarla gizlice bazı deneyler yaptım; bu taşlar kaddimon çeliğinin bulunduğu yerlerde belirgin bir güç artışı ve diğer bazı farklı özellikler gösteriyorlar. Bu arada şansıma bu manyetik taş deneyi sayesinde başka dört noktada daha kaddimon çeliği bulunduğunu tespit ettim. Elbette hemen tüm dostlarıma benim manyetik taşlarımla kuzey konisinin ağzının tamamının taranması için haber saldı. Elli noktada daha kaddimon çeliği bulabileceğimiz kanaatindeyim. Böylece kuzey konisi kulesi için kullanılacak olan malzemeye tam da gereken yerde ulaşabilecek ve birkaç gün içindeyse inşaata başlayabilecek durumda olabileceğiz."

"Bi dur yahu!" diye bağırdı Lesabéndio, "bu söylediklerin benim en iddialı beklentilerimin bile ötesinde."

"Ha," diye devam etti Dex, "daha sana söyleyeceklerim var: Bu olağanüstü çeliğin çok düzgün bir dağılım gösterdiğini varsaymak için yeterince nedenim var; bu yüzden çeliği uğraşa didine bir taraflara taşımak zorunda değiliz; bana öyle geliyor ki çelik nerede bulunuyorsa hemen orada ilk elli çubuğu dikmeye başlayabiliriz."

Lesabéndio'nun yüzünde binlerce kırısklık titreşip parlıyor ve bu parıldama tüm bedenini kaplayan sarı lekelerde

de kendini gösteriyordu; hatta Lesabéndio o kadar sevinmişti ki bedeninin kahverengi bölümleri bile hareketlenmişti.

“Bu söylediklerin,” dedi sessizce Lesabéndio, “aslında tüm beklentilerimin çok ötesinde.”

“Benim ve bütün arkadaşlarımdan hep birlikte senin kule-nin inşaat işine gireceğimizi söylemem bile gereksiz,” dedi bunun üzerine Dex. “Ama bizim sayımız çok az. Benden başka sana destek veren kimler var?”

“Aslında,” diye yanıtladı Lesabéndio, “henüz hiç kimse yok ya da yalnızca fazla bir ağırlığı olmayan vaatler var diyelim. Gerçi bu sabah Sofanti benim planıma bayağı ilgi göstermişti. Ama her şeyin nasıl da yavaş ilerlediğini sen gayet iyi biliyorsun.”

“Keşke,” diye karşılık verdi bu sefer Dex, kararsız bir sesle, “başka bir şeyler daha bulabilseydik. Sen biliyor musun, acaba ne bulabiliriz ki?”

“Hayır!” diye yanıtladı sessizce Lesabéndio ve dikkatlice Dex’in sarı lekelerle kaplı kahverengi derisine baktı. Dex’in kahverengi bedeninin sağ ve sol tarafında yeşil yıldızlarla dolu eflatun gökyüzünü ve yukarıda kuzey konisinin ağzını çevreleyen çok sayıda beyaz renkli dağı, hatta bu dağların aralarına serpilmiş mavi ve gri renkli zirveleri de gördü.

Sonra her ikisi de başlarını kaldırıp daha da yukarıya, beyaz beyaz parlamakta olan kuzey bulutuna baktılar; bildiklerine göre bu bulut örümcek ağı denilen bir şeyden oluşuyordu. Ardından ikisi de içlerini çektiler.

“Tuhaf değil mi,” dedi Dex, “hâlâ bu ağı daha yakından inceleme imkânımız bulunmuyor, ona yaklaşmayı bile beceremiyoruz, ağa elli metre yaklaşınca bile benekli derimiz yanıyor. Eğer kendimizi balon kılıflarla koruyabilirsek, ağ bizi yakmaz, ama kendini geri çeker. Ve bizim de kolumuzu balon kılıftan çıkarmamız gerekir, o zaman da benekli derimiz yine

hemen yanar. Ve bu da demek ki ağa asla yaklaşamayız ve onu *kimin* yaptığını –ve *hangi amaçla* yaptığını– asla öğrenemeyiz.”

“Bana bunu neden anlatıyorsun,” diye sordu bunun üzerine Lesabéndio. “Ben zaten bunu biliyorum. Ve sen de benim bunu bildiğimi gayet iyi biliyorsun. Hatta her Pallasyalının bunu bildiğini gayet iyi biliyorsun. Nereye varmak istiyorsun?”

“Hım!” dedi Dex, “sadece şunu söylemek istiyorum: Bu ağ yıldızımızdaki gizemlerden yalnızca bir tanesi. Başka bir sürü gizem daha var. Yıldızımızın kurşun damarlarında bulunan büyük cevizler mesela, onlar da içlerinde büyük bir gizem barındırıyorlar.”

“Ha, şimdi anladım,” dedi yüksek sesle Lesabéndio, “bu büyük cevizlerden daha fazla bulmamız gerekiyor demek istiyorsun, değil mi?”

“Evet,” dedi Dex, “o zaman ihtiyacımız olan işçileri de bulmuş olurduk.”

Bu cevizler çok özel bir anlam taşıyorlardı: çünkü içlerinde geleceğin Pallasyalıları bulunuyordu.

Pallasyalıların soyunu artırmak ya da azaltmak, bu tamamen o sırada yaşamakta olan Pallasyalılara kalmış bir şeydi; daha çok Pallasyalının olması isteniyorsa, kurşun damarlarda bulunan cevizleri kırarak açmak gerekiyordu ve bu cevizlerin her birinin içinden yeni bir Pallasyalı çıkıyordu.

Labu bu büyük cevizleri bulmak için çok çaba sarfediyordu; böylece de bizim iki kulesever onu bulmak üzere yola koyuldular; ondan bu cevizlerden bir yerlerde çok yüksek miktarlarda bulunup bulunmayacağını öğrenmek istiyorlardı.

Taze taze kabuklarından çıkan genç Pallasyalıların beslenmesinden Manesi sorumluydu; bütün o bitki yetiştirme bilgisi sayesinde bu işten en iyi anlayan oydu.

Bizim kuleseverler, yukarıda kuzey konisinin ağzındaki beyaz boş bir mağarada Labu'yu buldular; o sırada kendisi altı arkadaşıyla birlikte oradaydı ve bu yedi Pallasyalının her birinin elinde uzun saplı kocaman, ağır birer kurşun balyoz vardı. Yedisi birden bu balyozlarla önlerindeki bir cevize bütün kuvvetleriyle vuruyorlardı; derken birdenbire büyük bir çatırtı duyuldu ve yedisi de geriye doğru sıçradılar.

Ceviz aniden patlayarak açıldı, kabuk parçaları etrafa saçıldı ve dışarıya roket hızıyla bir şey fırladı; bu bir genç Pallasyalıydı ve hemen tüm parmaklarıyla şiddetli bir şekilde yüzünü, özellikle gözlerini ovuşturmaya başladı.

ALTINCI BÖLÜM

Kabuğundan taze çıkmış bir Pallasyalının daha önce geçirdiği hayatından bahsedilir. Sonra Dex ve Lesabéndio Labu'yla birlikte onun en küçük atölyesine giderler ve onlara orada bu meşhur sert kabuklu cevizlerin bulunması için nelerin gerektiği anlatılır. Bizim kuleseverler iki gün boyunca Labu'ya yeni işçiler bulması için yardım ederler, bunun ardından da, kabuğundan yeni çıkan bu Pallasyalılar için yeteri miktarda yeni sünger ve mantar çayırı yapılıp yapılamayacağını öğrenmek için Manesi'ye giderler. Manesi gerekli açıklamaları yapar, başlarda hayli üzgündür, ancak sona doğru iyice neşelenir ve yeni yapay güneşlerini gösterir.

Ancak birkaç gün geçtikten sonra büyük Pallasyalıların cüssesine ulaşacak olan küçük Pallasyalı uzun bir süre boyunca gözlerini ovuşturduktan sonra konuşmaya çalıştı ve ağzından zorlukla şu sözler döküldü:

“Bom-bim-ba-ri-zapa-zulli-as-as!”

Bunun ardından büyük Pallasyalılar küçükle konuşmaya başladılar ve ona Pallas gezegeninde bulunduğunu açıkladılar, Pallasyaca konuşabileceğini ve hiçbir Pallasyalının anlamadığı bir dilde konuşmaya devam etmemesini söylediler; o, elbette ki Pallasyaca biliyordu ve kendisini kandırmamalıydı.

Genç Pallasyalı söylenenleri bir süre dikkatle dinledi, sonra kafa derisini bir şemsiye gibi açtı ve yavaşça konuştu:

“Söylediklerinizi gayet iyi anlıyorum. Ama siz de bana biraz vakit verin. Bundan önce başka dünyalardaydım. Ah keşke size onları anlatabilseydim! Sizin dilinizi anlayabiliyorum, merak etmeyin.”

Bunun ardından genç yeniden gözlerini ovuşturdu, sonra onları uzatıp teleskop haline getirdi ve merakla etrafa bakmaya başladı.

Kabuğundan taze çıkmış küçük Pallasyalıların hemen hemen tümü böyle davranırdı ve şaşırtıcı biçimde hemen ilk saatlerden itibaren Pallas dilini anlayabilir ve konuşabilirlerdi; ancak bu durum başlangıçta biraz yavaş seyrederdi ve bazı ifadeleri anlamakta güçlük çekerlerdi, bu yüzden onlara birazcık yardım etmek gerekirdi.

Şimdi Lesabéndio, Dex, Labu ve diğer Pallasyalıların dinledikleri bu genç ilk sözleri yüzünden Bombimba olarak isim-

lendirilmişti, çünkü tüm Pallasyalıların isimleri söyledikleri ilk sözlere göre verilirdi.

Bombimba yavaşça şunları söyledi:

“Bana öyle geliyor ki, son zamanlarda benim kafa derim kadar büyük olan milyonlarca yumak benzeri nesneyle birlikte ılık bir havanın içerisinde uçup duruyordum. Bu yumak benzeri nesneler benimle konuşuyorlardı; tıpkı demin sizin benimle konuştuğunuz gibi, tıpkı şimdi benim sizinle konuştuğum gibi. Benimle çok uzun süre konuştular, ancak onların nasıl bir görüntüye sahip olduklarını göremiyordum, onları yalnızca duyuyor ve hissediyordum. Etraftaki, sayılamayacak kadar çok olan kollarını, bir sürü uzun ince parmağı olan kollarını her tarafa doğru uzatmakta olan büyük yıldızları görüyorduk. Bizim de öyle parmaklarımız vardı, hatta benim de.”

Ve küçük Pallasyalı kendi parmaklarını incelemeye başladı; sonra kaba ve güçlü parmaklarını fark etti ve gülümseyerek şöyle dedi:

“O yıldızların böyle kaba parmakları yoktu. Ancak o kafa derisi benzeri varlıklar bana küçük ve büyük yıldızlar hakkında bir sürü şey anlattılar. Pallas hakkında da bir sürü şey duydum ve bu dili, Pallas'ta konuşulan bu dili de öyle öğrendim. Hatta başka şeyler de öğrendim, öyle ki bunlar hakkında bana *tek bir* kelime bile etmemişlerdi – her şey öylesine pır pır ederek uçuşan büyük akkorlar ve diğer şeylerden ibaretti. Sonra orada her şey korkunç bir gürültüyle patladı, ardından her şey yeniden bir araya toplandı, tıpkı yumuşak ve kımıl kımıl bir deri gibi; ve orada ayrıca bir sürü renkli şey de vardı, ancak bu renkler burada gördüğümüz tüm diğer renklere çok daha farklıydı. Kulağıma gelen bazı sesler de vardı, ama onlar da sizin sözlerinizden ve benim sözlerimden çok farklıydılar. Ve ben bu arada sadece öylesine bir kenarda süzül-

yor ve etraftaki her şeyi duyabiliyordum, benden çok uzakta olan şeyleri bile. Ama çıkan sesleri size anlatabilmem mümkün değil. Bunu sözcüklerle anlatmaya benim gücüm yetmez. Kafa derisi benzeri varlıklar da aniden ortadan kayboldular ve onları artık duyamıyordum da. Ve o korkutucu gürültü hâlâ gelmeye devam ediyordu ve bir sürü şey de birbirinden ayrılarak dağılıyordu, hem de şimşek hızıyla; parçalar boşlukta vınlayarak uçuşup duruyordu. Ve o sırada bedenime bir şeyin battığını hissettim ve birden havaya doğru fırladım. Ve sonra da sizi gördüm.”

Bunun üzerine büyükler genç Pallasyalıya onu nasıl kırıp çıkardıklarını anlattılar. Ve bunu duyan genç Pallasyalı gülmeye başladı, sonra kendini iyice küçülttü ve ardından hızla yukarıya, eflatun gökyüzüne doğru fırladı.

Her zaman kabuğundan taze çıkmış Pallasyalıların anlattıkları hemen kaydedilirdi; her genç Pallasyalının anlattığı farklı bir şey bulunurdu, öyle ki diğer gençlerin anlattıklarıyla uzaktan yakından ilgisi olmazdı.

Bir sürü Pallasyalı yalnızca bu ilk anlatımlarla uğraşmaktaydı, çünkü bunlar Pallasyalıların var oluşlarının temeline dair birçok bilgi içerir, ancak aynı zamanda sayısız yeni bilmece de ortaya çıkarırdı; kabuğundan yeni çıkmış olan Pallasyalıların hiçbiri Pallasya dilini bir diğerine benzer biçimde öğrenmemişti. Ve istisnasız hepsi de balyoz vuruşlarının gürültüsünü farklı bir biçimde anlatırdı.

Ve bundan sonra da bu gençler daha önce yaşadıkları dünyaları anlatırlardı, öyle ki onları dinleyen büyükler, bu gençlerin her birinin daha önce diğerlerinden tümüyle farklı bir yerde bulunduğu hissine kapılırdı. Mesela biri sonsuz denebilecek bir süre boyunca uzun boruların içinde yaşamış ve sürekli bu boruların içindeki sonsuza doğru giden çizgilerden bahsetmişti; bir diğeri yalnızca nemli olduğunu hissettiği

bulutları biliyordu; sonra başka biri de titreyerek yanan alevlerden söz etmişti, ki Pallas'ta böyle alevler bulunmazdı, ancak elbette başka yıldızlarda olduğu bilinirdi. Ayrıca birçok genç de su kütlelerinin içinde yaşadıklarından bahsetmişti, ki Pallas'ta su da bulunmuyordu; Pallasyalılar büyük miktarlarda sıvının nasıl bir şey olduğunu ancak yakınlarındaki birkaç gökcismini inceleyerek anlayabilmişlerdi, buralarda her şey Pallas'ta olduğundan çok farklıydı.

Bu sırada Dex ve Lesabéndio da Labu'dan bir ricada bulunmuşlardı: Şu meşhur kalın kabuklu cevizlerin nerede bulunduğu konusunda kendilerine daha çok şey anlatmasını istiyorlardı.

Bunun üzerine Labu her ikisini de en küçük atölyesinin içine doğru götürdü; Labu'nun on atölyesi vardı; bunlardan beşi kuzey konisinin sarp kayalıklarında, diğer beşiyse güney konisinin sarp kayalıklarında bulunurdu.

Bu atölyelerin en küçüğü kuzey konisinde bulunmaktaydı, çeyrek mil yükseklikte ve aynı genişlikteydi – ve yalnızca bir mil uzunlukta idi.

Burada Labu'nun en önemli çalışma odaları bulunmaktaydı, özellikle yeni sıvı karışımlarını burada üretiyordu.

Ancak Pallas gezegeni çok katı, sert ve tümüyle kuru bir yıldızdı, öyle ki herhangi bir maddeyi sıvı hale getirmek hiç kolay değildi. Ve bu yüzden de elde edilen sıvı miktarı onları üretmek için kullanılan makinelerin devasa büyüklüğüyle kıyaslanamayacak kadar azdı.

Bu makinelerin çalışmasında elektrik, manyetik ve bu ikiyle gayet yakın ilişki içinde olan benzeri güçler rol oynuyordu; diğer yıldızlardaki gelişime çok büyük katkısı olan yanan ateş de Pallas'ta elde edilemiyordu; bu durum atmosferinin kendine özgü bileşiminden kaynaklanıyordu.

Labu'ya, şu meşhur cevizlerin hangi yeni yöntemler kul-

lanılarak bulunabileceği sorulduğunda, o da fikirlerini şu şekilde açıkladı:

“Gezegelimiz olan Pallas çok sert ve bu sert bünyesini aşmak bizim için hiç de kolay değil. Diğer gökcisimlerinde, yerkabuğu üzerinde yaşayanların kendi yıldızlarının gövdesinin içlerine ulaşabilmeleri çok daha kolay – özellikle oralarda serbestçe yanan parlak ateş elde edilebiliyorsa; biliyorsunuz ki biz bunu kendi yıldızımızda başaramıyoruz, çünkü bizim atmosferimizin bileşimi buna imkân vermiyor. Ve ateşten yoksun olmamızın en kötü yanı da aynı sebebin patlayıcı madde üretmemizin önünde de bir engel teşkil etmesi. Neredeyse her şeyi akkor haline getirebiliyor ve parlamasını sağlayabiliyoruz, ancak parlak ateş bize nasip değil. Ve bu yüzden hiçbir şeyi basit biçimde imha edemiyoruz, ki imha ettiğimiz şeyin ardındaki diğer sahalara ulaşabilelim.”

“Bu durum,” diye düşüncesini belirtti Dex, “yani hiçbir şeyi imha edemiyor olmamız, aynı zamanda yıldızımızın ayrıcalıklarından biri; yıldızımıza çok saygı göstermeliyiz, çünkü o kendi gövdesinin herhangi bir uzvunu imha etmemize izin vermiyor. Eğer bunu yapabilseydik, o zaman bu uzuvların henüz tamamlanmamış, olgunlaşmamış bir halde olduklarını da kabul etmemiz gerekmez miydi?”

Lesabéndio sağ kollarından birinin parmağını öfkeli bir tavırla havada sağladı ve sabırsızlığını açığa vuran şu sözleri söyledi:

“Lütfen konudan uzaklaşmayalım; Labu tam da bize, eskiye göre daha fazla kırılacak ceviz bulabilmenin mümkün olup olmadığını söylemek üzereydi.”

Labu bedeninin sağ tarafındaki tüm kollarıyla çok sayıda makinesini ve aletini işaret etti ve yavaşça şöyle dedi:

“Son günlerde ne kadar çok çalıştığım hakkında bir fikir sahibi olsaydınız, böyle sabırsızlık göstermezдіңiz. Evet ya,

seksen beş farklı sıvı üretebilmeyi başardım ve bunlar arasından biri var ki, Pallas kurşunuyla kimyasal reaksiyona girebiliyor. Eğer bu sıvıdan daha fazla üretebilirim; işte o zaman tüm sarp kayalıklarda bir kurşun damarına rastlayıp rastlamayacağımızı anında tespit edebilme imkânına sahip olacağım.”

“Bu müthiş bir şey!” diye bağırdı Lesabéndio.

Ancak Labu gülümseyerek şöyle dedi:

“Ve ayrıca şimdi biliyorum ki, normalde hep kırmızı renkte olan bu sıvı, mavi renkli topaklar oluşturmaya başlıyor, eğer...”

“Söylesene yahu!” diye bağırdı Lesabéndio.

“Bunu,” diye karşılık verdi gülümseyerek Labu, “ancak sen şu sabırsızlık alışkanlığından vazgeçersen yaparım.”

Üçü hep birlikte gülümseyip kısa bir süre sessiz kaldılar. Ardından Labu tekrar konuşmaya başladı:

“Bu mavi topaklar ortaya çıktığında, kurşunun içinde ceviz var demektir; bundan artık kesinlikle eminim; çünkü şimdiye kadar üç kere kesin sonuç verdi; bundan sonra da daima aynı kesin sonucu verecektir.”

Bunun üzerine Lesabéndio ile Dex gövdelerini yukarıya doğru yükselttiler ve sonra da Labu’yu tebrik ettiler ve ardından da büyük kuzey konisi kulesinin inşaatında gerekli olan işçilerin sağlanabilmesi için daha fazla ceviz bulmanın ne kadar önemli olduğunu ona anlattılar.

Derken Labu heyecanla bağırarak araya girdi:

“Öyleyse yavaş yavaş kalkmamız gerekiyor; şu yeni sıvımdan ancak bir buçuk litre yapabildim. Daha fazlasını üretebilmek için bana gerekli işçileri bulmanız gerekiyor; çünkü bir buçuk litreyle fazla bir şey yapmak mümkün değil.”

Sonrasında yeni aletlerin yanında dururlarken onlara yapılması gereken işleri anlattı ve bunun ardından da Dex ile

Lesabéndio, çok sayıda Pallasyalıyı Labu'nun laboratuvarına giderek onun yeni aletleriyle çalışmaya ikna etmek için iki gün ve iki gece boyunca ter döktüler.

Bu işi hallettikten sonra iki kulesever Manesi'ye doğru yola çıktılar.

Manesi, daha fazla miktarda bulmayı umut ettikleri cevizlerin kırılıp kırılmayacağına Pallas'ta karar verebilecek tek kişiydi.

Eğer Manesi'nin mantar ve sünger çayırlarını on katına çıkarabilme imkânı varsa, o zaman Pallas'ta şimdiye kadar olduğundan on kat daha fazla Pallasyalının beslenmesi mümkün olabilirdi. Bu besleyici çayırlar yalnızca beş katına çıkarılabilirse de, o zaman Pallas'ta şimdiye kadar olduğundan beş kat daha fazla Pallasyalı yaşamını sürdürebilirdi.

Manesi Dex ve Lesabéndio'yu çok üzgün bir şekilde karşıladı.

“Evet,” dedi Manesi, “bana ne için geldiğinizi gayet iyi biliyorum. Size yardım etmeliyim. Ve ayrıca size yardım etmeyi de gerçekten istiyorum. Biz her zaman birbirimize yardım ederiz; tüm Pallasyalılar yapar bunu ve eğer size yardım etmek istemeseydim, gerçek bir Pallasyalı olamazdım. Ancak size yardım edersem de en bağlı olduğum ideallerime karşı gelmiş olacağım. Herhalde böyle bir şeyi kolayca yapmamı da benden bekleyemezsiniz. Benim en çok değer verdiğim şeyleri de dikkate almak zorundasınız.”

Dex ve Lesabéndio tabii ki Manesi'yi, onun en bağlı olduğu ideallerine karşı gelmesini hiçbir şekilde arzu etmediklerine ikna etmeye çalıştılar. Ancak Manesi bu şekilde sakinleştirilebilecek gibi görünmüyordu.

Üçü birlikte Manesi'nin en büyük atölyesinde oturuyorlardı. Manesi'nin yirmi atölyesi vardı; bunların en büyüğü güney kraterinin kayalık duvarlarının altında, iyice derinler-

de bulunuyordu. Atölyenin içinde birçok yeni bitki türü göze çarpıyordu. Bitkilerin hepsi de çiçek yerine yuvarlak balonlar açan türlerden değildi; gayet ince diskler şeklinde balonlar açan bitkiler de vardı ve bunların disklerinin kenarlarında uzun sivri dikenler bulunuyordu.

Manesi yapay bir yöntem kullanarak bu balonların hepsini istendiği zaman şişirebiliyor ve içten içe fosforlu ışıklar saçmalarını sağlıyor, böylece bu balonların içleri sayısız renkte titreşip parlıyordu.

Dışarıda koninin içlerinde yalnızca geceleri mümkün olabilen bu durumu sağlayabilmek için kullanılan bu yapay yöntem, aslında her yönden yapılan kısık bir aydınlatmadan ibaretti.

“Mantarların ve süngerlerin yaşam faaliyetlerini,” dedi Manesi, “en yoğun biçimde sürdürmelerini yapay bir yolla, başka bir şekilde sağlayabilirim: devasa, yoğun bir ışık kullanarak! Ve normalde yalnızca geceleri büyüyen balon çiçeklerinin gündüzleri büyüebilmesini de benzer biçimde sağlayabildim; bunun yolu da özel bir kısık aydınlatma yapmaktan geçiyordu. Öte yandan mantarların ve süngerlerin geceleri de büyümelerini sağlayabilirim; müthiş parlak bir ışık kullanarak.”

“Bu harika bir şey,” diye bağırdı Lesabéndio, “işte o zaman tüm mağara ve atölyelerde mantarlar ve süngerler yetiştirebiliriz; böylece de Pallasyalıların nüfusunu yirmi katına çıkarabiliriz.”

“Sizi gayet iyi anlıyorum,” dedi Manesi, “ama siz şunu aklınıza getirmiyorsunuz; yıldızımızın her tarafını mantar ve sünger çayırılarıyla doldurursak, yıldızımız gerçekten de daha ilgi çekici bir yer haline gelmeyecek ki. Siz o devasa kulenizle Pallasyalıların bütün sanatsal kazanımlarını ayaklar altına alıyorsunuz. Ben yeni balon bitkilerimi nerede yetiştireceğim?”

“Nerede olacak, bizim kulemizin iskeletinde!” diye ateşli ateşli bağırdı Lesabéndio ve kendisini yukarıya doğru uzattı.

Birdenbire Manesi neşeli bir biçimde gözlerini uzaklara dikti ve gülümseyerek yüksek sesle şöyle dedi:

“Bak şimdi oldu; bunların hepsi de sarmaşık bitkisi.”

Ve bundan sonra Manesi her iki kuleseveri ışıklı mağarasının içine götürdü ve orada bulunan yeni güneşlerinin hepsinin ışıklarını yaktı.

Dex ve Lesabéndio kafa derilerini hızla öne doğru kapattılar; yeni güneşlerin ışığı öylesine göz kamaştırıcıydı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Lesabéndio Biba'ya gider, o da uzun uzun odaklanma ve verimlilik hakkında konuşur. Sonra Biba ikiz gökcisimlerinin yapısını açıklayan yeni bir kitap yayımlar. Kırmak için çok sayıda ceviz bulunur ve Manesi çok sayıda mantar ve sünger çayırının ekimini gerçekleştirir. Yine de bu durum kuzey konisi kulesinin inşaatına bir katkı sağlamaz, çünkü Pallasyalılar bütün bu girişimin fazlasıyla cürethâr olduğu kanısındadırlar; özellikle de atmosferin kalınlığı konusunda şüphe duyulmaktadır. Bunun üzerine Lesabéndio Biba'yla birlikte güney konisinden dışarıya güney atmosferine doğru hızlanır; amacı bu atmosferin ne kadar kalın olduğunu öğrenmektir.

Lesabéndio, Manesi'nin yeni Pallasyalıların beslenmesi işinin üstesinden gelebileceğini anlamıştı ve bunun üzerine rahat bir nefes aldı.

“Her şey umduğumuzdan daha iyi gidiyor!” dedi Dex.

Ve Lesabéndio yalnız kalmak istediğini söyledi. En yakındaki mıknatıslı yola atlayıp dışarıya güney kraterine çıktı. Ancak uzun süre yalnız kalamadı.

Ve yeniden Biba'yı ziyarete gitti; Biba onu yıldızın dış yüzeyindeki mağarasında sevinçle karşıladı.

Biba hemen heyecanlı heyecanlı konuşmaya başladı:

“Gelmene çok sevindim. Bana öyle geliyor ki, güneş sistemimizin ana ilkesini keşfetmeyi başardım. Bence bu kadar çok sayıda yıldızın daha büyük bir yıldızın etrafında –bizim güneşimizin etrafında– dönüp duruyor olmaları bir tesadüf değil. Bütün gezegenlerin kendilerinden büyük olana, yani bizim güneşimize gösterdikleri bu hürmet, bana göre bir örnek niteliğinde, ki bu, tüm sosyal ilişkilerimiz için geçerli bir örnek: Pallasyalılar da aynı şekilde kendilerinden büyüklere hürmet gösterirler, tıpkı gezegenlerin de kendilerinden büyük olanın şefkatine sığındıkları gibi. Mesele *bizlerin* bu en büyük olanı nerede aramamız gerektiği, işte bu da sıradaki yeni soru. Bence sen bu sorunun cevabını kolayca verebilirsin.”

Biba sustu ve kabarcık otunu tüttürmeye başladı ve bu arada sivri dudaklarının arasından sayısız küçük kabarcığı havaya üflüyordu; bu kabarcıklar hemen büyüyor ve parıltılar yayarak mağaranın içinde oradan oraya uçuşuyorlardı.

Bunun üzerine Lesabéndio şöyle dedi:

“Tabii ki bu en büyük olanı kuzey konimizin çok yukarılarında, örümcek ağımsı bulutun ötesinde aramamız gerekiyor.”

“Elbette, ben de bu yanıtı bekliyordum,” diye karşılık verdi Biba. “Ve bu yüzden de geldiğini görünce çok sevindim. Ancak bu en büyük olanın taşıdığı anlamın farkına varmamız, başka birçok şeyi de açıklıyor. Normalde odaklanma olarak tanımladığımız olgu da sürekli daha büyük olana hürmet göstermekten başka bir şey değil; tümüyle kendimizden büyük olana sığınmalıyız, daha büyük olana boyun eğmeliyiz, elbette eğer içimizde huzura kavuşmak arzusundaysak. Ve son olarak bana öyle geliyor ki her şey giderek bu en büyük olanın içine karışıp gidiyor. Bence bu, daha büyük olana karşı duyulan ilgi hali tüm gezegenler için geçerli. Büyük bir güneşin etrafında sürekli dönüp durmak, ancak böylece bir anlam kazanıyor. Ayrıca bundan şu sonucu da çıkarıyoruz; bu daha büyük olanı farklı yerlerde de bulabiliriz; mesela *sen* onu bizim kuzey konisi bulutunun üzerinde buluyorsun, *ben* de onu bizim büyük güneşimizde buluyorum ve *bir başkası* da onu muhakkak bizimkinden daha büyük bir güneşte buluyordur. Gökcisimleri genellikle bir ikili sistem oluşturacak biçimde yapılanmışlar, öyle ki her zaman bir tarafta diğerine göre daha büyük olan bir gökcismi yer alıyor; bu da daha büyük olanın oluşturduğu bir tür *baş sistem* olarak da tanımlanabilir. Ne olursa olsun bu kendinden daha büyük olana tabi olma durumunu, bu hiyerarşiyi her yerde gözlemliyorum ve bu hiyerarşi anlayışına uygun biçimde davranmamızın da bize epey yararı olmalı, çünkü bu gerçekten içimizde bir huzur duymamızı sağlıyor: Kendimizin en tepede olduğunu kabul edelim, o zaman daima bir şeyin karşı tarafında yer alıyoruz demektir, yani sonsuz evrenimizi düşündüğümüzde bizim öyle çok da olağanüstü olmadığımız ortaya çıkıyor. Sürekli gelişme kaydedebilmek için sürekli ye-

niden tabi olmamız gerekiyor, hatta en ileri fikirlerimizin de yine onlardan daha büyük ve öyle hemen anlaşılamayacak bir ideale tabi olması gerekiyor. Eğer böyle yapmazsak, işte o zaman yorgun düşeriz, uykumuz gelir, bezginleşiriz. Pallas yıldızının yalnızca kendi bildikleri biçimde gelişim göstermesine kafayı takmış olan bir sürü Pallasyalının sorunu da işte bu, dönüşümle ilgili kendi fikirlerini daha üstün bir yıldız ideali-ne tabi kılmamak. Ben de bu yüzden tüm Pallasyalıların senin kuzey konisinin ağzı için tasarladığın büyük projeye odaklan-masının hepimiz için daha iyi ve yararlı olacağını düşünüyö-rum. Bu açıklama seni tatmin etti mi?”

Lesabéndio çok sevinmişti.

“Benim işitme sistemim,” diye alçak bir sesle konuştu, “bundan daha hoş bir söz duyabilir miydi acaba! Merkezdeki o Sofanti müziği bile bunun yanında hiçbir şey sayılır. Elbette, ben de bu kendinden daha büyük olana tabi olma durumunun yıldız sistemimizin en büyük gizemlerinden biri olduğuna inanıyorum. Bana da her zaman öyle geliyor ki, eğer öyle yalnızca kendi başıma takılırsam, kendimi çok keyifsiz hisse-derim; ama düşüncelerimi, alınyazımızı bizden çok daha iyi bilen ve bizleri, henüz tam olarak ne olduğunu bilmediğimiz, ama yine de en sonunda ulaşmamız gereken o yere doğru yön-lendiren o büyük meçhule doğru yöneltmeye başlar başlamaz, içimi tümüyle bir huzur duygusu doldurur. Bu, daha büyük olana sığınma durumu, benim için neredeyse ikinci bir kişilik haline geldi, öyle ki bunu engellemem artık neredeyse imkân-sız gibi. Bu büyük olan şey de bana sanki kendini göstermeden çok yakınımnda duruyor gibi geliyor. Ve ben inanıyorum ki, yukarıdaki örümcek ağımsı bulutun içinden geçmeyi başara-bilirsek, onu daha yakından tanıyabileceğiz. Kuşkusuz odak-lanma meselesi de daha büyük bir plana veya düşünceye tabi olma durumudur. Ve ben de bu yüzden şu anda kendi büyük

kulemden başka bir şey düşünemiyorum. Dex, Labu, Manesi beni destekliyor ve şimdi de seninle birlikte toplam beş kişi olduk.”

“Şimdiye kadar,” diye karşılık verdi Biba bunu üzerine, “diğer yıldızlarda yaşayan sayısız bilge kişi de düşünerek hep aynı sonuca varmışlar: Yalnızca daha üstün bir şeye boyun eğersen, yaşamımızı tümüyle kendimizle barışık olarak sürdürebiliriz. Her saniye her bir yıldızda milyonlarca canlı varlık ölmekte ve bu ölümlerin hepsinin tek bir amacı var: Yaşamını sürdürmekte olanların, bu teslimiyet duygusunun muhteşem ürpertisini tanıyabilmeleri. Diğer yıldızlarda yaşayanların bazıları bunu din olarak adlandırıyor. Ve elbette bir şey gayet açık; aslında daima önümüzde bizden daha üstün bir şeyin olması gerekiyor, âlemin *muazzam* ihtişamını ancak böyle parça parça idrak edebiliriz. Daha yükseğe çıkmak bizim için kolay olsaydı, alemi böyle daha büyük ve en büyük olarak hissetmezdik; her zaman tekrar tekrar geriye itilmemiz, hatta biraz sıkıştırılmamız, bunaltılmamız gerekiyor, şu koca âlemin ne muazzam bir büyüklüğü olduğunu ancak böyle anlayabiliriz, hatta ölçülerini asla tam olarak ölçemeyeceğimizi de. Evet –tamam– güneş üzerinde yaşamının bizim için katlanılabilecek bir şey olmadığını biliyorum; daha o kadar ileri gidemedik. Daha büyük olanı kesinlikle kendi çevremizde, bizim gibi olanlar arasında aramamalıyız, ama bir yandan da bu daha büyük olanı kendimizden çok uzaklarda da arayamayız – ve biliyoruz ki Güneş bizden çok uzakta.”

“Bu yüzden,” diye karşılık verdi Lesabéndio, “kulelerimiz ve Pallas’ta bulunan ne varsa onun üzerinde durmaya devam edelim. Orada, tepemizde asılı duran Pallas’ın baş sisteminden bahsedemez miyiz? Gökcisimleri arasında da benzer sistemler var olabilir mi? Tüm Pallasyalıların dikkatini bu sistemlere çekmeye çabalasak, böylece giderayak kuzey

konisi kulesine yönelik genel bir heyecan oluşturulamaz mı?"

Biba bir cevap vermedi; yalnızca Lesabéndio'nun kendisini takip etmesini istedi. Ve böylece en yakındaki kızaklı yola doğru hareketlenerek bir kızakla yıldızın merkezine doğru yola çıktılar, oradan bir kayış hattını kullanarak aceleyle diğer tarafa geçtiler ve içinde tel halatların yatay olarak hızla hareket ettiği bir tüneli geçerek Biba'nın, büyük cam mercekler takarak tüm gökyüzünün resmini çektiği devasa fotoğraf aletlerini yerleştirmiş olduğu Pallas'ın diğer tarafındaki dış yüzeye ulaştılar. Burada Biba Lesabéndio'ya yalnızca hepsi de bir ikili sistem oluşturan gökcisimlerinin fotoğraflarını gösterdi. Hatta bunların arasında yüz civarında tümü de küçük ve karmaşık yapıda yıldızlardan oluşan baş sistemler de bulunmaktaydı. Bu sistemlerin bazılarında incecik ışık huzmeleri ve atmosfer benzeri bulut oluşumları da önemli bir rol oynuyordu.

Biba üç gün boyunca üç binden fazla ikili sistem fotoğrafını dikkatle incelemiş ve bunun üzerine bu ikili sistemler üzerine birkaç küçük kitap yayınlamaya karar vermişti; bu kitaplarda Pallas yıldızını bir ikili sistem olarak ele alacak ve örümcek ağımsı bulutun Pallas koni yıldızının baş sistemi olarak görülemeyeceğini, çünkü şimdiye kadar incelenen üç bin kadar ikili gökcisminde böyle bir bulut sisteminin asla bulunmadığını, bu yüzden Pallas'ın baş sisteminin örümcek ağımsı bulutun üzerinde bulunması gerektiğini anlatacaktı.

Fotoğraf yöntemiyle mini minnacık olarak basılacak ve anında tüm Pallasyalıların boyunlarındaki kolyelerde sallanmaya başlayacak olan bu küçük kitaplarda, tüm Pallasyalılara açık seçik biçimde Lesabéndio'nun kulesinin yapımının daha fazla geciktirilmemesi gerektiği açıkça gösterilecekti.

Bu arada Labu şu meşhur cevizlerden bol miktarda bulmuş ve Manesi de çoğu Pallas'taki mağaraların içinde olmak üzere iki yüz tane yeni sünger ve mantar çayırı kurmuştu;

böylece eğer çok sayıda ceviz kırılırsa dünyaya gelecek olan tüm yeni Pallasyalıları yetecek kadar gıda sağlanmış olacaktı.

Aynı zamanda Dex de muazzam miktarlarda kaddimon çeliğinin elde edilebileceğini ortaya çıkarmıştı.

Ve böylece Lesabéndio kulesinin inşaatına hemen başlamak için bir engel kalmamış olduğu söylenebilirdi.

Ancak durum hiç de böyle değildi.

Çok sayıda Pallasyalı sıklıkla kuzey konisinin ağzında bir araya geliyor, kule hakkında konuşuyor ve hemen, bu fikrin gerçekleşmesinin *tamamen imkânsız* olduğunu söylemeye başlıyorlardı.

Lesabéndio odaklanmanın önemi üzerine boş yere dil döküyordu; Pallasyalıların çoğu kuleye bu şekilde odaklanmanın tüm sanatsal gelişimin sonu anlamına geleceği düşüncesindeydi; hatta böylesine mekanik bir faaliyetin sonucunda Pallasyalıların ruhsal bunalıma girecekleri ve tüm bu işin yeterince özenli biçimde tamamlanamayacağı ileri sürülüyordu. Yukarıdaki çelik yapının tüm Pallas'ta baştan aşağı bir değişime yol açabileceği iddia ediliyordu ve ayrıca kuzey konisi üzerindeki atmosferin üç milden çok daha yüksek olduğu yönünde şüpheler mevcuttu. Nuse kulelerinin biri bir mil yüksekliğe sahipti ve bunun üzerine Nuse'nin bu kulesinin tepesine çıkılıp onun üzerinde bulunan atmosferin incelenmesine karar verildi. Ancak bu işte de bir başarı sağlanamadı; bu yükseklikteyken daha da yukarı çıkabilmek öyle kolay değildi.

Pallasyalılar başkalarına yardım etmekten memnuniyet duyarlardı ve her zaman yardıma hazırdılar; ama aynı zamanda da çok dikkatli ve titizdiler; Pallasyalıları öyle hemen kolayca kandırmak hiç mümkün değildi.

Bu yüzden Lesabéndio'nun on sekiz gün sonra (yani bir buçuk Dünya yılı sonra) Biba'ya yaptığı ziyarette, her ikisi de ilk başlarda oldukça üzgün duruyorlardı.

“Bu berbat bir şey,” diye düşüncesini açıkladı Biba, “atmosferin kalınlığı hakkındaki bu kuşku yani; şahsen ben gerek güney konisinin üzerinde, gerekse kuzey konisinin üzerinde atmosferin on milden çok daha kalın olduğuna inanmıyorum. Başka bir yıldızın üzerinde bulunsaydık, Pallas’ın atmosferinin boyutlarını kolayca öğrenebilirdik, çünkü başka bir yıldızdan baktığımızda yalnızca yıldızımızın atmosferini görebilir, yıldızımızın kendisiniyse asla göremezdik. Acaba mıknaatıslı yollarımızın yardımıyla kendimizi güney konisinden aşağıya doğru hızla fırlatsak nasıl olur?”

“Yani demek istiyorsun ki,” diye yanıt verdi Lesabéndio, “en dış halatı ortada hızlı bir şekilde geriye çekineliyiz ve sonra da geri bıraktığımızda, hatırı sayılır bir başlangıç hızıyla güney konisinin güneyinde bulunan uzay boşluğuna doğru uçmalıyız. Tamam, ben bu işte varım.”

Birkaç saat sonra ikisi de güney konisinin beş mil altında, boş atmosferdeydiler. İkisi birlikte sırtlarına sağlam biçimde bağlı olan kanatlarla havada süzülüyorlardı; fazla uzun olmayan bir halatla birbirlerine bağlanmışlardı, öyle ki bu hava keşif gezisi sırasında rahatça birbirleriyle konuşabiliyorlardı.

Eflatun gökyüzü iyice koyu eflatuna dönüşmüştü; yeşil yıldızlar pırıldıyor, yeşil güneş ışıldıyor ve fazla uzakta olmayan yeşil bir kuyrukluyıldız tüm gökyüzünün neredeyse yarısını kaplayan kırk milyon mil uzunluğundaki kuyruğunu peşinden sürükleyerek büyük yeşil güneşe doğru yol alıyordu.

“Şunu da biliyor musun?” dedi Biba, “Dünya’nın gezegen kabuğu üzerinde yaşayanların Jüpiter olarak adlandırdıkları gezegen, yakın zamanlarda kendi bünyesinden yeniden küçük bir yıldız oluşturarak dışarı fırlattı.”

Lesabéndio’nun bundan hiç haberi yoktu ve bu dışarı fırlatma olayı hakkında daha çok şey öğrenmek istedi.

Bu esnada her ikisi de tüm Pallasyalıların sağ kollarından

birinde kök salmış olan kabarcık otlarını keyifle tütürüyorlardı.

İkisinin de semender benzeri bedenleri ısıldıyordu; her ikisi de bedenlerini mümkün olduğu kadar –yaklaşık elli metre– uzatmışlardı ve bedenlerini hiçbir noktadan bükmedikleri için iki uzun sopa gibi görünüyorlardı.

Jüpiter’de en son gerçekleşen dışarı fırlatma olayı hakkında bir şeyler anlatmakta olan Biba şunları söyledi:

“Pallas’ın milyonlarca yıl önce güney konisinden çok sayıda yıldızı dışarı fırlatmış olduğu da kuşkusuz oldukça akla yakın, aksi halde yıldızımızın koni biçimi açıklanamaz. Ancak kuzey konisinden de bazı cisimlerin dışarı atılmış olduğundan kuşkulaniyorum; yoksa örümcek ağımsı bulutun varlığı çok tuhaf kaçırdı. Ancak yıldızın geçmişi hakkında daha fazla kafa yormaya gerek yok; nasılsa kesin sonuçlar elde etmemiz mümkün değil. Bu arada, havanın yoğunluğunun git-tikçe azaldığını hissediyorum.”

Fırlatmadan önce boyunlarındaki kolyelere takmış oldukları ölçüm cihazlarına göre henüz güney konisinden sekiz mil uzaklıktaydılar.

Ve bu hız artışının en yüksek noktasında, bir kanadın ucuna sıkıca bağlanmış olan Pallasyalılar, ipleri tam doğru zamanda kesildiğinde uzaya doğru hızla fırlatılabilecek ve kendi yıldızlarının atmosferine doğru uçabileceklerdi...

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Biba ve Lesabéndio, atmosferdeki araştırma gezileri sırasında başka bir gezegenin çekimine kapılır, herhangi bir sıkıntı olmadan bu gezegene iniş yapar ve burada çok küçük canlı varlıklarla tanışır. Ve bunlar da çok özel görüntü büyütme cihazlarının yardımıyla onlara Pallas'ın baş sistemini gösterirler. İki Pallasyalı bu gayet küçük canlı varlıklardan on tanesini kendileriyle birlikte Pallas'a gelmek için ikna ederler. Pallas'a geri dönüş yolculuğu için fırlatma işlemi uzun bir süre sonra başarıyla gerçekleştirilir; ancak Biba vücudundan bir yara alır.

Kısa bir duraksamanın ardından Biba şunları söyledi:

“Hava yoğunluğunun azalması bana çok da önemliymiş gibi gelmiyor. Bu arada ölçüm cihazlarımdan gördüğüm kadarıyla artan bir hızla yıldızımız Pallas’tan uzaklaşmaktayız; oysa uçuş hızımızın düşmeye başlaması gerekirdi, elbette başka bir etmen söz konusu olmasaydı. Bunun anlamı da şu: Demektir ki henüz göremediğim bir uzay cisminin çekim gücüne kapılmış durumdayız.”

“Bu korkunç bir şey,” diye bağırdı Lesabéndio, “hemen bunu engelleyecek bir şeyler yapmalıyız.”

“Endişem o ki,” diye karşılık verdi Biba, “galiba şu an yapabileceklerimiz *hiçbir* işe yaramayacak.”

Kafalarını yıldırım hızıyla Pallas’a çevirdiler, gövdelerini kısaltarak bir buçuk metre uzunluğa kadar indirdiler, vantuz ayaklarını tabak gibi açtılar ve kafaları önde, tüm gövdelerini, Pallas’a doğru hızla yaklaşık elli metre uzattılar. Sonra kanatlarını genişçe açtılar ve gövdelerini tekrar hızla geri topladılar. Ve tek kelime etmeden, birkaç saat boyunca canla başla bu hareketleri yapmayı sürdürdüler. Pallas’taki gece ateşleri çoktan yanmaya başlamıştı, öyle ki tüm yıldız tıpkı bir ateşböceği gibi görünüyordu.

Ancak onlar bu ateşböceğine yaklaşmayı başaramadılar; bilinmeyen uzay cisminin Pallas’a göre daha yüksek bir çekim gücü vardı; tüm çabalar boşunaydı ve Lesabéndio heyecandan titriyordu.

“Benin kulem nerede acaba?” diye hüznü bir şekilde sordu.

“En iyisi, acaba biz neredeyiz diye sormak,” diye yanıtladı Biba.

İkisi de onları kendisine doğru çeken uzay cismini henüz görememişlerdi. Biba gülümseyerek şöyle dedi:

“Görünmez olan bir cisim tarafından çekiliyoruz gibi geliyor bana neredeyse.”

Ancak Lesabéndio şöyle dedi:

“Bana da görme yeteneklerimizi gözümüzde fazla büyüttük gibi geliyor; çoktandır daha fazla görüntü büyütücü gözlem camı temin etmiş olmalıydık. Oysa biz görüntü büyütücü cam merceklelerden yalnızca fotoğraf makinelerinin yapımı için faydalandık. Gerçekten bunu aklım almıyor. Durumumuz hakkında ümitsizliğe kapılmak üzereyim.”

“Ümitsizliğe kapılmak için hiç vaktimiz yok,” diye hemen bağırdı Biba. “İlaveten: Bu gerçekten aklın alacağı bir şey değil, yani şu görüntü büyütme camlarını yalnızca fotoğraf makinelerinde kullanmış olmamız. Gerçekten de teleskop gözlerimizin görme yeteneğini gözümüzde fazla büyüttümüz.”

Sonrasında ikisi de birkaç saat boyunca sessizliğe gömüldüler ve en sonunda Lesabéndio şöyle dedi:

“Ölçüm cihazıma göre şu anda Pallas’tan çoktan on iki mil uzaklaşmış haldeyiz, ancak atmosfer yoğunluğunu kaybetmeye devam etmiyor, tam tersine. Bu durumdan, başka bir uzay cisminin atmosferine girmiş olduğumuz sonucunu çıkarabiliriz.”

“Ve,” dedi bunun üzerine alçak sesle Biba, “şu başka uzay cismini artık birazcık görebiliyorum, bak, şurada ileride.”

Lesabéndio hemen Biba’nın parmaklarından biriyle gösterdiği yöne doğru baktı ve her ikisi de eflatun gökyüzünün üzerinde bir hayalet yıldıza aitmiş gibi görünen hafif çizgileri gördüler.

Bu hayalet yıldıza doğru gittikçe daha çok yaklaşıyorlar,

ve artık ondan uzaklaşmak için herhangi bir çaba göstermiyorlardı. Bu, denizanası benzeri şeffaf bir kütleden oluşan bir yıldızdı. Ancak her tarafı şeffaf değildi; şimdi çekirdeğindeki koyu kırmızı ve portakal renkli bölgeler neredeyse net bir şekilde görülmeye başlamıştı; ki bunlar daha önce fark edilemiyorlardı.

Bu şeffaf yıldızın çapı aşağı yukarı bin metre kadardı, renkli bölgeler yıldızın ortasında bulunuyorlardı ve çok geniş bir yer kaplamıyor gibiydiler.

İyice yaklaştıklarında denizanası benzeri şeffaf dış yüzeyin çok sayıda, aralarında portakal renginde çayırılık yolların uzandığı, çok parçalı kanat benzeri nesnelerden oluştuğunu ve derinlerde koyu kırmızı lekelerin kor ateşten gözler gibi parladığını gördüler.

İki Pallasyalı şeffaf kanatların yanından süzülerek geçtiler ve vantuz ayaklarıyla dikkatli bir şekilde portakal rengi çayırılık zemini yokladılar.

Biba hemen burada Pallasyalıların rahatlıkla beslenebileceği süngerlerin yetiştiğini fark etti.

“Portakal rengi süngerlerin üzerine uzanalım,” dedi keyifli keyifli, “ve sonra da hemen uyuyalım; bedenlerimizin hem uykuya hem de beslenmeye ihtiyacı var.”

Lesabéndio hâlâ titriyor ve kendi kendine mırıldanıyordu:

“Ah Kulem! Vah kulem!”

Biba da onu teselli etmeye çalıştı:

“Pallas’ta gece olduğundan onu artık hiç göremiyoruz; örümcek ağımsı bulut yine tüm yıldızımızı kaplamış vaziyette. Ama bulut yeniden kuzey konisinin üzerindeki yerini aldığı anda yıldızımızı tekrar görebileceğiz ve ayrıca bu örümcek ağımsı bulutun üzerinde ne olduğunu da görme imkânımız olacak.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Elbette,” diye sabırsızca karşılık verdi Biba, “aynen böyle düşünüyorum: ama ancak sen hemen titremeyi keser ve sakın bir şekilde uyursan.”

Bunun üzerine her iki Pallasyalı da kendi kabarcık otlarının birer dalını ağızlarına soktular, havaya doğru renkli kabarcıklar saldılar ve ardından bedenlerinin her iki tarafından balon derilerinin çıkışını ve sonra yukarıda birleşmesini seyre daldılar.

Ve biraz sonra her ikisi de uykuya daldı.

Portakal rengi çayırın üzerinde, koyu kahverengi balon kılıflarının içinde gayet sakın bir şekilde yatar yatmaz, çevrelerinde bir hareketlenme başladı; binlerce minicik, yumruk büyüklüğünde küre oraya doğru yuvarlanarak geldi ve yine denizanası gibi şeffaf olan bu kürelerden renkli renkli parlayan kafalar dışarı çıktı; bu kafalarda kırmızı uçlu duyarga benzeri gözler bulunuyordu ve bu gözler Pallasyalıların teleskop gözleri gibi rahatça içeri çekilebiliyorlardı. Bu küremsi varlıkların ağız ve burunları birlikte küçük, karmaşık bir hortum oluşturuyor ve bu hortum istenirse bir gaga şekline de getirilebiliyordu. Ve bu gaga sayesinde bu küçük yaratıklar çok yüksek sesler çıkararak konuşuyorlardı.

Bu küçük yaratıklar tümüyle cahil sayılamazdı; yıldızlarını oluşturan büyük denizanası benzeri kanatların kemiğe benzeyen parçalarını teleskop olarak kullanabiliyorlar ve denizanası benzeri kanatlarının derisini şemsiye gibi iyice açarak, yakınlarda bulunan uzay cisimlerinin görüntülerini oldukça büyütebiliyorlardı.

Bu yüzden de Pallasyalıları çok önceden beri biliyorlardı; oysa Pallasyalıların büyük bölümünün şeffaf olan bu yıldızdan hiç haberleri olmamıştı. Küçük yaratıklar önce uykudaki Pallasyalıların balon derilerini yakından incelediler, bu deride minicik delikler açtılar ve açtıkları bu deliklerden yeni

ziyaretçileri gözlemlediler; gözeneklerle dolu, sarı benekli ve koyu kahverengi lastik gibi derilerini hayranlıkla karşıladılar. Kalın gözkapaklarını, bıçak keskinliğindeki eğimli burunlarını, zarif ağızlarını, yüzlerindeki bir sürü kırışıklığı ve büyük şişkin kafa derilerini de hayranlıkla karşıladılar, hatta boyunlarındaki küçük kitaplarını ve ölçüm cihazlarını bile; ki bu sonuncuların ne olduğunu hemen anlamışlar, ancak kitapların ne olduğu konusunda anlaşılamamışlardı. Bu küçük yaratıkların bir kısmı kitapların gıda maddesi olduğunu düşünürken, diğer bir kısmı hava değişimini sağlayan kimyasal maddeler olduğunu savunuyordu, diğerleriye başka başka şeyler.

Pallasyalılar uyanınca, Pallas'ta alışkın oldukları biçimde balon derilerini tırnaklarıyla bedenlerinden dikkatle kesip çıkardılar; beklentileri kesip çıkardıkları derinin kabarcık otu kabarcıkları tarafından sabah havasında yukarı doğru yükselmesi idi. Ancak böyle olmadı, çünkü sayılamayacak kadar çok sayıda küre biçimli varlık bu kabarcık derinin üzerinde oturuyor ve onu aşağı doğru bastırıyordu.

Biba bu garipliğin nereden kaynaklandığını anladı ve bunu hemen Lesabéndio'ya açıkladı. Ardından da minicik yaratıklar bu iki devin konuşmasını duyduklarında, hep birden bir ağızdan konuşmaya başladılar; öyle bir ses yükselmişti ki, Pallasyalılar aniden cıvı cıvı yükselen bir sabah müziği duyduklarını sandılar.

Ve bunun ardından da minik yaratıklar balon deriyi yana doğru çektiler ve devlerin kendilerini görmesini sağladılar.

İki dev çevrelerinde çok zeki minicik yaratıkların bulunduğunu fark edince, bu yaratıklara bir zarar vermemek için dikkatlice hareket ederek doğruldular ve onlara dertlerini anlatabilmenin bir yolunu bulmaya çalıştılar.

Elbette bu hemen olabilecek bir şey değildi, ancak bir iki

saat sonra –özellikle de Pallasyalıların boyunlarındaki kol-yelerinde taşıdıkları küçük kitapların yardımıyla– bunu becerebildiler.

Küre biçimli minik canlılar ayrıca bedenlerini her şekle sokabiliyorlardı ve şimdi de bedenlerini Pallasyalıların semender biçimli bedenlerine benzetebilmek için gererek uzatmaya çabalıyorlardı; hatta bu küçük yaratıklar Pallasyalıların sahip olduğu kanatların benzerini bile oluşturabiliyor, ama bunlarla uçmayı beceremiyorlardı.

Lesabéndio gözlerini büyük teleskop gözler haline getirdi ve Pallas’a doğru bakmaya başladı; Pallas koca atmosferiyle birlikte artık görülebilir durumda gelmişti.

Biba da Pallas yıldızına doğru baktı, ancak bakar bakmaz heyecanla bağırdı:

“Bu kesinlikle bizim üzerinde yaşadığımız Pallas olamaz.”

Lesabéndio da yüksek sesle bir çığlık attı.

Minik yaratıklar da devlerin ikisinin birden büyük bir ümitsizliğe kapıldıklarını görünce, bu ümitsizliğin sebebini araştırmaya başladılar.

Onların ne dediklerini anlar anlamaz, şemsiye benzeri deri merceklelerini hemen Pallasyalıların üzerinde açtılar ve gülerek şöyle dediler:

“Merak etmeyin, orada yukarıda duran Pallas’ın ta kendisi, ancak basit gözler yalnızca Pallas’ın küre biçimli ve altmış mil çapındaki atmosferini görebilir.”

Şimdi iki Pallasyalı atmosferin içinden yıldızlarını yeniden görebilmeye başlamışlardı ve Lesabéndio buna çok sevindi.

Artık ikisi de yıldızlarına geri fırlatılmak arzusundaydılar.

Bu sırada Biba, kollarının tümünü, yıldızın kuzey konisinin üzerinde görülen şeye doğru uzattı – orada kuzey konisinin on mil kadar yukarısında, örümcek ağimsı bulutun da

üzerinde gayet net ve ışık saçan, yine de atmosferin dışında bulunmayan farklı bir nesne görülüyordu; bu nesne parlayan örümcek ağımsı bulutun on mil yukarısında hafif hafif parlayan ve uç kısmı alt tarafta bulunan sivri bir koni biçimindeydi. Ancak bu koni renk ve parlaklık açısından birbirinden gayet farklı üç bölümden oluşuyordu.

Tam o esnada küçük yaratıklar görüntü büyütme derilerini geri çektiler ve Pallasyalılar da Pallas atmosferinin on mil yukarısında gördükleri üç bölümlü koni biçimli nesneyi göremez oldular.

Lesabéndio yeniden açıklamaya girişti:

“Gördün mü Biba! Gözlerimizin gücünü fazlasıyla abartmışız! Yalnızca kendi teleskop gözlerimizi kullanarak Pallas’ın baş sistemini keşfedebilme imkânımız hiç yokmuş!

Biba bunun üzerine heyecanla bağırdı:

“Ama şu anda baş sistemi keşfetmiş bulunuyoruz. Sana boyun eğme hakkında bahsettiğim şeyleri hatırlasana! Farkında değil misin, demek ki tamamen haklıymışım! Eğer kendimizi alinyazımıza –bizim göze görünmeyen yol göstericimize– uysal bir şekilde bırakmasaydık, baş sistemi asla keşfedemeyecektik; hatta senin o devasa kulen sayesinde bile bu mümkün olmayacaktı.”

Lesabéndio kendinden geçmiş bir haldeydi.

Biraz sonra Biba’ya resmi bir tavırla şunları anlattı:

“Demek ki, kulemizi yalnızca on mil yüksekliğe dek inşa etmemiz gerekiyor ve ondan sonra yukarıda ne olduğunu tam olarak görebiliriz. Elbette bunun için devasa görüntü büyütme camları gerekecek; ki bunları da Nuse temin edebilir.”

“Ama şimdi ilk olarak hemen geri dönmemiz gerekiyor!” diye fikrini belirtti Biba.

Oysa elbette bu iş aslında böylesine çabuk gerçekleştirilecek bir şey değildi.

Pallas'ta on sekiz gece ve aynı sayıda gün gelip geçmişti.

Ve Pallasyalılar artık Lesabéndio ve Biba'nın geri dönüşünden umutlarını kesmişlerdi.

Ancak bizimkiler bu arada denizanası biçimli yıldızın minicik ve çoğunlukla küre gibi yuvarlak olan sakinlerine Pallas hakkındaki her şeyi anlatmışlardı ve minik yaratıklar da onlara kendi yıldızlarının belli aralıklarla kendi çevresinde dönme hızını çok artırdığını açıklamışlardı. Ve bu hız artışının en yüksek noktasında, bir kanadın ucuna sıkıca bağlanmış olan Pallasyalılar, ipleri tam doğru zamanda kesildiğinde uzaya doğru hızla fırlatılabilecek ve kendi yıldızlarının atmosferine doğru uçabileceklerdi.

Küçük yaratıklar Pallasyalıların kafalarının etrafına büyük balon kılıfların geçirilmesine karar verdiler, böylece atmosferin yokluğu onları etkilemeyecekti. Soğuktan korkmaları gereksizdi, çünkü görünüşe göre asteroidlerin oluşturduğu çemberin bulunduğu boşlukta herhangi bir atmosfer bulunmuyordu, ancak –görünmesi ve incelenmesi tümüyle imkânsız olan– özel bir madde bileşimi sayesinde asteroidin üzerinde yaşayanların hayatlarını sürdürmelerine imkân sağlayacak düzeyde sıcaklık sağlanabiliyordu.

Lesabéndio minik yaratıklara şunları anlatmaktaydı:

“Bakın şimdi minik yaratıklar, Pallas'ta yıldızımızın kuzey konisinin üzerinde başka bir ışık konisinin bulunduğunu ve bunun ancak görüntü büyütme camlarıyla görünebildiğini söylediğimizde bize kimse inanmayacaktır. Siz ise bu ışıklı koniyi kendi görüntü büyütme camlarınızla zaten keşfedebilmiştiniz. Acaba halkımızı, yıldızımızın üzerinde üç bölümden oluşan büyük bir baş sistemi bulunduğuna ikna edebilmek için aranızdan birkaçınız bizimle birlikte gelebilir mi? Böyle bir şey mümkün mü sizce?”

Bunun üzerine minik yaratıklar kendi gezegenlerinin de-

nizanası benzeri kanatlarının üzerinde yuvarlanmaya, her yöne doğru ateşli ve heyecanlı bir şekilde dönüp durmaya başladılar.

Buna ek olarak yüksek sesli konuşmaları sonucunda cıvıl cıvıl muhteşem bir müzik sesi çıkarmaya başlamışlardı, öyle ki Pallasyalıların kafa derileri çınlamaya başladı.

En sonunda minik yaratıklardan on kişi gelip –devlerin boyunlarındaki kolyelerde bulunan kitapların arasında asılı bir vaziyette– onlarla birlikte seyahat etmeye hazır olduklarını bildirdiler. Bundan sonra da yolunu kaybetmiş devler tam doğru zamanda yeniden yıldızlarına doğru fırlatıldılar ve iki gün süren bir uzay yolculuğundan sonra kendi atmosferlerine ulaştılar.

Biba uçuş sırasında yanlarından geçmekte olan bir göktaşının gövdesinin alt bölümüne çarpması sonucu ağır bir yara almıştı ve varışının hemen ardından çabucak pansuman yapılması gerekiyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Bu bölümde öncelikle Lesabéndio ve Biba'nın yokluğunda Pallas'ta nelerin olup bittiği anlatılır. Bir kere şu meşhur cevizlerden toplamda dört yüz bin tane bulunup kırılmıştır ve Dex de herkesi Lesabéndio kulesi fikrine alıştırmak için, kabuğundan yeni çıkmış olanların yardımıyla merkezdeki deliğin üzerinde bir kule maketi inşa etmiştir. Ancak bunu yapmakla istediğini elde edemez, tam tersine şiddetli bir tepki oluşmasına sebep olur, Peka'nın başı çekmesiyle bu tepki giderek büyür. Bu arada Dex'in talihi yaver gider ve Lesabéndio ile Biba denizanası yıldızının on sakiniyle (Quikko'luyla) birlikte Pallas'a geri döner. Kulenin yalnızca on mil uzunlukta olacağının ortaya çıkmasıyla birlikte, en yaşlı Pallasyalılar bile kule fikrine daha sempatiyle bakmaya başlayacaklardır.

Lesabéndio ve Biba'nın Pallas'ta bulunmadıkları uzun zaman boyunca burada çok şey değişmişti.

Öncelikle Biba'nın kitaplarının güçlü bir etkisi olmuş ve ardından da herkes yıldızlardaki ikili sistemler hakkında konuşur hale gelmişti; kesin olan bir şey vardı: Pallasyalılar yıldızlarının ikili yapısının nasıl bir şey olduğunu giderek artan biçimde merak etmeye başlamışlardı.

Ancak yine de hiç kimse kuzey konisi kulesi fikrine yakınlık duymaya başlamamış ve bu planın nasıl gerçekleştirilebileceği ciddi biçimde ele alınmaya kalkıldığında plan genel olarak fazlasıyla maceracı, hatta fazlasıyla zaman ve güç kaybına yol açacak bir şey olarak görülmüştü. Kimse ılık bulutunun uzaklığını kesin biçimde ölçmeye dahi kalkışmamıştı, Dex bile bu konuya hiç kafa yormamıştı.

İki Pallasyalının kaybolması eldeki verilere uygun olarak açıklanıyordu; hatta yakından geçen bir göktaşının veya küçük bir yıldızın ikisini birden kendine doğru çektiği dahi ciddi ciddi ileri sürülmüştü. Bazı Pallasyalılar sık sık bu şekilde kaybolurlardı. Ancak kaybolanların bir kısmı sonradan geri dönebilmişlerdi; yine de böyle bir şey uzun zamandır vuku bulmamıştı. Bir süre sonra Lesabéndio ile Biba artık yaşayan kişiler olarak görülmemeye başlandı; kimse onları bir daha canlı olarak göreceğine inanmıyordu, hatta Dex bile inanmıyordu.

Elbette herkes ikisini de ölü olarak kabul etmeye başlayınca, bunun doğal sonucu olarak onların ne söylemiş ve ne için uğraşmış oldukları giderek daha fazla önem kazanmaya baş-

ladı; artık her yerde daha da artan bir heyecanla, odaklanma ve kişisel fikirlerin daha yüksek bir ideale tabi olması üzerine konuşuluyordu.

Ancak bu yüksek idealin ne olması gerektiğine dair bir fikirbirliği yoktu; Dex hâlâ bıkip usanmadan Lesabéndio kulesi hakkında konuşup duruyordu, yine de yalnızca en yakın arkadaşları, yani onunla birlikte Pallas'ın içinden muazzam miktarlarda ve muazzam uzunlukta kaddimon çeliği çıkarıp işleyen arkadaşlarından yakınlık görüyordu.

Bu arada Labu ve onun arkadaşları da şu meşhur cevizlerden inanılmaz miktarlarda keşfetmeyi ve topraktan çıkarmayı başarmışlardı.

Ve Manesi'nin grubu da olağanüstü bir hızla, Pallas'taki mağaralar da dahil olmak üzere her yerde yeni mantar ve sünger çayırları oluşturmuşlardı; böylece artık yeni bulunan cevizlerin kırılarak açılmasının önünde bir engel kalmamıştı.

Dex de tüm gücüyle kendisine tahsis edilen cevizleri kırmaktaydı.

Ve böylece Pallasyalıların nüfusu birdenbire beş katına çıkmıştı; eskiden beri bu fıçıya benzeyen konili yıldızın üzerinde yalnızca yüz bin Pallasyalı rahat rahat yaşaya gelmişti, oysa şimdi Pallasyalıların sayısı birdenbire beş yüz bini bulmuştu. Dex arkadaşlarıyla birlikte kabuğundan taze çıkmış Pallasyalılara hemen Lesabéndio kulesinin önemini öğretmeye başlamıştı ve bu kabuğundan taze çıkmış olanlar da kule fikrini büyük bir coşkuyla karşılıyorlardı, öyle ki o ana kadar geçerli olan koşullar birden değişmişti; Pallasyalıların tüm yaşam biçimi yerinden oynamıştı ve gençlerin coşkusunu dindirmek mümkün değildi.

Dex sonunda dört yüz bin çiçeği burnunda Pallasyalının bu coşkusunu kule fikri için verimli şekilde kullanabileceğini fark etti; onlara hep birlikte büyük bir kule maketi yapmaları

gerektiğini açıkladığında gençlerin çoğu hemen işe başlama-ya hazır olduklarını bildirdiler.

Bilindiği gibi Dex daha önce kuzey konisinde, merkezdeki deliğin üzerinde kaddimon çeliğinden bir iskelet inşa etmişti; bu yapı –daha da geliştirilirse– rahatlıkla büyük kuzey konisi kulesinin maketi haline gelebilirdi.

Bu çok-katlı maketin inşasında Dex kabuğundan yeni çıkmış Pallasyalılarla birlikte öylesine ateşli şekilde ve diğer her şeyle ilgisini öylesine keserek çalışmıştı ki, yaşlı Pallasyalıların korkudan gözleri açılmış ve böyle bir enerji karşısında söyleyecek bir şey bulamamışlardı.

Buna karşı tepki de fazla gecikmedi.

Bu tepkinin bayraktarlığını Peka üstlenmişti.

Peka ılımlı ve yumuşak bir şekilde şöyle demişti:

“Şüphesiz ki, Dex yıldızımızın dönüşümü için çok enerjik bir şekilde çalışmak arzusunda. Ve elbette biz de kabuğundan yeni çıkmış Pallasyalıları onun kule maketinden uzak durmaya ikna edemeyiz, hem de bu maketin, Pallas’ı ne derece şereflendirecek bir eser olduğunu bile bile. Ancak yaşlı Pallasyalıların bu dostça yaklaşımının da bir sınırı olmalı; onların, Dex ve onun yeni arkadaşları tarafından öylece bir kenara itilmesine izin verilmemeli. Yaşlı Pallasyalıların çoğunluğu eskiden beri kilometrelerce yükseklikteki devasa Lesabéndio kulesinin yapımının hepimiz için büyük bir tehlike olduğu konusunda hemfikir. Ayrıca bu kilometrelerce yükseklikteki devasa kulenin Pallas üzerinde yol açacağı yerçekimi etkilerini de göz önünde tutmamız gerekiyor; bu açıdan bakıldığında bu işin hiçbir dayanağı yok. Her şeyin bilimsel şekilde hesaplanmasına gelince, bundan söz etmek dahi anlamsız. Aksi takdirde tüm Pallasyalıların katılması zorunlu olan yıllarca sürecek öyle bir çalışma içine gireceğiz ki, Pallasyalıların herbirinin sanatsal planları ve eserleri heba olacak. Artık buna

bir son vermemiz gerekiyor. Bu işin tüm yaşlı Pallasyalıların yalnızca birer *makine* haline geleceği bir noktaya varmasına müsaade edemeyiz; daha üstün bir iradeye boyun eğmemiz gerekiyorsa, o zaman öncelikle bu üstün varlığın hiç değilse kaba hatlarıyla nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikir edinmemiz lazım. Bu üstün varlığın nasıl bir şey olduğu belli olana kadar da tüm sanat dostları kule düşmanları olarak kalacaktır.”

Yaşlı Pallasyalılar bu usulüne uygun ve ılımlı konuşmanın etkisine kapılmışlardı ve Dex de genç Pallasyalıları kule maketinin yapımında çalışmayı sürdürmeleri yönünde ikna etmekte güçlük çekiyordu. Bu öyle kolay bir iş değildi, yüksek miktarda kaddimon demirinin ta koninin ağzından yüz elli kilometre aşağıya, yıldızın Merkez Deliğine taşınması, bunun için de büyük ve karmaşık çekme ve frenleme makineleriyle birlikte devasa kızak hatları kullanılması gerekiyordu; kule maketinin çok-katlı ve oya gibi işlenip kabartmalarla süslenmiş bir sanatsal formda olması gerektiği biliniyordu, ancak tam olarak kaç kat olacağı üzerinde henüz bir fikirbirliği oluşmamıştı; Dex’e bakılırsa yüz katlı olması en iyisiydi; altmış katın altında bir şey yapılmasınaysa kesinlikle karşıydı.

Elbette inşaat işi başlarken kaç kat çıkılacağı çok da önemli bir sorun olarak görülmüyordu. Her şeye rağmen Dex en az üç millik bir yüksekliğe ulaşmak istiyordu.

Durumu gün geçtikçe daha da zorlaşan Dex’e kurtuluşun müjdesi gibi gelen haber, Lesabéndio ve Biba’yla ilgiliydi: Evet, onlar geri dönmüştü.

Bunu ilk duyduğunda, ilk önce bir çığlık atmıştı: “Bu bir rüya mı yoksa? Gerçekten döndüler mi?”

Ve onu, kaybolduğuna inanılan ikilinin yukarıda kuzey

konisinin ağzında olduklarına inandırmak için aynı şeyin üç kez daha tekrarlanması gerekmişti.

Ve o da derhal en yakınındaki taşıyıcı yola zıpladı; bulunduğu yer Merkez Deliğin çok da uzağında değildi ve otuz taşıyıcı yoldan geçerek yukarıya, yolculuktan dönenlerin yanına ulaştı.

Bu yeni haber onu öylesine sarsmıştı ki, yukarıya çıkmak için bir halat hattı kullanmak aklına gelmemişti, oysa bu şekilde yolculuğu on kat daha hızlı olacaktı.

Ne kavuşmaydı ama!

Dex küçük denizanası yıldızı sakinlerine bile fazla aldırış etmemişti; soluk soluğa kule maketinden ve gittikçe artan sıkıntılarından söz edip duruyordu.

Lesabéndio başlangıçta uzun uzay yolculuğu yüzünden hiç konuşamayacak durumdaydı ve Biba'nın da ilk önce, demir bir göktaşı tarafından vantuz ayağının üst kısmından oldukça tehlikeli bir yara almış bacağına pansuman yaptırması gerekiyordu; lastiğe benzeyen bacağının bir parçası kopmuştu, ancak vantuz ayağı hâlâ yerinde duruyordu.

Bu tür gövde yaraları hakkında bir şeyler hatırlayan yalnızca en yaşlı Pallasyalıları; ancak onlar bu durumda ne yapılması gerektiğini de biliyorlardı ve zarar görmüş yeri yara bandı ve bandajla onararak tekrar düzelttiler.

Bu yüzden Biba da başlangıçta, her zaman konuştuğu gibi konuşmakta zorluk çekti.

Böylece ilk başta yalnızca küçük denizanası yıldızı sakinleri konuştular ve gezegenlerinin adı Quikko olduğu için kendilerini de Quikkolu olarak tanıttılar, ancak garip konuşma biçimleri yüzünden kimse hiçbir şey anlamadı ve bunun üzerine Pallasyalıların heyecanları ve şaşkınlıkları daha da arttı.

Bu esnada, kaybolduğuna inanılan ikilinin, Pallas'ın üzerindeki baş sistemi kendi gözleriyle gördüklerini en sonunda

anlayabilen Dex nasıl sevinmişti bir görseniz!

On küçük Quikkolunun hem bu bilgileri doğrulaması hem de eksik yanlarını tamamlamasına Dex nasıl da sevinmişti bir görseniz!

Atmosferin Pallas'ın hem üstünde hem altında yalnızca on mil kalınlıkta olduğunu ve örümcek ağımsı bulutun kuzey konisinden yine yalnızca on mil uzaklıkta olduğunu ve daha önceki hatalı ölçümlerin asla bu sonuçları vermediğini fark ettiğinde, işte o zaman Dex'in sevinci sınır tanımaz bir hale geldi; kendinden geçmiş bir haldeydi ve birkaç defa havaya doğru iyice yükseğe sıçradı ve her seferinde kafa üstü Pallas'a döndü, öyle ki bu sevinç gösterisini gören Pallasyahıların tümünü müthiş bir neşe kapladı.

Ardından da hep beraber onun sevinç gösterisine katıldılar ve Lesabéndio ile Biba'yı başarılı uzay yolculuklarından dolayı tebrik ettiler.

Bunun üzerine ışık bulutunun uzaklığını yeniden titizlikle ölçmeye giriştiler ve bu uzaklığın gerçekten de on mil olduğunu gördüler. Ve daha öncesinin kusurlu hesaplamalarına hayret ettiler. Derken Peka şu saptamada bulundu:

“Örümcek ağımsı bulutun ardında neyin saklı olduğunu sonunda anlayabilmemiz gerçekten de büyük bir şans. O zaman Lesabéndio kulesinin inşa edilmesine de artık ihtiyaç kalmadı; artık bu inşaat söz konusu bile olamaz.”

Dex bu sözleri dinledi, sonra yumuşak ve ılımlı bir şekilde şöyle dedi:

“İyi de Peka? Sen neden bahsediyorsun? Asıl şimdi bu kuleyi inşa etmemiz gerekiyor, çünkü artık onun amacını tam olarak anlayabiliyoruz. Artık biliyoruz ki, orada yukarıda bir baş sistem var. Şimdi de o baş sistemi daha yakından tanımamız gerekiyor. Ve bunu yapabilmek için, işte tam da bunun için bu kuleye ihtiyacımız var. Ve ona ihtiyacımız olduğun-

dan, işte tam da bu yüzden onu inşa etmeliyiz.”

Peka sol ellerinden biriyle çenesini sıvazlıyor ve ne söylemesi gerektiğini bilemiyordu.

Sonunda hafif bir sesle düşüncesini söyledi:

“Ama bu plan çok kapsamlı. Yıldızımızın yerçekimsel dengesini bozma tehlikesi var.”

“Hiç de değil!” diye karşılık verdi Dex ve kendisini yukarıya doğru elli metre yüksekliğe uzattı ve sonra hızla tekrar küçüldü, bu hareketleri sürekli tekrarlayıp durdu.

“Senin istediğin ne o zaman?” diye biraz kızgınlıkla bağırdı Peka.

Birdenbire Dex on metre yükseklikte hareketsiz biçimde kaldı ve kollarını sevinçle açarak şunları söyledi:

“Peka! Peka! Gizemli Pallas bulutunun kuzey konimizden yalnızca on mil uzaklıkta olduğunu işitmedin herhalde. Bu yüzden de büyük kuleyi sadece on mil yüksekliğinde yapmamız gerekiyor. Altmış mil ya da yüz mil yükseklikte yapmamıza artık gerek yok. Bizim ölçüm cihazlarımız –ölçümleri buradan kendi yıldızımız üzerinde yaptığımız için– örümcek ağımsı bulut söz konusu olduğunda bizi yanılttılar; onlara bu kadar güvenmemeliymişiz. Biz ölçüm yaparken daha çok iyice uzakta olan şeylerle ilgilendik, ışık bulutu gibi hemen yakınımızda olanlarla değil. Bu, gerçekten inanılmaz, ama uzaklara olan ilgimizi göz önünde tutarsak gayet doğal. Buna daha fazla kafa yormak gereksiz.”

Ve Dex bir kez daha Lesabéndio ve Biba’ya kule maketiyle ilgili bir şeyler anlatmaya başladı:

“Ben bu kule maketini aşağıda, Merkez Deliğin hemen üzerinde öyle bir inşa ettim ki,” dedi gülererek ve ellerini havada bir o yana bir bu yana sallayarak, “istenirse on mil yüksek-

liğe kadar çıkarılabilir, yüz kat yükseğe. Ancak ben ilk olarak on katı bitirdim. Ve Şimdi iŐitiyorum ki daha yüksek bir Şey yapmaya gerek bile yokmuş. Eee, bu benim için müthiş ve harikulade bir Şey değil mi Şimdi? Artık Peka da kule fikrine karşı düŐmanca bir tavır gösteremez; sonuçta inşa edilmesi gereken yapı en fazla on mil olacak.”

Yaşlı Pallasyalılar bu sözlere güldüler ve aralarından biri bıyık altından gülümseyerek Şöyle dedi:

“Sevgili Dex, biz üç yıl önce büyük Nuse kulesini inşa ettik ve onun yalnızca bir mil yükseklikte olduğunu biliyoruz. O da bayağı zor bir işti. On mil yükseklik, bunun on katı yükseklik demek. Her Şey bu kadar da basit değil.”

Ancak büyük kulenin yalnızca on mil yükseklikte inşa edilmesi gerektiği haberi hızla kulaktan kulağa yayıldı; bunun üzerine tüm yaşlı Pallasyalılar başlarını onaylar biçimde sallamaya başladılar ve bir ağızdan Şunları söylediler:

“Bu konuda bu kadar konuşmak yeter; artık kule fikri olgun hale gelmiştir.” Bu sözler Lesabndio’ya ve hasta olan Biba’ya aktarıldığında, her ikisi de çok sevindiler.

Ve kule maketinin yapımının Dex tarafından nasıl bir lk haline getirildiği hakkında yeni Şeyler duyup öğrendikçe, Lesabndio’da Dex’e karşı öylesine ateşli bir Őükran duygusu oluştu ki, bunu nasıl ifade edeceğini bilemez hale geldi.

Dex onlara doğru sıçrayarak geldiğinde, Lesabndio ona glerek Şöyle bağırdı:

“Dex, benim beş tane Quikkolumu sana hediye ediyorum, böylece sana ne kadar mteŐekkiri olduğumu anlarsın.”

Ve hasta olan Biba da Şöyle bağırdı:

“Ben de Quikkolularımı sana hediye ediyorum.”

Bunun zerine Dex müthiş sevindi.

Ancak küçük Quikkolular çok büyük bir gürültü kopardılar ve hep bir ağızdan tiz sesleriyle bağırmaya başladılar:

“Siz Pallasyalılar! Aklınızda ne var? Bize teşekkürünüzü, bizi böyle oyuncakmışız gibi birbirinize hediye ederek mi gösteriyorsunuz? Buraya sizinle gelmeyi biz istemedik mi? Biz buraya siz kulenizi ayakları üzerine dikebilesiniz diye yardım etmek için geldik. Ve siz de bizi böyle oyuncakmışız gibi hediye etmek istiyorsunuz.”

Hep birlikte acı acı ağlamaya başladılar.

O sırada örümcek ağımsı bulut alçalmaya başladı.

Ve Pallas'ta gece oldu.

ONUNCU BÖLÜM

Quikkolular nasıl da müthiş neşeli küçük yaratıklar olduklarını ve kule fikrine nasıl da azimle katkıda bulunabileceklerini gösterirler. Lesabéndio Quikkolulara baş sistemin anlamından söz eder.

Sonra Dex, Lesabéndio'yu Nuse'nin büyük kulesine götürür; orada bulunan Nuse ve Sofanti de kule fikri için çok heyecanlanmışlardı ve hemen bir oylama yapılmasını istediler. Tüm Pallasyalılar –Lesabéndio hariç– kule maketinin üzerinde otururken büyük kulenin yapılmasını onaylarlar; Lesabéndio oraya geldiğinde çok geç olmuştur.

Ve birden Pallas'ta her taraf ışıklarla dolmuştu – rengârenk ışıklarla.

Quikkolular ışıkları gördüler ve gözlerini uzun duyurga biçimine sokarak etrafa bakmaya başladılar; bu arada Pallas-yahıların da mahcubiyetten ne söyleyeceklerini bilemediklerini fark ettiler.

Bunun üzerine aniden on Quikkolu birden kahkahayı patlattılar ve her zaman diğer dokuzu adına söz alan Nax gülerek şöyle dedi:

“Gerçekten sizi böylesine kolayca kandırmak mümkün mü? Siz bu kadar saf mısınız ki en bariz kandırmacayı bile yutabiliyorsunuz? Gerçekten de birilerinin size kızabileceğini mi sanıyorsunuz? Gerçekten bizim size kızdığımızı mı sanıyorsunuz? Bize birer oyuncakmışız gibi davranmanızın bir an bile olsa mümkün olduğunu mu sanıyorsunuz? Gözyaşlarının her zaman acının bir ifadesi olduğunu mu sanıyorsunuz?”

Şimdi de gülme sırası Pallasyalılardaydı.

Ancak Nax hemen şöyle dedi:

“Ancak yine de bu hediye edilme işi çok hoşumuza gitti ve artık hep bu girişken dostumuz Dex'e ait olacağız. Ondan o kadar hoşlandık ki, neden ona ait olmayalım? Ve elbette bunu acı verecek bir şey olarak görmüyoruz. Haydi Dex, bize hemen söyle, kim bu kule inşaatı fikrine karşı koyuyor; biz de hemen kendimizi onun boynundaki kolyeye asalım ve sonra da konuşa konuşa onu ikna edelim.”

Dex altı adama yetecek kadar sevinmişti ve yüzündeki çok sayıdaki kırışıklık güçlü bir şekilde parlarken şöyle dedi:

“Özellikle Peka ve arkadaşlarını ikna etmeniz gerekiyor. Bir de çok kararsız olan Labu var; ayrıca Manesi’ye de biraz baskı yapmak gerekiyor, kendisi son zamanlarda giderek artan biçimde sarmaşık bitkilerinin atmosferin yukarılarındaki düşük yoğunluklu havaya dayanamayacaklarını söylemeye başladı.”

Eh – Quikkolular da hemen işe giriştiler.

Bu arada Lesabéndio onlara şu boyun eğme hikâyesini açıklamaya çalıştı:

“En büyük budalalık da şu,” dedi, “her Pallasyalının Pallas’ı farklı bir biçimde geliştirmek istemesi. Bu çok uzun zamandır böyle ve bunun sonucunda da *hiçbir* şey elde edemedik. Bu şekilde hiçbir şey elde edilemez. Ancak hep birlikte bir plan üzerinde uzlaşabilirsek, işte o zaman yıldızımızı gerçekten geliştirebilme imkânına sahip oluruz. Başka türlü mü mümkün değil. Herkes kendi aklına gelen şekilde hareket ederse, komşusunun ne düşündüğünü dikkate almazsa, böyle bir planın gerçekleşebilmesi hayal olarak kalmaya devam eder. Tüm düşüncelerimizin, olduğu gibi, daha üstte olan bir düşünceye ya da daha üstte olanın düşüncesine boyun eğmesi gerekiyor. Bunu yaparken yine de kendi düşüncelerimizden vazgeçmemiz gerekmiyor; büyük kuzey konisinde elbette taş, deri, ışık ve başka şeylerle ilgili sayısız planı da uygulama imkânımız var. Ama en önemli şeyi gözden kaçırmamamız gerekiyor, o da her şeyin daha üst bir plana tabi olması gerekliliği. Pallas’ın atmosferinin yukarılarında bir baş sistemi olduğunu artık bildiğimize göre, en akla yakın olan düşünce, bu konili fıçı sisteminin baş sistemle bir bağlantısının olmasıdır. Böyle bir bağlantının açığa çıkarılmasıysa ancak bir kulenin inşasıyla mümkün olabilir; bu yüzden öncelikle kulenin yardımıyla baş sistemin yakınına kadar ulaşabilmemiz gerekiyor. Daha sonra kuleyle baş sistem arasında nasıl bir bağlantı kuracağız; buna da elbette ancak yukarıda ne olduğunu yakından ve iyice anladıktan sonra karar verebiliriz.

Ancak ne olursa olsun bu baş sistemin ne olduğunu anlamamız gerekiyor; ancak onu anladıktan sonra Pallas'la ilgili inşaat fikirleri için bütünlüklü bir anlayış geliştirebiliriz. Bu kulenin yapılması *gerekiyor*; bu kule olmadan baş sistemin nasıl bir şey olduğuna dair daha kapsamlı bir fikir sahibi olamayız. Bizim yol göstericimiz orada, o bizim daha da yükselmemizi sağlayacak. Onun sayesinde daha incelikli, daha manevi, daha karmaşık bir üst katınana yükseleceğiz. Oraya, yukarıya doğru yükselmek; işte bizim ilk hedefimiz bu olmalı. Ve bu yüzden de hepimiz bu büyük kule inşaatına odaklanmalıyız, kendimizi tümüyle ona vermeliyiz; ki bu yolla bizim o büyük yol göstericimize de –bizden daha kudretli olan o yüce varlığa da–boyun eğmiş oluruz. Ve bahtiyar olmalıyız, çünkü bu yüce varlığı nerede bulabileceğimizi hepimiz biliyoruz. Orada duruyor, yukarıda bizim üzerimizde; işte o yüce varlık orada duruyor.”

Lesabéndio gövdesini elli metre yükseğe uzattı ve tüm kollarını, hatta sırt kanatlarını bile yukarıya doğru kaldırdı. Gövdesinin üst kısmı şiddetli bir şekilde parıldamaya başladı, öyle ki bunu gören herkes iyice sakinleşti ve sonra yanındakilerin yüce Lesabéndio'nun ne dediğini anlatmasını bekledi.

Quikkolular da Manesi ve Labu'ya ve Peka ile arkadaşlarına doğru seğirttiler; onlara hararetle bir şekilde neler duyduklarını ve ayrıca Pallas'ın baş sisteminin Quikko yıldızından nasıl görüldüğünü anlattılar.

Dex de Lesabéndio'yu Nuse kulesine götürdü, Sofanti de oradaydı.

Nuse üçünü de bir mil yüksekliğindeki kulesinin en tepesinde karşıladı.

Ve hemen Lesabéndio'ya şöyle dedi:

“Dex Sofanti'yi ve beni kule fikrine tümüyle inandırdı. Ancak Dex'in bizi ikna etmesi çok da zor olmadı, çünkü üstlerine ilk halkanın yerleştirileceği ilk elli eğimli çelik kulenin

aynı zamanda ışık kuleleri olması gerektiği gayet açık. Ayrıca geri kalan yüksek çelik kulelerin de ışık kuleleri olması gerekiyor. Yani ben de bütün kalbimle bu işe varım. Ve Sofanti için de aynı şey geçerli, çünkü o da bu çelik kuleleri yukarıdan deriyle kaplayacak, böylece bunlar kâğıttan fener benzeri ışık kuleleri haline gelecek. Bunun yanı sıra Sofanti'nin kulenin en üst kısmının tamamını muhtemelen her taraftan deriyle kaplaması gerekecek, aksi takdirde örümcek ağimsı buluta karşı bir koruma sağlanması imkânsız olur. Şimdi bence artık bir karar vermenin zamanı geldi. Bu gece tüm Pallasyalıları kuzey konisinde toplanmaya çağırmalıyız ve orada herkes bu kuleyi inşa edecek miyiz etmeyecek miyiz konusundaki fikrini söylemeli. Kabuğundan taze çıkmış olanların hemen hemen tamamı bizim tarafımızda, ki bu da toplamda neredeyse dört yüz bin Pallasyalı yapar ve yaşlı Pallasyalıların yarısı da bizim yanımızda. Bu durumda karşımızda en fazla elli bin kişi olacaktır ve onlar da şu on Quikkolunun gelişi ve burada bulunması sayesinde çabucak fikirlerini değiştireceklerdir.”

Lesabéndio o kadar sevindi ki, titremeye başladı.

İyice mest olmuş bir halde aşağıya, yirmi mil derinlikteki koninin içine doğru bakıyordu; koninin her tarafında sayılamayacak kadar çok projektör hareket ediyor ve bir yandan da zamanı gösteriyordu. Ve bunun ardından koninin duvarlarındaki pırıltıları fark etti; bu pırıltılar Quikko yıldızı ve Pallas'ın baş sistemi hakkındaki en yeni haberleri öğrenip ardından da başkalarına aktarmak için taşıyıcı hatlar üzerinde bir oraya bir buraya gidip gelen çok sayıda Pallasyalı'dan kaynaklanıyordu.

Ardından da Dex tüm Pallasyalıların katılacağı meclis toplantısının aşağıda, kule maketinde yapılmasını teklif etti. Lesabéndio ise yukarıda kalmak ve toplantıya daha sonra katılmak istiyordu.

Bunun üzerine diğ er     , k s ak ları kullanarak halat hatları üzerinden Merkez Deliğ e gittiler ve tüm Pallasyalıları kule maketinin üzerinde toplanmaya davet ettiler. Kule çoktan on kata ula m  tı ve Pallasyalıların hepsini ta ıyabilirdi.

Ve Merkez M ziğ i Sofanti'nin deri tabakalarından yankılandıktan kısa süre sonra tüm Pallasyalılar on devasa demir halkanın üzerinde yerlerini aldılar; bedenleri halkaların etrafına bir yılan gibi sarılm  tı, ba larıysa kule maketinin içine doğru d n  kt .

 nce bir ak genç Pallasyalı on Quikkoluyu kule maketinin içindekilere gösterdiler; her halkada bir Quikkolu bulunuyordu.

Ve bu küçük herifler de tiz ve yüksek sesleriyle a ağ  y karı şöyle bir şeyler söylüyorlardı:

“Pallasyalılar, eğ r şimdi kulenin yapımına karar vermezseniz, o zaman bayağı aptalsınız demektir. Biz sizin y ldızınızın ba  sistemini gördük. Sizin de görmeniz gerek. Şimdi hepiniz birleşip bu kuleyi inşa etmezseniz kendi y ldızınızın en önemli unsurunun ne olduğ unu anlayabilme imk nınız olmayacak. Diğ er tüm yıldızlarda da bu i in, ba  sistemi böyle kolayca inceleyebilmenin bu kadar kolay olduğ unu sanmayın. Bizim y ldızımız olan Quikko'da ba  sistem denizanası kanatlı yıldızın derinliklerinde merkezde bulunmaktadır. Ve biz şimdiye dek bu derinliklere ulaşmayı hiç ba aramadık; ve o bize karşı koyu kırmızı rengiyle par ldayıp duruyor, ama yine de ondan uzak durmak zorundayız. Ancak siz bu b y  k kuleyi inşa ederseniz, kendi y ldızınızın ba  sistemine daha da yakla abilirsiniz. Hiç vakit kaybetmeden bu i e giri meniz gerekirdi; bunu anlamakta zorluk çekiyoruz.”

Bunların onu birden bu şekilde biteviye konu up durdular, öyle ki Dex birdenbire gayet gülünç biçimde konuşulan tek kelimeyi dahi anlamadığ ını fark etti; üstelik hiçbir kelimeyi de anlaması gerekmiyordu.

İçinden sayısız kere Lesabéndio'ya, Quikko yıldızından gelen bu kule dostları için teşekkür etti ve giderek sabırsızlanmaya başladı.

Bu esnada Lesabéndio Nuse kulesinin tepesinde hâlâ tek başına duruyordu ve birdenbire kuzey konisinin duvarlarındaki pırıltıların tümüyle kaybolmuş olduklarını fark etti.

“Anlaşıldı,” diye fısıldadı, “Pallasyalılar çoktan aşağıda toplanmışlar. Benim de hemen oraya gitmem gerek.”

Ve kulenin ucundan tekrar yukarıya karanlık gece havasına doğru sıçradı ve sonra bir yay çizerek hızla aşağıya doğru fırladı; uzattığı gövdesini tekrar arkaya doğru attı ve vantuz ayağını tekrar kafasının arkasına sabitledi, böylece görüntüsü aynı bir halkaya benzedi. Bunun ardından da önce bir kanadını sonra diğerini yanlara doğru açarak süzölmeye başladı; bu arada gövdesi geniş ve keskin yilankavi hareketlerle aşağı doğru inen sarmal dönüşler çizerek gayet yavaşça koninin dibinde, şu anda Lesabéndio hariç tüm Pallasyalıların on halkasında toplanmış olduğu kule maketinin inşa edilmiş olduğu yere doğru alçalıyordu; hasta olan Biba bile en aşağıdaki halkada yerini almıştı; bacağı henüz tam olarak iyileşmemiş olduğundan onu bağlamak zorunda kalmışlardı; bacağındaki yaranın üzerine bandaj yapılmasından bu yana henüz bir iki saat geçmişti.

Lesabéndio sarmal dönüşlerle yavaşça derinliklere doğru süzölüyor ve sadece kendi boyun eğme teorisini düşünüyordu.

“Ve eğer,” dedi kendi kendine hafif bir sesle, “bir oybirliği sağlanamazsa da, bu da iyi bir sonuç olacaktır. Bize yol gösteren o yüce ruh – ki ben onun kesinlikle kuzey konimizin üzerinde bulunan üstün bir varlık olduğuna inanıyorum; eğer bu yüce ruh bizim ona yaklaşmamızı arzu etmiyorsa, elbette bu da iyi bir sonuç olacaktır. Sonuçta biz elimizden geleni yaptık. Bundan fazlasını yapamayız. Şimdi Peka ve arkadaş-

ları kule planından cayarlarsa, tekrar bize karşı direnmeye başlarsa, o zaman da belki bu büyük inşaata kendi başımıza da başlayabiliriz. Ama Peka'nın da bir sürü arkadaşı ve bir sürü makinesi var; bunlara da çok ihtiyacımız olacak. Ve eğer Pallasyalılar kendi aralarında anlaşma sağlayamadan böyle büyük bir iş başlatılırsa, bu hiç iyi olmayacak. Ama her şey nasıl olması gerekiyorsa öyle olacak. Elimizden geleni yaptık. Bundan fazlasını yapamayız. Ve kendimizi boyun eğmeye alıştırmamız gerekiyor. Hepimiz sonunda mutlu olacağız, ne olursa olsun.”

Bu sırada Lesabéndio derinliklerden büyük bir bağrışma sesinin geldiğini fark etti ve bunun ardından da muazzam, tiz ve keskin, uzun tınlı bir ses duydu.

“Yoksa bu,” diye sordu Lesabéndio, “Sofanti müziği mi? Hayır! Daha önce hiç böyle çalınmamıştı. Sofanti'nin yeni keşfettiği tınlar olmalı bunlar. Ama öyle olduğunu sanmıyorum. Galiba bu oylama yapan Pallasyalılardı. Şimdi de herhalde hepsi oylarını kule yanlıları ve kule karşıtları olarak verecekler, sadece ben bu oylamaya katılamayacağım. Sonuçta kulenin yapılması için benim onayına da ihtiyaçları yok. Bu çok garip ve çok gülünç olurdu. Yaşamdaki tüm heyecanlı anların içinde komik bir şeyin de olması çok ilginç. Ama şimdi bu hikâyenin nasıl sonuçlanacağını çok merak ediyorum. Hızla oraya uçmalıyım.”

Vantuz ayağını dikkatle kafa derisinden ayırdı ve elli metreye uzatmış olduğu gövdesini kanatlarını kapatarak, kafası aşağıya doğru, tıpkı bir sopa gibi derinliklere doğru fırlattı.

Ve ardından tekrar aynı bağrışma sesini ve sonra da uzun tınlı boğuk çan sesini duydu.

Ve sonra uzun tınlı, boğuk çan sesini üçüncü defa duydu.

Ve sonra da teleskop gözleriyle kule maketinin ilk on katını net biçimde gördü – ve tüm Pallasyalıları da gördü.

Ve sonra aşağı ulaştı ve kendini tepeden kule maketinin içine doğru fırlattı.

Ve herkes bir ağızdan bağırdı:

“Lesabéndio!”

Ve sonra hepsi güldü.

Ve sonra Dex şöyle dedi:

“Sonunda tüm Pallasyalılar – oybirliğiyle – oybirliğiyle – oybirliğiyle ... üç kez oybirliğiyle senin kuleni yapmaya karar vermiş bulunuyorlar. Sen Lesabéndio, sen henüz oyunu belirtmedin.”

Tüm Pallasyalılar –Lesabéndio hariç– kule maketinin üzerinde otururken büyük kulenin yapılmasını onaylarlar; Lesabéndio oraya geldiğinde çok geç olmuştur.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Quikkolu Nax'ın çok müthiş bir fikri vardır, ancak bunun gerçekleştirilmesi imkânsızdır. Bunun üzerine Dex meclis toplantısında ilk olarak her biri birer mil uzunluğunda kırk dört kat inşa etmeleri gerektiğini açıklar. Peka, Labu ve Manesi'ye bazı sözler verilir, ancak kulenin yapımı sırasında bu sözler yerine getirilmez. Fikirlerinin uygulanmaması özellikle Peka'yı fazlasıyla üzer. Uzun bir çalışmanın ardından birinci kat tamamlanır ve yapı tıpkı bir iskelete benzer, bu sırada Labu'nun merhemi biter. Peka bir kramp rahatsızlığı geçirir ve sonunda Labu'nun ihtiyacı olan şeyi ona verir.

Quikko'dan gelme minik Nax, Lesabéndio'nun boynundaki kolyeye asılı duruyordu ve kulakları tırmalayan bir kuş sesiyle şöyle dedi:

“Büyük Le, neden kuzey konisinin üzerine bir halat germediğinizi ve sonra kendinizi de bu halattan yükseklerle fırlatmadığınızı hâlâ anlayabilmiş değilim. Güneyde başınıza ne geliyorsa, kuzeyde de aynı şeyin olması gerekir.”

“Ama *olmuyor* işte!” dedi Lesabéndio, “yukarıdaki örümcek ağımsı bulutun ciddi anlamda bir basınç uyguluyor olması lazım. Yukarıya doğru o kadar fazla yükselelimiyoruz, ancak bir mil kadar çıkabiliyoruz. Bu işi halatla yapmayı daha önce denedik.”

“Elbette,” diye karşılık verdi Nax, “o zaman bir kule inşa etmeniz gerekiyor. Ne yazık ki, Quikkoluların size yardım edememesi çok üzücü. Baksana ne kadar küçüğüz!”

Bu arada Dex de yukarıda kulelerin inşa edileceği yerleri inceliyordu.

Oylamadaki o tantanalı birlik havası hemen kaybolmuştu. Tüm Pallasyalıları düşüncesizce ve hırslı bir telaş sarmıştı – özellikle de en genç olanları.

Biba bu telaşı fark etti ve Lesabéndio'ya şöyle dedi:

“Pallasyalılarda gördüğüm bu ateşli hal çok hoşuma gitmiyor. Önümüzde uzun sürecek meşakkatli işler var ve bu yüzden biraz daha sakin olmamız lazım. Gerçekten *büyük* şeylere ulaşmaya çalışanların, *sabırlı* olması gerekir. Sıkıntılara katlanınayı da öğrenmeliyiz. Ayağım oldukça yavaş iyileşiyor ve korkarım bu büyük kule inşaatı söz konusu olduğunda, uzun

yaralanınlarına daha sık rastlayacağız. Bunu hesaba katmamız gerekiyor. Bu yüzden de hemen Labu'ya buna karşı önlem olarak eskinin o meşhur merhemlerinden hazırlamasını söylemeliyiz. Bunları süslü biçimde sırlanmış toprak şişeler içinde kuzey konimizin ağzına yerleştirebiliriz, böylece başımıza bir şey gelirse hemen elimizin altında olurlar.”

Ve ikisi hemen Labu'ya gittiler ve durumu ona açıkladılar; oraya giderlerken Biba Lesabéndio'nun sırtına oturmuştu.

Elbette Labu istenilen merhemi üretmeye çoktan hazır-
dı. Ancak üç gün ve üç gece boyunca ara vermeden onunla birlikte çalışacak yüz bin Pallasyalıya ihtiyacı vardı; merhem üretimi çok zahmetli bir işti.

Bu arada Dex kuzey konisindeki incelemelerini bitirmişti ve Merkez Delik'teki kule maketinde yapılan büyük halk meclisi toplantısında, yukarıda her tarafta yeterli miktarda kaddimon çeliği bulunduğunu sevinçle açıkladı; mıknaatılı taşlar çelik çubukların miktarının bile anlaşılmasını sağlıyordu.

“Şimdi benim düşüncem şu,” diye devam etti Dex, “Nuse'nin yaptığı tek katlı kuleden yararlanmamız mümkün. Ancak bunu yapacaksak temeli oluşturacak bu kulelerden üç tane daha yapmamız gerekecek, ancak bu şekilde büyük kulenin ilk katının orantılı olmasını sağlayabiliriz. Bu düz kuleleri kenarları on mili aşmayan bir karenin köşelerine denk gelecek şekilde inşa etmek en iyisi. Bu düz kulelerin aralarında da onar tane eğik kule düşünüyorum, böylece bütün iskeleti kırk dört temel kulenin üzerine yerleştirmiş olacağız.”

Uzun bir tartışmadan sonra bu öneri kabul edildi. Ancak Peka en son şunları söyledi:

“Bu iskelet sözcüğünü çok uygun buldum. Bu sözcük bence bu yapıyı gayet iyi tanımlıyor. Yapının tamamlandıktan sonra büyük bir kaburga gibi görüneceği kanaatindeyim, üzerinde

et olmayan bir kaburga. Korkarım ki Lesabéndio'nun kulesi yıldızımızın güzelleştirilmesine fazla katkı sağlamayacak."

Büyük bir yaygara koptu ve bunun üzerine Biba şunları söyledi:

"Böyle telaşe memuru gibi olmaz! Herkese bunu bağıra bağıra söylemem mi gerek? Bu kadar büyük bir işe böyle telaşla başlayamayız, yoksa gücümüzü çok çabuk tüketiriz. Peka ana kulelerin temellerini kristal biçimli yapılarla sağlam biçimde oturtabilir. Labu iskeletteki bağlantı noktalarını tümüyle kendi zevkine göre düzenleyebilir ve üstlerini kaplayabilir. Ve Manesi de boş bir alan gördüğü her yere kendi sarmaşık bitkilerini yerleştirebilir. Böylece yapının iskelete benzer görünümünün üstesinden gelinebilir."

"Bunlar yalnızca vaat!" dedi Manesi, "korkarım ki, yukarıdaki büyük beyaz bulut bize hesap edemediğimiz zorluklar çıkaracak."

Çoğunluk buna inanmak istemiyordu. Lesabéndio, Biba ve Dex sürekli Pallas'ın baş ve gövde sistemini birbirine bağlayacak olan on mil yüksekliğindeki kulenin sanatsal yönünün ihmal edilmeyeceği konusunda güvence vermeye çabalıyorlardı.

Peka hemen temel yapılarının çizimlerinin yapılması görevini üstlendi. Ve böylece tüm Pallasyalılar bu büyük işe girdiler; ancak bir kısmı oldukça karmaşık duygular içindeydi, özellikle de Peka, Labu ve Manesi'nin müritleri.

Böylece ilk olarak Nuse'nin önceki kulesine benzeyen üç düz kule ortaya çıktı. Peka bunlardan birinin temeline çok parlak ışıklar saçan heybetli kristal biçimli bloklar yerleştirmişti. Ancak diğer üç kulede kristal biçimli temeller bulunmuyordu. Düz kulelerin inşaatı, sağlam biçimde duracak ve gerekli taşıma kabiliyetine sahip olacak kadar ilerlediğinde tüm işçileri sinirli bir telaş ve huzursuzluk kapladı, bu

yüzden derhal kırk tane eğimli kulenin inşaatına başlamak mecburiyeti doğdu. Herkes bir an önce sonuçları görmek istiyordu. Dört düz kulenin inşaatı için yirmi gün ve yirmi gece boyunca neredeyse kesintisiz biçimde çalışılmıştı.

Biba yeniden herkesi sükunete davet etti; Pallasyalıların uyku uyumaları gerektiğini, aksi halde bedenlerinin gerekli besini alamayacağını açıkladı.

Herkes isteksizce de olsa, uzun gece dinlenmesine geçmek üzere rahat bir yer aramaya başladı. Ancak bu durum fazla uzun sürmedi, sanki Pallasyalıların enselerinde kışkırtıcı bir cin bitivermişti. Artık hiç kimsenin sanatsal biçimi düşündüğü yoktu. Herkesin aklında şimdi her şeyi olduğunca sağlam biçimde yapmak vardı, sıkıca sabitlenmiş çubuklar koninin ağzının dış tarafındaki kayalara sıkıca tutturuldu ve buralara eğimli kulelerin tutunacakları güçlü tel halatlar takıldı.

Artık yalnızca çubuklar ve halatlar görülebiliyordu. Derken, yüz gün ve yüz gece geçtikten sonra kırk eğimli ayak havaya doğru yükselmişti; her biri birer mil yüksekliğindeydi ve her taraflarında da onları arkaya doğru sıkıca tutan çubuklar ve halatlar bulunuyordu.

Bu hiç de harika bir görüntü değildi.

“Tam da korktuğum şey aynen başımıza geldi,” dedi Peka, “bunun olacağını biliyordum. Şimdi yıldızımızı ona çok yakışan olağanüstü bir taçla onurlandırmış olduk. Üstelik hepinizin her tarafı ağrıyor ve bir sürü Pallasyalının orası burası yaralandı, öyle ki Labu’nun merhemlerinden geriye pek bir şey kalmadı.”

Bacağı artık tümüyle iyileşmiş durumdaki Biba bir halk meclisi toplantısında söz aldı ve herkese biraz daha sabır göstermeleri için yalvarıp yakardı. Ve ardından da Peka’yla başbaşa konuşmaya başladı.

Ancak Peka hiddetle şöyle dedi: “Bana verilen sözler yeri-

ne getirilmedi. Ben yalnızca bir temel yapısını dev kristallerle çevreleyebildim – geri kalan kırk üç temelde kristal yok.”

Bunun üzerine Biba önce temellerin bitirilmesiyle ilgilenilmesini talep etti. Ne var ki bu konuda herkesten büyük tepki gördü.

Dex şöyle dedi:

“Eğer bu yapılırsa, o zaman büyük kuleyi asla tamamlayamayız. Temellerin yapımı nereden baksan en az iki yüz gün ve iki yüz gece sürer. Şimdi öncelikle tüm kule ayaklarını yukarıda birleştirmemiz gerekiyor ki, tüm iskelet sabitlensin ve çökmeyecek hale gelsin.”

Ve sonraki elli gün elli gece boyunca herkes Dex’in söylediği şeyi yaptı.

Ancak bu çok ağır bir çalışma gerektirmişti, öyle ki iş bittikten sonra herkes bitmiş bir halde yerlere serilmişti, kimse-
nin bir tarafını oynatacak hali kalmamıştı. Mecburen işe birkaç günlük bir ara verildi.

Ve Lesabéndio bu aradan faydalanarak Labu’yu Peka’nın yakınında bulunan büyük atölyesinde ziyaret etmeye karar verdi.

Labu üzgün biçimde açık mavi firuze taşından büyük bir kase-
nin üzerinde yatıyordu ve şöyle dedi:

“Sevgili Lesabéndio! Burada Peka’yla atölyelerimiz dip dibe ve ben de Peka’nın iki kez çok yüksek sesle kendi kendine konuştuğunu duydum. Sorunu ne, anlayabilmiş değilim. Kule inşaatı sırasında bir tarafının yaralanmadığını gayet iyi biliyorum. Hep yanındaydım. Ancak beni üzen şey bu değil. Asıl başka bir şey beni üzüyor. Şimdiye kadar kimseye bir şey söyleyemedim. Bu konuyu öncelikle seninle konuşmak istiyordum.”

Lesabéndio’nun gözleri iki küçük projektör gibi parladı ve sakince şöyle dedi:

“Kendimi en kötüsü için hazırladım. Haydi ne söyleyeceksen söyle bana. Ne olursa olsun bir çıkış yolu bulabiliriz.”

“Korkarım ki,” diye yanıtladı Labu, “her şey fazla hızlı gidiyor. Biliyorsun, kaddimon çeliği çubukları çok uzundur. Çoğunun uzunluğu üç bin metreden fazla, birçoğu da bir mil uzunluğunda. Havada o kadar yüksekte bu çubuklarla uğraşmak çok zor.”

“Bunu zaten biliyorum,” diye hiddetle bağırarak araya girdi Lesabéndio, “bu kadar uzun bir girizgâha lüzum yok. Haydi artık, gittikçe sabırsızlanmaya başladım.”

“Ama sen,” diye karşılık verdi Labu, “bu kadar sabırsız olmamalısn, en azından sen olmamalısn. Ancak yine de kısaca toparlayayım: Pallasyalılar kule inşaatı sırasında çok sayıda yaralanmaya maruz kaldılar, özellikle de vantuz ayaklarından. Ve, ve, benim merhemler de bu iş için kullanıla kullanıla bitti. Yenisini nasıl yapacağımı da bilemiyorum. Sıvı bir şeyler hazırlayabilmem hiç mümkün değil.”

“Of!” diye bağırdı Lesabéndio, “bu çok kötü!”

“Evet,” diye sürdürdü Labu, “birkaç damla için bile sevinç çığlıkları atabilirim. Pallas yıldızı çok kuru. En son yirmi Pallasyalının yirmi yara beresini hazırladığım bir karışımla güzelce ovdum, ama karışım nemli bile sayılmazdı, bu yüzden de hiç etki etmedi. Yaraları kötü olanların durumu beni çok üzüyor. Başka ne yapabilirim bilmiyorum. Eğer Quikko yıldızında sıvı bulabilseydik...”

“Ama bu çok zaman alacak bir şey,” dedi Lesabéndio, “Bu iş olacak gibi değil. O zaman işe en az yirmi gün yirmi gece ara vermemiz lazım.”

Bu sözlerin hemen ardından Peka'nın atölyesinden korkunç bir çığlık duyuldu, ardından da anlaşılamaz sesler geldi. İkisi birden sıçrayıp Peka'ya doğru uçtular ve onun yerde bir yılan gibi kıvrandığını gördüler, vücudu kasılıp duruyordu.

Ardından Peka çok daha yüksek bir ıglık attı ve aniden bağırdı:

“Beni mahvettin! Her şeyimi benden aldın! Beni yok ettin. Lanet olası kulen benim sanatçı hayallerim için acıklı bir son hazırladı. Artık bunu atlatamam. Beni mahvettim.”

“Tamam! Tamam!” dedi Lesabéndio, “artık yukarıda bizle çalışmana gerek yok. Burada atölyende kalabilirsin. Bu kadar sinirlenmene gerek yok. Yapacak başka bir şey yoktu. Benim de kendi yoluma gitmem gerekiyordu. Bana darılma lütfen! Beni affet!”

Ancak Peka yeniden gözü dönmüşçesine bir ıglık attı, gözlerinden yaşlar dökölüyordu. Ve boğuk bir sesle şöyle dedi:

“Sen beni teselli edemezsin. Umutlarımı kaybettim. Artık fikirlerimin bir gün gerçekleşeceğine dair umudum kalmadı. Bunu aklıma bile getiremem. Senin kulen her şeyi yalayıp yuttu. Her şeyimi paramparça ettin; tüm pırlantalarımı, tüm o sağlam granit bloklarımı. Sen bizzat beni paramparça ettin. Bu yaralara iyi gelecek bir merhem yok zaten. Artık Pallas’ta yaşayamam. Burada ne yapacağım ki? Ben gereksiz biriyim ve gereksiz olmaya da katlanamam. Pallas’ın o parlak cilalı geleceğı için kurduğum bütün hayaller havaya gitti. Ve artık buna katlanamam. Senin kuleni parça parça etmek istiyorum. Evet, işte bunu istiyorum Lesabéndio!”

Ve yeniden Peka’nın gözlerinden yaşlar döküldü ve yanaklarının üzerine doğru süzüldü.

Ancak Labu aniden yukarı doğru sıçradı ve bir ıglık attı. Ancak onun ıglığı müthiş bir sevinç ıglığı gibiydi.

Labu Peka’nın atölyesinde çılgın gibi zıplayıp duruyordu. Ve ardından boynundaki kolyeden küçük bir şişe kopardı, Peka’ya doğru eğildi ve şöyle bağırdı:

“Buldum! Buldum! Peka bana gözlerinden akan yaşlardan ver bolca! Böylece yeniden merhem yapabilirim!”

Ve Peka'nın gözlerinden süzülen yaşların hepsini küçük şişesine doldurdu, bir yandan da çılgın gibi gülüyordu.

Peka hayret içinde Labu'ya baktı ve alçak sesle şöyle dedi:
“Bu da ne demek? Ne demek istediğini anlamadım.”

“Hah!” diye bağırdı Lesabéndio, “ben ne olduğunu anladım. Bunlar gözyaşı dediğimiz şeyler, çok değerli sıvılar. Çok uzun zaman önce, şimdi çoktan ortadan kaybolmuş olan yaşlı bir Pallasyalı'da da gözyaşı denen bu şeylere rastlanmıştı. O zamanlar onun ağladığını söylemişlerdi. Haydi ağlamaya devam et Peka! Böylelikle Labu'yu mutlu edeceksin. Ve yaralanmış olan Pallasyalıları da mutlu edeceksin. Senin bu duygusal patlaman bizim için büyük bir şans oldu.”

Peka gözlerini fal taşı gibi açmış diğer ikisine bakıyordu. Ve Labu onun çektiği ıstıraptan bahsettiği sırada yine gözlerinden yaşlar akınaya başladı

Ve bunun üzerine üçü de aniden kahkahayı patlattılar. Peka da çılgınca gülüyordu.

Ve, ve, benim merhemler de bu iş için kullanıla kullanıla bitti. Yenisini nasıl yapacağımı da bilemiyorum. Sıvı bir şeyler hazırlayabilmem hiç mümkün değil.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Quikkolular neler yapabileceklerini gösterirler. Özellikle Nax yaptıklarıyla herkesi şaşırtır. Quikkoluların yumuşak tabiatları Pallasyalıların sert tabiatlarıyla tam bir zıtlık içindedir. Kulenin ikinci ve üçüncü katlarının inşaatı biter. Fikirlerinin hiçbir katkısının olmadığı bir işte çalışmaktan dolayı Peka çok mutsuzdur. Nax onu teselli etmeye çalışır, ancak başaramaz. Nax, Peka'nın haline çok üzülmemektedir ve yukarıdaki çalışmaları güçleştiren örümcek ağımsı bulutun etkilerinden korunmak için deri tabakaları germeyi düşünen Sofanti'yi engellemek ister. Ancak Nax Sofanti'yi bu büyük planını uygulamaktan vazgeçirmeyi de başaramaz. Buna karşın Sofanti deri tabakalarını örümcek ağımsı bulutun onları parçalamasını imkânsız hale getirecek kadar sağlamlaştırmayı becerir.

Ve herkes Labu'nun gözyaşlarıyla ilgili şakasına çok güldü ve bu Peka'ya giderek çok zor gelmeye başlasa da, o da diğerleriyle beraber gülüyordu.

Ancak, bir yumruk büyüklüğündeki minicik Quikkolular için işin en gülünç tarafı böylesine şiddetli bir öfkeden ve ciddi acılardan kaynaklanan gözyaşlarının hasta uzuvların tedavisinde kullanılabilmesiydi.

Peka ve Labu her zaman boyunlarındaki kolyelerinde birer Quikkolu taşıyorlardı. Onların amaçsız ve tasasız mizaçları Pallasyalıları pek neşelendiriyordu. Özellikle küçük Nax çok şamatacıydı; hep yeni bir şeyler buluyordu.

“Sizin bu korkunç hantallığınıza bir türlü alışamadık,” dedi cıvıldayarak. “Biz Quikko'da bir şeyleri iyileştirmek ya da geliştirmek için hiç çaba harcamayız. Asla bunu aklımıza getirmeyiz. Pallas çok özel bir yıldız. Onu değiştirmek kolay değil; çok sert ve şeffaf değil. Buna karşılık Quikko çok yumuşak, jölemsi ve şeffaftır. Elbette yalnızca istediği zaman şeffaflaşır. Ama biz de aynı yıldızımız gibiyiz, tıpkı onun gibi kolayca değişebiliriz.”

Ve bunun ardından gövdesini Pallas yıldızı gibi fıçı şekline soktu ve şeffaflaştı, mavi noktalar ve ortasında bir delik ile üstte ve altta iki küçük koni oluşturdu. Quikkolunun kafası tümüyle görünmez olmuştu.

Pallasyalılar bu mucizevi değişimi mikroskop gözleriyle dikkatli bir şekilde seyreliyorlardı. Nax dönmeye ve serbestçe havada süzölmeye başladı. Elbette bu yaptığı tüm Pallas'ta büyük hayret uyandırmıştı. Ve Peka da bununla o kadar çok

ilgilenmişti ki, kuzey konisindeki büyük kulenin inşaatı kos-koca iki gün iki gece boyunca ihmal edildi.

Daha fazla bir şey yapmaya hiç gerek kalmamış ve Pallas sakinlerinin düşünce tarzı bu küçük konuklar tarafından tümüyle başka bir yöne çekilmişti.

Lesabéndio tehlikenin farkına vardı ve bu konuyu Biba'ya açtı ve o da şöyle dedi:

“Kuşkusuz bu Nax'ın içinde küçük, muzip bir ruh saklı. Ancak yine de her istediğini yapacak güce sahip değil. Vücudunu değiştirebilme yeteneğinden bana çok önce bahsetmişti. Üzerinde bir kuyrukluyıldız sistemi oluşturup, tümüyle Pallas'a benzemeyi de düşünmüştü. Ama şansımıza bunu beceremedi. Bu ufaklıklar gülünç olmak için her şeyi yapabilirler, aklımıza gelebilecek her şeyi. Ama bunun da sınırları var. Yine de bizi fena halde alaya alan bu değişim ustaları kulemiz için bir tehlike oluşturuyor.”

Biba bu konuda gayet haklıydı, çünkü Quikkolular bedenlerini değiştirme konusundaki ustalıklarını sergilemeye devam ediyorlardı. Başbaşa kaldıklarında hemen alıştırmaya başlıyor, bunu da çoğunlukla Pallasyalılar uyurken yapıyorlardı; Quikkolu ufaklıkların uykuya fazla ihtiyacı yoktu, ancak isterlerse de sürekli uyuyabilirlerdi ve uyurken yuvarlak, şeffaf olmayan küreler haline geliyorlardı.

“Biz,” dedi Lesabéndio, “Pallas'ımızda bir dönüşüm yaratılabilmek için yüzlerce yıldır kendimize eziyet ediyoruz. Ve bu ufaklıklar bütün gün kendilerini bir şeylere dönüştürüp duruyorlar; kısa zamanda küçük birer Pallasyalı haline gelecek ve sonra da kendilerini şu bizim ateşböceklerine benzetecekler; derken balon bitkileri gibi olacaklar, derken bu sefer de alnımızı ve vücudumuzu bir kemer gibi çevreleyen daire biçimli halkalara benzeyecekler. Bu ufaklıklara gıpta etmek mümkün değil. Bizim acılar çekerek üstesinden gelebil-

diğimiz şeyleri onlar eğlence için yapıyorlar, keyif için yapıyorlar. Bu ufaklıkları bir şeylerle meşgul etmemiz gerekiyor ki, bizimkilerin dikkatini dağıtmasınlar.”

Biba buna karşılık şöyle dedi:

“Nax onu neşelendirmek için Peka’nın boynunda kalsın, Manesi ve Labu da kendilerine şahsi birer Quikkolu edinsinler. Ben bu ufaklıklarla konuşup ikna etmeye çalışacağım. Peka’nın bir süre sonra bizim için tehlike oluşturacağı kesin. Nasıl olsa bu küçük yaratıklar sözümüzü dinlerler. Ayrıca ben de sabırsızlanmaya başladım ve ikinci katın inşaatına hemen bugün başlamamızı istiyorum. Sen de aynı fikirde değil misin?”

“Hem de hemen,” diye hararetle karşılık verdi Lesabéndio, “inşaata devam etmemiz gerekiyor. Artık bekleyecek halim kalmadı. Ancak sen de ufaklıkların yeniden bizim işimizle ilgilenmelerinin bir yolunu bulmalısın. Bize şimdiye kadar bu işte çok yardımları dokundu. Bunu unutmamalıyız. Bu ufaklıklar olmasaydı, maket kuledeki toplantıda oy birliğini sağlamamız mümkün olamazdı.”

Bunun üzerine Biba Lesabéndio’nun isteğini yerine getirdi ve böylece ertesi gün ikinci katın inşaatına başlandı.

Dex’in düşüncesine göre, üst katlar için ellerinde yeterince kaddimon çeliği stoku kalabilsin diye ikinci katın mümkün olan en fazla eğimle inşa edilmesi gerekiyordu.

Kule inşaatçısı Nuse gezegenin derinliklerinden çelik çıkartmaya yarayan makineleri daha da geliştirmişti. Ayrıca çeliği yukarılara taşımak için kullanılan makinelerde de gelişme sağlanmıştı.

Böylece iş daha da hızlanmış, çelik putrelleri tutarken veya sabitlerken oluşan yaralanmaların tümüyle önüne geçilmişti.

Elli üç gün ve gecenin ardından ikinci kat da tamamlanmıştı, kuzey konisinin üzerinde eğik bir çatı iskeleti gibi yükseliyordu.

Pallasyalıların hepsi yine bitkin bir haldeydiler ve uzun bir dinlenme arası verilmesini istiyorlardı.

Ancak Lesabéndio ile Biba eskisine göre daha da huzursuz ve sabırsız bir hale gelmişlerdi. Dex ve Nuse de çok sabırsızlaşıyor ve ara vermekle ilgili hiçbir şey duymak istemiyorlardı. Aralarında en sabırsız olan Sofanti şöyle dedi:

“Yukarıdaki örümcek ağımsı bulutun tehlike yaratıp yaratmayacağına artık kesinlikle emin olmamız gerekiyor. Eğer bir tehlike mevcutsa, devasa deri tabakaları temin etmek gerekir, böylece örümcek ağına karşı kendimiz için bir koruma sağlayabiliriz. Benim ürettiğim derilerle bunu başarabilir miyiz, doğrusu buna hiç emin değilim. Ancak devam edip üçüncü katı da iyice eğimli biçimde yerleştirebilirsek bunu kesinlikle öğreneceğiz. Bu meseleyi en kısa zamanda açıklığa kavuşturmamız gerekiyor. Kaybedecek hiç vaktimiz yok.”

Ardından da Sofanti ve arkadaşları bu konuda diğerlerini ikna etmeyi başardılar. Ve üçüncü kat da diğer ikisinin üzerinde yerini aldı; hem de olabildiğince eğimli biçimde.

Ve ilk dört kule ayağı iyice sabitlendikten sonra birkaç Pallasyalı gece çökerken yukarıya tırmandılar ve oradayken bile büyük örümcek ağımsı buluta fazla yaklaşımadılar; yukarıda uzun süre kalmaları mümkün olmamıştı. Bunun üzerine inşaatçılara yeniden bir hareketlenme geldi. Sofanti haklıydı.

Şimdi yapılması gereken ilk şey, Sofanti'nin deri tabakalarının buluttan korunma sağlayıp sağlamadığına emin olmaktır ve bunun için de daha fazla kule ayağının tamamlanması gerekiyordu. En sonunda büyük bir gayretle kırk dört kule ayağının hepsinin inşaatı bitirildi. Şimdi geriye kule ayaklarının üstteki uçlarının birbirine bağlanması kalmıştı. Bu da çok zaman isteyen bir işti, çünkü bulut yaklaştığında inşaatçıların hepsi tekrar aşağı inmek zorunda kalıyorlardı.

Yüz gün ve gece geçtikten sonra bile Sofanti'nin deri taba-

kalarının inşaatın geri kalanını bitirmek için yeterli koruma sağlayıp sağlayamayacağı bilinmiyordu.

Peka giderek daha çok sabırsızlanıyordu. Ancak onun sabırsızlığı Lesabéndio, Biba, Dex, Nuse ve Sofanti'ninkinden farklıydı. Bu saydıklarımız kule inşaatı sırasında kendi sanatsal düşüncelerini bir dereceye kadar da olsa gerçekleştirme imkânına sahip olmuşlardı, oysa Peka yüz üstü bırakıldığını düşünüyordu. Ve Labu'yla Manesi de aynı şekilde düşünmeye başlamışlardı.

Küçük Nax Peka'yı teselli etmek için elinden geleni yapmaya çalışıyordu. Ancak bir süre sonra Nax'ın kendini değiştirerek yaptığı şakaları eski etkisini kaybetti. Peka gittikçe daha üzgün bir hal almaya başlamıştı.

Bu arada Quikkolular vücutlarından kanat çıkarmayı becerebilmişler, bu sayede rahatça havada durma ve Pallasyalılar kaddimon çeliği çubuklarını taşıyıp sabitlemekle meşgulken, doğrudan onların yüzlerine konuşma imkânına sahip olmuşlardı.

Kuzey konisinin üç mil yukarısında, örümcek ağımsı bulut aşağıya doğru parlak ışıklarını saçarken, etraflarını saran koyu eflatun gökyüzünde zümrüt yeşili yıldızlar yanıp sönerken, Nax aynen yukarıda anlatılan biçimde Peka'ya şunları söyledi:

“Sevgili Peka! Ayak direktmenin sebebini anlayamadım. İnsan kendini yüzyıllar boyunca gelecekte her yanın yalnızca sert ve köşeli pırlanta mimarisiyle çevreleneceği fikrine alıştırmaya çalışıp, sonra da bu fikrin gerçekleşmesinin çok da mümkün olmadığı kanaatine varırsa, bu konuyu hayallerinde canlandırmakla yetinip her şeyi olduğu gibi bırakmak yoluna da gidebilir. Bir türlü anlayamıyorum, küçük ölçeklerde yapmak varken, inatla büyük ölçekte bir uygulamanın peşine düşüyorsun? Böyle de gayet hoş olurdu. Bizim hayal gücümüz de

sonunda bir gerçekliktir. İnsan nasıl senin gibi ve sürekli şikâyet edip duran Labu ve Manesi gibi inatçı olabilir? Quikko’da kimse böyle sızlanıp durmaz. Orada hiç kimse yapamayacağı bir şeyi istemez. Herkes yalnızca yapabileceği şeyleri ister.”

“Elbette,” diye yanıtladı Peka, “ancak siz de bunu öyle bir noktaya getirmişsiniz ki, yüce bir amaç edinmekten haberiniz yok. Ayrıca anlatılmaz zahmetler çektikten sonra, en sonunda bir amacı gerçekleştirmenin ne demek olduğunu da bilmiyorsunuz. Siz her zaman halinizden pek memnunmuşsunuz. Ancak bu yüzden de vücudu sonuna dek zorlayan sıkı bir çalışmanın ardından bir şeyler elde etmenin verdiği mutluluk duygusunu hiç tatmamışsınız. Hep seyirci olarak, şakacı olarak yaşamışsınız ve bu da size yetmiş. Bizim bu sinir bozucu işi yaparken ne hissettiğimizden hiç haberiniz yok. Benim neler çektiğini bilmiyorsun ve benim katlandığım acıyı da asla anlayamazsın.”

Minik Nax önce ne demesi gerektiğini bilemedi. Sonunda içtenlikle düşüncesini belirtti:

“Bak şimdi, Lesabéndio ve Biba’ya bu kule hikâyesine tümüyle son vermeleri gerektiğini izah edeceğim. Eğer inşaatı daha yükseltmeye kalkarlarsa örümcek ağımsı bulut her şeyi mahvedecek, Sofanti’nin deri tabakaları da bir işe yaramayacak. Onlara böyle diyeceğim. Ve böylece sen de aşağıda pırlanta mimarisiyle uğraşabilirsin. Sen Lesabéndio ve Biba’ya olabildiğince yardım ettin. Onların da bu konuda sana olabildiğince yardım etmeleri gerekir. Böylece sen de sıkıntından kurtulur ve yeniden benim gibi neşeli olursun. Senin kadar üzgün birini görmeye hiç katlanamam. En müthiş mutlulukları tatmış olduğumu kabul ediyorum; ancak onlar için senin çektiğin sıkıntılara katlanmak zorunda kalsaydım, o zaman onları asla tatmak istemezdim. Bana bu konuda güvenebilirsin.”

“Sen de küçük budalanın tekisin,” diye karşılık verdi Peka, “ve vücudunda da sert Pallasyalılar gibi kemiklerin yok. Asla

senin gibi kolayca biçim ve fikir değiştiren birisi olmak istemem, yani sen de bu konuda bana güvenebilirsin.”

Uzun süre böylece konuşmaya devam ettiler ve ardından Nax Sofanti’ye doğru uçtu ve ona deri tabakalarının buluttan korunma sağlamak için yetersiz kalacağını anlatmaya ęalıřtı.

Ancak ufaklık gayet iyi karşılıandı.

“O zaman biz de,” dedi Sofanti gülümseyerek, “deri tabakalarını işimizi görecektir kadar kalınlaştırırız. Tabakalar yine de şeffaflığını koruyacaktır. Sen herhalde şimdi gidip Pallas-yalıları yaptıkları planı geręekleřtirmemeleri için ayartınaya ęalıřacaksınız; bizim Peka’nın gözyaşlarından ęok etkilenmiş gibisin. Ama řuna inan: biz her bir Pallasyalıya saygı duyarız, ama tam da bu sebeple ideallerimize diğer her şeyden daha ęok saygı duyarız. Bu konuda hiğbir tereddüdümüz yok. Eęer bir řeyi istiyorsak, muhakkak o iřin peşine dūřeriz, sonucun ne olacağı önemli değil. Ayrıca birilerinin gözyaşlarından da korkumuz yok. Biz bir şeyin doğru olduğuna karar verdikten sonra, o şeyin yapılmasından başka seğenek yoktur. Fikrimizi değiştirmeyiz. Sizin gibi değişebilen vücutlara sahip değiliz. Ve yine sizin gibi değişebilen kafa yapısına da sahip değiliz. Biz bugün bir řey yarın başka bir řey istemeyiz. Bütün dünya batsa bile biz yine kafamızın dikine gideriz.”

“Siz de ęok katırsınız!” diye bağırdı küçük Nax ve uçarak Lesabéndio’ya gitti ve onu tüm bu kule hikāyesine bir son vermesi için ikna etmek istedi; ancak doğru sözcükleri bulamadı ve ağzını açmaya bir türlü cesaret edemedi.

Biba’ya da gitti, ama başına aynı şey geldi.

Bundan sonra da kuzey konisinden üç mil yükseklikte Sofanti’nin deri tabakaları gerildi. Ve ... ortalarından ikiye yırtıldılar.

Ancak Sofanti yukarıya daha sağlam tabakalar gönderdi ... ve bunlar da ortalarından ikiye yırtıldılar.

Kendisini yirmi metre karelik bir deri parçasına dönüştürmüş olan Küçük Nax gülüyor ve bağıırıyordu; bu yeni bulduğu şakayla pek gururlanmaktaydı:

“Sevgili Sofanti, belki de Quikkoluları koruyucu kılıf olarak kullanmalısın. Büyük işler başarmış kişilerin duydukları mutluluğu bilmesek bile, kendimizi bu iş için feda etmeye hazırız.”

Sofanti güldü ve bu sataşmaya bir tepki vermedi.

Ve on gün on gecenin sonunda yeni deri tabakaları bir kez daha yukarıdaki yerlerini aldılar, bunlar örümcek ağımsı bulutun basıncına karşı koyabiliyorlardı.

Ancak Pallas'ta çok da müthiş bir sevinç dalgası kopmamıştı; yıldızın sakinleri uzun süren çalışmadan dolayı o kadar bitap düşmüşlerdi ki, kimse bu konuda yeni bir şey duymak istemiyordu.

Quikkolular da kendilerini dinleyecek kimseyi bulamadılar ve bu yüzden de Pallasyalıların boyunlarındaki kolyelere asılı kitapların sayfalarını karıştırdılar ve okuyacak bir şeyler buldular.

Lesabéndio uykuya daldı ve rüyasında büyük bir güneş sistemi gördü, ona tekrar tekrar uzayıp kısalan milyonlarca lastik banttan oluşan bir sistem gibi gelmişti bu...

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bu bölümde ilk olarak Lesabéndio, Peka ve Biba'nın uyku keselerinde uykuya dalmadan önce kendi kendilerine konuşmaları aktarılır. Peka deri elde edebilmek için kırk dört Kenar Kulesi temelinin mimari olarak biçimlendirilmesi görevini üstlenir. Bunu üç kule ayağında uyguladıktan sonra, tüm Pallas'ı bir kristal yıldız haline getirmek istediğini açıklar. Arkadaşları Labu ve Manesi bile ona karşı gelirler. Sonrasında Sofanti, Peka'nın bir yüzyıl geçse bile Lesabéndio Kulesi'nin üst katları için yeterli deri üretemeyeceğini fark eder. Herkes ümitsizliğe kapılır. Ancak Nax'ın bir çözüm önerisi vardır.

Pallas'ta, örümcek ağımsı bulut çöküp, yeniden gece olunca, Lesabéndio kuzey konisinin yukarılarında derin bir vadinin diplerindeki bir mantar çayırılığının üzerine uzandı ve gecelik derisinin önce sırtından açılmaya başladığını ve sonra da bir buçuk metre yukarıda iki yandan kapandığını fark etti. Lesa kabarcık otunun bir dalını ağzına soktu, sol kolundan elektrik ışıklarını yaymaya ve uyku tulumunun tavanına doğru yükselen parıltılı kabarcıklar salarak otunu tıttırmeye başladı; küçük, beyaz, esnek dişlerle kaplı ağzından çıkan kabarcıklar sürekli renk değiştiriyor ve yukarıya doğru yükselirken çoğunlukla sedef gibi, sabun köpüğü gibi bir görüntü veriyorlardı; ve kabarcıklar patlamadığından, içlerindeki bu renk oyunu uyku kesesinin tavanında da uzun süre boyunca devam ediyordu.

“Şu anda bayağı bir yukarılara kadar çıkmış durumdayız,” diye kendi kendine sessizce konuştu Lesa. “Daha şimdiden üç mil yüksekliğe ulaştık. Ve ben de neredeyse bu ağır işe neden giriştiğimizi unuttum, galiba diğerleri de bütün bu işin neden yapıldığını unuttu. Bizler hiç de sadece kendi irademize göre hareket edemiyoruz. Yıldızımızın yüce ruhu bizlere hükmediyor ve biz de belli ki sadece görünürde bağımsız varlıklarız. Bizim içimizde fark edemediğimiz bir güç var ve bu güç en kudretli yanımızı oluşturuyor. Ve en üstte her şeye hükmeden de orada, yukarıda, Pallas'ın üzerindeki baş sistemde yaşıyor; bizlere gündüzü ve geceyi veren o büyük bulutun içinde; ve o büyük bulutun üzerinde, zincire vurulmuş kuyruklu yıldızlarda, ulaşınaya çabaladığımız yerde. Onlar yüzünden mütemadiyen bu büyük kuleyi inşa etmek için uğraşıyoruz. Bu artık

sanatsal bir hikâye olmaktan çıktı –bu başka bir şey– kavranması imkânsız bir şey. Biz de kendimizi ancak Her Şeye Gücü Yeten’le bir olduğumuz zamanlar iyi hissediyoruz. Ben onunla tümüyle tek bir varlık haline gelmek istiyorum. Belki ben diğer Pallasyahlardan farklı şekilde öleceğim; belki de beni O oraya, yukarıya alacak; O, *her şeye gücü yeten*, zayıf ve şeffaf bir hale geldiğimde beni kendi içine çekecek. Ölümüne yaklaştığımız zaman şeffaflaşıyoruz. Ama bence ...”

Lesabéndio uykuya daldı ve rüyasında büyük bir güneş sistemi gördü, ona tekrar tekrar uzayıp kısalan milyonlarca lastik banttan oluşan bir sistem gibi gelmişti bu; ve uzamak mı istiyorlar, yoksa kısalmak mı, bunu anlayamamıştı; ancak milyonlarcası sürekli hareket halindeydiler –bir öyle bir böyle– ve bu arada hafifçe titreşen bir telli çalgı sesi duyuluyordu; ve sonra birkaç tel ortalarından ikiye yırtıldı ve tüm boşluğu kaplayan boğuk bir gümbürtü duyuldu. Ve aniden bantların uçlarında oturan yeşil, uzun bacaklı, örümcek benzeri varlıklar ortaya çıktılar; bunların bacakları lastik bantlara dönüşüyor ve bir uzuyor, bir kısalıyorlardı.

Ve Lesa bu rüyayı görürken, Peka da ondan çok uzak olmayan bir yerde –elbette bir yandan tüttürerek– uyku kesesinde yatıyor ve kendi kendine yüksek sesle, aşağı yukarı şöyle bir şeyler söylüyordu:

“Şimdi deriye ihtiyaç var. Ve bu deriler de yalnızca pürüzsüz taşlardan elde edilebildiği için, o zaman bana, pürüzsüz hale getirdiğim taşlarımla büyük temel yapıları yapma imkânı verilmesi lazım. Ben de kendi usulümce bir şeyler yaparım elbette. Ama çok bir şey de çıkmaz bu işten, bunu gayet iyi biliyorum. Birkaç şey yapabilirim tabii, çünkü bana ihtiyaç var. Ancak bu böyle olmaz, kristal ilkesinin –hacim ve yüzey uyuşumu sanatının– mimari anlayışın Pallas’ta serpilip gelişmesi bu şekilde olmaz. O kulenin tümü de öyle çok sanatsal bir mesele değil;

yukarıdaki o kule yalnızca kullanım amaçlı basit bir yapı, tıpkı bir köprü ya da manyetik yollar gibi. Böyle iskelet benzeri bir görünüme asla mimari diyemeyiz; tam tersine mimari her zaman bütünlükten yanadır. Bizim manyetik yollarımızı kuran mühendisler sanatçı değillerdi, mimar değillerdi; ve bugün bile büyük Kuzey Konisi Kulesini inşa eden Dex ve Nuse gibi mühendisler de sanatçı değiller, mimar değiller. Burada iki farklı amaca yönelme durumu söz konusu ve bu iki farklı yön bir gün bir araya gelebilir mi; bunun olacağını da hiç sanmıyorum. Biri diğerinin nefes almasına bile izin vermiyor. Ben ne istiyorsam, mühendisler onu boğmaya çalışıyor. Ve yine de sakın kalmamız gerekiyor. Ben sakın falan kalamam. Benim bütün dünyanı yıkılacak sonunda. Şimdi bana birkaç ufak görev veriyorlar ki oyalanayım diye, biraz da sakınleseyim diye. Ama ben yalnızca hayallerle yaşayamam. Bu bir zayıflık mı? O zaman ben de zayıf olayım, bunun için yapabileceğim bir şey yok. Ama bir kere karar verdim mi ona ısrarla bağlı kalırım, işte bu da güçlü yanı. Offfff, keşke biri çıksa da her şeyi toparlasa, her şeyin karşısına başka bir şey çıkıyor...”

Derken Peka da uykuya daldı ve rüyasında elmas benzeri güneşler gördü; sonsuzluğa doğru devasa ışık demetleri salarak parıldıyorlardı.

Ve bu esnada Biba da, esrarengiz örümcek ağımsı bulutun yavaşça üzerine doğru yaslandığı kuzey konisinin ağzında, dış yüzeyden fazla uzak olmayan bir noktada aynı şekilde uyku kesesinde uzanmış yatıyordu. Biba yüksek sesle şöyle diyordu: “Yaşamımızda ne çok anlaşılmasız şeye katlanmak zorunda kalıyoruz. Beni en çok kendine çeken şey hep şu Merkez Güneş, Lesa’yı kendine çekense Pallas’ın baş sistemi. Ama bu *kendine çekme* ne demek ki? Bizim güneş sistemimizde neden her şey bir diğerine görünmez iplerle bağlı? Ve neden, yalnızca kendine çeken şeye yaklaştırmaya çabalayanları her seferinde geriye

iten ve yaklaşmaya izin vermeyen bu kadar çok şey var? Her şey ne kadar da anlaşılamaz halde. Muhakkak ki Lesab ndio şimdi Pallas'ın baş sistemiyle bir olabileceğini sanıyordu, hem de kısa süre içerisinde. Ben kısa süre içerisinde merkez g neşimizle bir olabileceğimi hiç sanmıyorum. Belki on milyon yıl sonra! Hatta belki o zaman bile değil. Ancak Pallasyalıların kulenin inşaatına devam etmeleri gerek, hatta örümcek ağımsı buluta rağmen;       o bizim kendisine başka türlü yaklaşmamıza izin vermiyor, bizi kendine çektiğinden fazla geri itiyor ve bu kule sayesinde bunun üstesinden gelmemiz gerekiyor; belki de gezegenimizi sanatsal açıdan geliştirmek istememizin sebebi de yalnızca budur; belki bu hiç de sanatla ilgili değildir; belki o büyük yıldıznın tek isteği bizim yukarıda o kuleyi inşa etmemizdir; belki böylece yukarıda bir şeyler değişecektir."

Nihayet Biba da uykuya daldı ve rüyasında yukarıdan aşağıya düşen ve yere vurup aniden par alandığındaysa etrafa büyüklü küçüklü sayısız hayvanın ve bir sürü rengârenk taşın saçıldığı büyük mavi bir sandık gördü.

Ertesi sabah Sofanti Peka'nın yanına geldi ve ona, kristal biçiminde kesilip perdahlanmış kocaman kayalardan oluşan büyük temel yapıları inşa etmesi gerektiğini anlattı. Peka pek sevinmiş gibi görünmüyordu, ancak yine de istenileni yaptı; kırk dört ana kuleden    ne etkileyici temel yapıları inşa edilmeye başlandı.

"Bu yalnızca dekoratif çalışma," diye açıkladı. "Bize yön veren şey burada saf sanatsal düşünceler değil, her şeyin tek hedefi var, o da daha fazla deri elde etmek. Burada geçerli olan tek ilke fayda ilkesidir. Burada boşluk ve yüzey bölümlerini uyumlu biçimde düzenlemeye çalışmamızın hiçbir anlamı yok; bu ancak saf ve amaçsız inşaat sanatında söz konusu olabilir."

Başlangıçta tüm Pallasyalılar Peka'nın düşüncelerinin hakkını vermeye gayet istekli ve hazırıldı, ancak kısa bir

süre sonra görüldü ki, Peka altından kalkabileceğinden çok daha fazlasını istiyordu. Peka'nın temel düşüncesi şuydu: Tüm Pallas yıldızının her tarafını iyice düzelterip pürüzsüz hale getirip ona bir kristal biçimi vermek. Peka orantısız biçimlere katlanamıyor ve bunu da söylüyor, hatta bunu sürekli tekrarlayıp duruyordu, öyle ki sonunda en iyi dostları bile huzursuzlanmaya başladılar.

“Düzen fanatikleri her zaman sanatsal açıdan çok haklı olabilirler,” dedi Manesi. “Ancak bizim güneş sistemimiz doğası itibarıyla çoğunlukla simetrinin aksi yönünde çalışan bir düzene sahip. Peka boşluk ve yüzey bölümlerini uyumlu hale getirmek için yalnızca kristal biçimli simetrik yapılar uygulanması taraftarıysa, bizim de bunun tek yanlı bir görüş olduğunu söylemeye hakkımız var. Benim arzuladığım gibi bir çelenk giydirme sanatı, bu büyük kulenin iskelet benzeri kuru görünümüne, köşeli kenarlar ve yüzeylerden ibaret bir sanatın donuk hantallığından çok daha iyi gider. Kavisler de sanatsal yönden en az açılar kadar hak sahibidir.”

Elbette Labu da bu konuda onunla hemfikirdi, çünkü Labu da aynı şekilde tüm projelerinde yay gibi eğimli kavislere öncelik veriyor, tüm düz çizgilerden ve bunun yanında tüm açılar, kenarlar ve köşelerden kaçınıyordu.

Ve böylece Peka bir süre sonra köşeli düzen fanatizmiyle yalnız başına kaldı, yine de herkes o üç kulede gerçekleştirdiği temel düzenlemelerinin muhteşem olduğunda hemfikirdi. Buralarda üç yüz metre yükseklikte dimdik yükselen aynalı duvarlar, çok sayıda düz açılı girintiler, enfes çıkıntılar ve bin köşeli sütunlar bulunuyordu. Her şey ışık saçıyor ve pürüzsüz yüzeylerin üzerinde deri tabakası mükemmel duruyordu. Teraslar da ıslıl ıslıl parıldıyorlardı.

Bu arada Dex, Nuse ve Sofanti de yukarıda ne kadar deri tabakasına ihtiyaçları olacağını tam olarak hesaplamışlar ve çok

çok fazla deriye ihtiyaçları olduğunu hemen fark etmişlerdi.

“Yirmi temel kulenin giydirme işlemi için,” dedi Sofanti, “ihtiyacımız olacak miktarda deri üretimini sağlayamayacağız. Eğer kuleyi başlangıçta düşündüğümüz gibi yedi mil yükseklikte yapmak istersek bile, o kadar fazla deriye ihtiyacımız olacak ki, bunun için Peka’nın tüm kuzey konisini kristal biçiminde düzenlemesi gerekecek. Ama bu da o kadar uzun sürer ki, herhalde o zamana kadar hepimiz ölmüş oluruz.”

Bunu tüm Pallasyalılar anlamıştı ve artık kimse Peka’nın yaptığı işlere yardımcı olmak için o kadar istekli değildi.

Ve yeterli deri malzemesi *olmaksızın* kulenin yapımını sürdürmek herkese imkânsız gibi geliyordu, çünkü örümcek ağımsı bulut yukarıda çalışmalarını imkânsız hale getiriyordu. Yalnızca rmcek ağımsı bulutun tepede parıldadığı süre içinde yukarıdaki çalışmayı sürdürmek de gerçekçi olmazdı, çünkü o zaman da tüm hikâye fazlasıyla uzayacaktı.

Böylelikle artık Pallasyalılar başlanılan işi yarıda bırakmak zorunda olduklarına karar verdiler; acıklı bakışlarla birbirlerine imkânsız olanın üstesinden gelinemeyeceğini söylüyorlardı.

Ve Lesanbendio’ya çok acıyorlardı.

Bizimkisi ise günlerden bir gün kuzey konisinin ağzından  mil yükseklikte, kule iskeletinin üzerinde gayet sakın biçimde oturmuş gülümsüyordu ve minik Nax da Lesa’nın kafasının etrafında küçük halkalar çizerek dönüyor ve Lesa’nın gülümsediğini görüyordu.

“Hey! Hey! Sevgili Lesa,” diye bağırdı minik Nax, “aşağıda herkes senin için üzülürken, sen burada gülümsüyorsun. Gayet mutlu gzkyorsun ve hiç de acınılacak bir halde değilsin. Ne düşünüyorsun? Sence, senin için ve kulen için yapacak başka bir şey kaldı mı ki?”

“Bunu bilmiyorum,” diye karşılık verdi Lesa, “Ancak içimde sanki buna bir çıkış yolu bulacakmışız gibi bir his var. Ne kadar

ağırlıklı olduğumuzu ve yardım etmekten hiç anlamadığımızı düşünüp gülüyorum. Önyargısız biri bu kule meselesini bir çırpıda çözecek gibi bir his var içimde. Sanki hemen bir çıkar yol bulabileceğime inanıyorum. Ve hâlâ bir çıkar yol bulamadığımı görünce de gülmekten başka yapacak bir şey kalmıyor.”

Eflatun gökyüzünde yeşil yıldızlar canlı parlak ışıklar saçıyor ve yukarıdaki bulut da bir hayaletin gözü gibi beyaz beyaz parlıyordu.

Nax hareketli bir küre biçiminde Lesa'nın omuzuna oturdu, vücudunu aynı küçük bir vantuz ayak gibi sabitledi, küçük gözlerini açtı, hortumunu öne çıkardı ve cıvıdayarak konuştu:

“Kuzey konisinin merkezine ulaşana kadar inşaata çapraz biçimde devam edin. Sonrasında merkezden yukarıya incecik tek bir kule yapabilirsiniz ve bu kule için de fazla deri gerekmez. Bu mesele bence kolaylıkla halledilebilir.”

Bunun üzerine Lesa gülümsedi ve sanki hiç de önemli bir şey olmamış gibi şöyle dedi:

“Gördün mü bak! İşte sen doğruyu buldun. Ne kadar da kolaydı? Ve şimdi yine içimden gülmek geliyor, baksana hiçbiri-
rimiz bunu akıl edemedik. Elbette bu iş böyle yürüyor. Ve sen, küçük Nax, şimdi senin için aşağıda bir kutlama yapmamız gerekiyor. Çok basit bir düşünce. Ancak tam zamanında yetişti işte. Bizi sorunu çözmekten alıkoyan gerekli gereksiz bir sürü şeyle meşgul olduğumuz için kim bilir kaç defa böyle gayet basit bir çözümü gözümüzden kaçırdık? Şu gizemli bulutumuzla nasılsak sorunlarınızla da öyleyiz: Yanına yaklaşıyoruz ve hedefimize yaklaştıkça her şey bize daha basit gelmeye başlıyor. İşte hedefimize yaklaşıyoruz! Haydi Nax, atla kolyeme! Aşağı inmeli ve yorgun ruhlara yeni bir umut aşılmalıyız. Bu yeni umudu bize sen verdin. Yukarıdaki *Her şeye Gücü Yeten* onu senin aracılığıyla bize verdi, küçük Nax. Biraz önce söylediklerin hakkında fazla kendinle böbürlenme!”

Küçük Nax güldü ve sonra da Lesabéndio kendini merkeze doğru fırlattı. Ve oraya doğru bir ok gibi uçtu ve kendini upuzun germiş halde mükemmel bir parabol eğrisi çizerek hızla yol aldı.

Ve Lesa aşağıda Nax'ın söylediklerini aktardığında Palas'ın kuzey konisinin içinde müthiş bir kahkaha fırtınası koptu. Bu zor sorunun çözümü herkese o kadar basit gelmişti ki, artık sakinleşmeleri hiçbir şekilde mümkün değildi.

Sofanti oldukça kızgın bir şekilde şöyle dedi:

“Bence aşırı çalışma yüzünden biraz kafamız karıştı. Şüphesiz daha aptallaştık ve asil Quikkoluların önünde utanç içinde kaldık. Artık hepsinin bizimle alay etmek için gayet haklı bir sebebi var. Bence kesinlikle acınılacak bir durumdayız.”

Buna karşılık Nax yüksek sesle bağırdı:

“Bence hiç de acınılacak bir durum yok. Bu sayede biz de biraz işe yaramış olduk. Ve siz de bu yüzden bizi ayıplayacak mısınız? Pallasyalıların böyle bir şey yapmaları hiç hoş değil.”

Sonrasında ufaklık sanki ağlayacakmış gibi bir ifade takındı ve korkunç bir sesle hıçkırmaya başladı.

Ve bir sürü Pallasyalı etrafında toplanıp ufaklığı sakinleştirmeye çalıştı. Ancak o giderek şiddetlenen hıçkırıklarla sarsılıyordu.

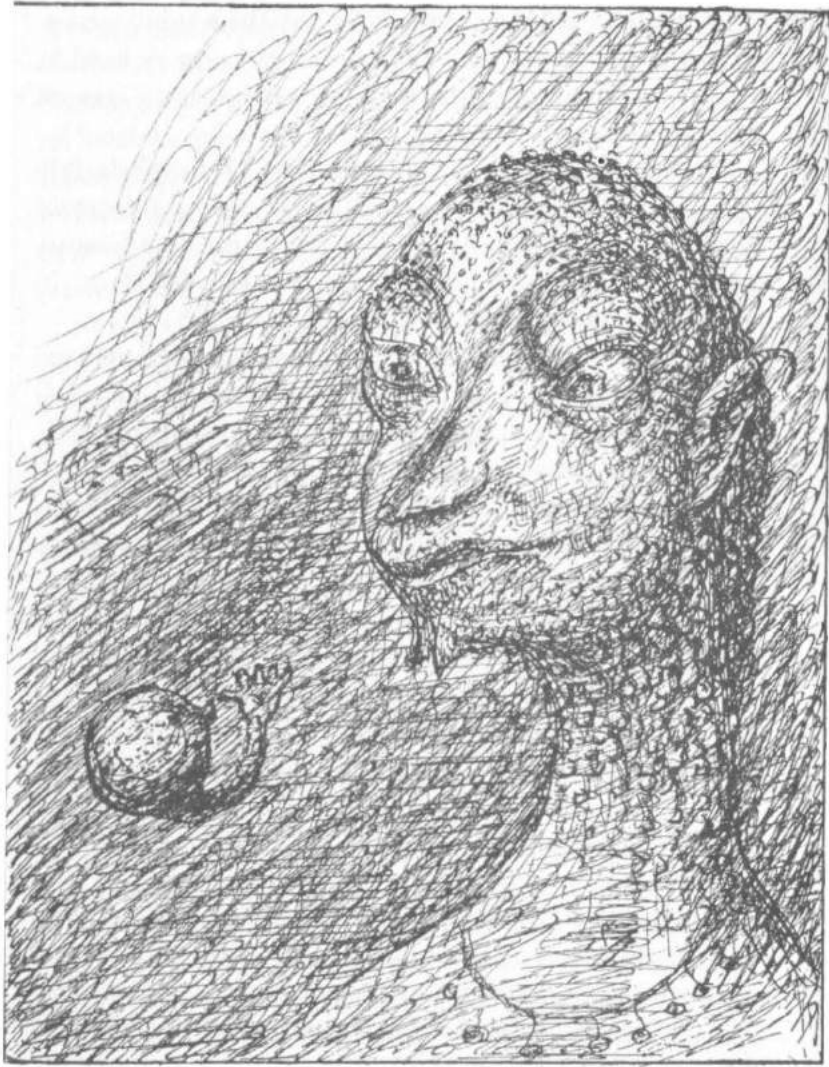
Derken Lesa konuştu:

“Nax! Hadi bir daha gül!”

Bunun üzerine ufaklık aniden sesini kesti ve gayet alçak bir sesle şöyle dedi:

“Zaten ağlamıyordum ki. Sadece ağlarmış gibi yapıyordum. Benim hep saçma bir şey yapmam gerek. Başka türlü davranmamı beklemeyin benden.”

Pallasyalılar yumruk büyüklüğündeki Quikkolunun bu sözlerine bayıldılar.

Nax sustu ve küçük hortumunu oraya buraya sallamaya başladı ...

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Önce telsiz telgraf kullanılarak yapılan haberleşme anlatılır. Sonra Nax, anahtar yıldızından ve onun çekim merkezinden bahseder. Ardından Pallas'tan üç mil yükseklikteki çekim gücü incelenir; ve fark edilir ki çekim merkezleri kaymıştır – yukarıya doğru. Ve böylece üç mil yüksekliğindeki çelik çubuktan iskelet, bir vinç düzeneğiyle kolayca yukarı doğru döndürülür ve bu sayede üç mil yüksekliğindeki sonraki katların yapımı da kısa sürede tamamlanır. Sonra Biba Lesabéndio ile Satürn'ün halkalarının ve asteroid kuşağındaki benzer halka sistemlerin oranları üzerine bir sohbele girer ve sonunda yukarıdaki gece bulutunun Sofanti'nin deri tabakalarının yardımıyla daha yakından incelenmesine karar verilir. Ancak bu hemen gerçekleştirilemez.

Kule inşaatı sürerken sık sık *daha hızlı* bir haberleşme sistemine gerek duyulduğu görülmüştü. Ve belirli işaretler kullanılarak yapılan haberleşme artık yeterli gelmiyordu. Bunun üzerine bir tür telsiz telgraf sistemi devreye alındı, ancak bu yalnızca Pallasya sakinlerinin kullanabileceği bir sistemdi, çünkü onlar elektrik özellikleri sayesinde bedenlerini bir tür alıcı olarak kullanabilirlerdi; bunun için kafa derilerini açık bir şemsiyeye benzer bir hale getiriyor ve bu şekle soktukları kafa derileriyle elektrik dalgalarını hissedebiliyorlardı. Vücutlarının değişik yerlerinden elektrik ışığı çıkarabilen Pallasyalılar için bu hiç de zor bir iş değildi.

Tabii ki Nax'ın bu fikri yukarıda anlatılan sistem sayesinde tüm Pallasyalılara duyuruldu. Birbirini izleyen üç kısa patlama sesi, Pallas sakinlerine herkesi ilgilendiren yeni bir gelişmenin duyurulacağı anlamına geliyor ve isteyenler hemen bu gelişmenin ne olduğunu dinleyebiliyordu. Bu yüzden basılmış ya da fotoğrafla çoğaltılmış gazetelere ihtiyaç duyulmuyordu. Elektrik dalgalarını göndermek için kuzey konisi üzerinde on adet istasyon inşa edilmişti. Herkes her bir sesli işaretin anlamını ezbere biliyordu.

Yukarıda kulenin üzerinde inşaat sürerken bir patlama sesi alarm işareti anlamına geliyordu.

Yeni katların yukarıya doğru değil de merkeze doğru inş edilmesi gerektiği konusunda herkesin hemfikir olduğu ortaya çıkınca, Pallasyalılar hemen bu işin en iyi biçimde nasıl yapılacağı üzerine yoğun olarak kafa yormaya başladılar. Üç patlama sesi tekrar tekrar yankılanıyordu. Ve herkes yukarı-

da kuzey konisinin ağızında iyice açılmış kafa derileriyle oturuyor ve başkalarının bu konuda neler düşündüğüne kulak kabartıyordu. Ve bu arada birçoklarına söz sırası geldi.

Ve en sonunda oybirliğiyle hemen üç mil uzunluğundaki yeni kulelerin inşa edilmesine karar verildi. Bunlar kurulu bulunan kırk dört kuleden aşağı doğru sarkar biçimde yapılacak ve hazır olduklarında bir vinç sistemiyle yukarıya doğru dikine çevrilecekti.

Şimdi iş, inşaat sona erdiğinde yeni kulelerin uçlarının birbiriyle nasıl birleştirileceğine dair bir mutabakat sağlama-ya gelmişti.

Genç Pallasyahlardan biri olan Bombimba her zaman Dex'in yanındaydı ve kaddimon çeliği çalışmalarında ona yardımcı oluyordu. Bombimba düşündüklerini şöyle aktardı:

“Kuşkusuz şimdiye kadarki en kolay iş yukarıda kule iskeletinin üzerinde yaptığımız demir doğrama çalışmalarıydı. Şimdi bu üç millik kırk dört kuleyi çubuklar aşağı doğru sarkar durumda inşa edersek, işimizin önemli kısmını tamamlamış oluruz. O zaman tek eksiğimiz kalıyor o da kırk dört kulenin ucunu birleştirecek olan halkayı aşağıda hazırlayabilmek. Bence biz bunun altından kalkabiliriz. Aşağı sarkan her biri üç mil uzunluğunda kırk dört kule ayağını bir vinç düzeneği kullanılarak yukarı doğru döndürmek mümkünse, o zaman bu kırk dört kulenin ucunu birbirine bağlayan halkayı da aynı şekilde çelik halatlarla yukarı döndürebiliriz.”

Bu fikir Dex'in hoşuna gitti, ancak bunun üzerinde biraz daha düşünmek istedi. Bu arada Lesa ve Biba, küçük Nax ile birlikte ona doğru geldiler ve bu beşli bir Nuse kulesinin en tepesinde kule inşaatıyla ilgili düşünceleri hakkında konuşmaya devam ettiler. Ve Dex ayrıntılı biçimde kendi ağırlık hesaplamalarını yapıp bunları onlara anlatırken, küçük Nax birdenbire bağır-
dı:

“Aklıma çok önemli bir şey geldi! Yıldızımız Quikko'dayken denizanası benzeri zar merceklerimiz sayesinde üzerinde çok garip bir şeylerin döndüğü küçük bir anahtar yıldızını inceleme imkânı bulmuştuk. Yıldız tıpkı bir anahtar biçimindeydi. Anahtarın iç kısımlarında yıldızın küçük sakinleri yaşamaktaydı. Gördük ki, bu küçük adamların bazıları sürünerek anahtarın kenarına doğru geliyor ve sonra birdenbire kendilerini aşağıya doğru, uzay boşluğuna bırakıyorlardı. Elbette biz de bu küçük adamlara çok acıdık, ancak bunu niye yaptıklarını bir türlü anlayamadık. Sonra baktık ki, aşağı doğru düşenler anahtarın altındaki atmosferin derinliklerine doğru giderken aniden düşmeyi kesiyor ve bir sarkaç gibi farklı yönlere doğru bir oraya bir buraya salınmaya başlıyorlardı. Sonra kenardan tam da aşağıya düşenlere doğru halatlar fırlatılıyordu. Bunlar da halatların ucuna tutunuyor ve yeniden kenara doğru, yukarıya çekiliyorlardı.”

Nax sustu ve küçük hortumunu havada oraya buraya sallamaya başladı, havada Pallas taşı derisinden yapılma iki kanat açtı ve dört Pallasyalının kafalarının etrafında süzölmeye başladı. Biba güldü ve şöyle dedi: “Bu ufaklık yine dertlerimize çare olan bir çözümle çıkageldi. Söyledikleriyle anlatmak istediği, asla çekim gücünün tam olarak hangi taraftan geldiğinden emin olamayacağımızdır. O yüzden şimdi en önemli şey, şimdiden üç mil uzunluğa ulaşmış durumdaki kule inşaatımız yüzünden Pallas'taki çekim merkezlerinin gerçekten de kayıp kaymadığını araştırmak. Belki de bu kuleleri düşündüğümüzden daha da kolayca kaldırabiliriz.”

Lesa birdenbire kendini yukarıya doğru elli metre uzattı ve bağırdı:

“Bunu *hemen* araştırmak zorundayız.”

Ve böylece beşi birden hızla en yakındaki telsiz istasyonuna gitti, önce üç güçlü atış sesi yankılandı, sonra da tüm

Pallasyalılara öncelikle yukarıda Pallas'ın çekim güçlerinin araştırılacağıının haberi verildi.

Ve birkaç dakika sonra neredeyse tüm Pallasyalılar halat hatlarıyla hızla gelip kulenin üzerindeki halkada toplandılar. Orada oturup Biba'nın söyleyeceklerini beklediler. Ve o da herkesin halkanın ortasına doğru atlaması gerektiğini söyledi. Ve bu gerçekleşti. Herkes olanca hızıyla atladı. Bakın ne oldu: herkes üç mil boyunca dosdoğru halkanın ortasına doğru fırladı, hem de hiç irtifa kaybetmeden. Bundan sonra yavaşça geniş bir parabol eğrisi çizerek alçalmaya başladılar. Ve Pallasyalıların uçuş hızı giderek azaldı ve Biba o zaman çekim merkezinin gerçekten de kaymış olduğunu fark etti. Yine de şu anda tam olarak nerede olduğunu belirlemek mümkün değildi. Havada sopa gibi dümdüz ortaya doğru gidenler buraya ulaşmadan önce yavaşça yana doğru dönüyor, sonra geriye doğru süzölmeye başlıyor ve böylece kanatlarını kullanmaya gerek kalmadan kraterin üst bölgelerine inerek yıldızlarına geri dönüyorlardı.

Herkesten müthiş bir sevinç çığlığı kopmuştu. Çünkü artık üç mil uzunluğundaki çelik kuleleri kolayca yukarı çevirmenin mümkün olduğu anlaşılmıştı.

Hemen böyle bir kule inşa edildi ve bu kule kolayca yukarıya doğru çevrildi.

Lesabéndio sevinçten ağlıyordu.

Dex yine de her bir kulenin hemen altında iki yana doğru dik açıyla çıkan iki sağlam direk kurmak istediğini söyledi, böylece kırk dört kulenin uçlarını birbirine bağlayan halkada yapılması gereken çelik bağlantı işleri kolaylaşacaktı.

Ve bir yılın sonunda üç millik uzun eğimli kulenin yapımı tamamlandı. Kule tamamen yatay yönde uzatılmamıştı, biraz eğimli olarak yukarıya doğru yükseliyordu, öyle ki şimdi kulenin tümü neredeyse dört mil yüksekliğe ulaşmıştı.

Nispeten kolay olan bu çalışma sonunda kimsede fazla bir yorgunluk belirtisi gözüküyordu. Yine de herkes artık uzun bir tatilin sırasının geldiği konusunda hemfikirdi. Ve kimse de buna itiraz edemedi. Böylece Pallasyalıların çoğu eski atölyelerine geri dönerek bundan sonraki gelişmeler üzerine düşünmeye başladılar.

Genç Pallasyalılar yığınlar halinde kulenin tepesine tırmanıyor ve buradan uçuş denemelerinde bulunuyorlardı. Ancak gece çöküp de bulut her şeyi karanlığa gömdüğünde aşağıda kalmak zorundaydılar, çünkü bulut eskisi gibi erişilmez kalmaya, çatırtılar çıkararak ve arada bir kıvılcımlar saçarak kule iskeletinin üst bölümünü sarmalamaya devam ediyordu.

Günlerden bir gün Lesabéndio, Biba'yla birlikte en yukarıda, şimdi kırk dört bağlantı çubuğunun demirle tutturulmuş olduğu halkanın üstünde oturuyordu. İkisi de yeşil yıldızlar âlemini seyrediyor, üzerlerindeki eflatun rengi gökyüzünün ve esrarengiz ışık bulutunun keyfini çıkarıyorlardı.

“Tam da içinde yaşadığımız bu asteroid kuşağında,” dedi Biba, “genel geçer kuralların varlığı pek fark edilmiyor; her bir gökcisminde yepyeni ve tuhaf çekim koşulları görmeye devam ediyoruz ve sanki bunların da birbirlerinden haberi yok gibi. Burada ortak bir şey bulabilmek – işte bu altından kalkılması zor bir görev.”

Lesabéndio telaşla konuştu: “Sen de hep geniş bağlantılar üzerine kafa yoruyorsun. Gözün güneş sistemi ve onun gezegenlerinden başka bir şey görmüyor. Ama bizim çok yakını-mızda da çözülmesi gereken sırlar var.”

“Orada dur!” dedi o anda Biba, “Pallas'ı böyle kolayca soyutlayamayız, o bir sistemin parçası. Ve kuşkusuz diğer asteroidler de bu sistemin bir parçası. Bunun hepsini öyle kolayca gözardı edemezsin, yoksa yakınındaki şeyler de giderek birer bilmece halini alır. Sence de yıldızımızdaki çekim güçleri

hakkında oldukça az şey bilmiyor muyuz? Bu şekilde o en muazzam mucizelere bile kolayca alışıyoruz. Eskiden, yıldızımızın gövdesinin ortasındaki merkez deliğe doğru fırlattığımız bir taş neredeyse hep aşağı doğru düşer ve ancak güney konisine geçtikten sonra koninin duvarlarına doğru yaklaşmaya başlardı. Oysa benim çok yakın zamanlarda birkaç kez denediğim gibi, şimdi bir taş atmaya kalkışsak, bu taş Merkez Delikte bile yan duvarlara doğru savrulacak ve artık deliğin içinden geçip gitmeyecektir. Bu gerçekten de çok garip bir şey.”

“İyi de,” diye sordu Lesa, “bunun diğer asteroidlerle ne ilişkisi var? Ben bunun büyük kulemizde kullandığımız kaddimon çeliğiyle ilişkili olduğunu düşünüyorum.”

“Ya da Bulutla!” diye karşılık verdi Biba.

İkisi de bir süre sustular.

Sonra Biba konuşmaya devam etti:

“Eğer bu bilmecenin bir açıklamasını bulmak istiyorsak, o zaman diğer gökcisimlerinde de benzer şeyler gerçekleşiyor mu, önce bunu görmemiz gerekiyor. Pallas’ta gövde ve baş sistemin karşılıklı çekiminin söz konusu olduğunun farkındayız. Baş gövdeye doğru çekiliyor ya da tam tersi. Ve bu şekilde de tüm sistemin merkezi değişiyor. Şimdi ben de, acaba tek tek gökcisimleri arasında da benzer bir durum oluşturulabilir mi diye düşünüyorum. Böyle bir şey sezinliyorum. Diğer birçok gezegenin sakinleri gibi, Satürn olarak adlandırdığımız şu büyük gezegeni biliyorsundur. Satürn’de milyonlarca küçük yıldızın birlikte dönüp durduğu, çok düzenli ve yoğun biçimde birbiriyle bağlantılı bir halka sistemi bulunuyor. Asteroid kuşağı da böyle derinlemesine bir şekilde bir araya gelmeye çalışıyor olamaz mı? Pallas’ın gövdesi ve kafası bir araya gelmeye çalışıyor. Bu, bütün gökcisimlerinin bir araya gelmek istediğinin bir kanıtı değil midir? Şu anda birbirle-

rinden oldukça uzak yörüngeler çiziyorlar. Dünya yıldızının da etrafında küçük yıldızlardan oluşan bir halkası var ve güneşte de benzer bir durum görüyoruz. Bu yıldızlar çok küçük bile olsalar, yine de Satürn'ün halkasına denk bir işlev görüyorlar. Elbette asteroid kuşağının diğer halkalardan binlerce kez daha büyük olması gerekir. Bunlar kuşkusuz büyük gezegenlerin kendi bağımsız kararlarıyla oluşmuşlardır: Satürn, Dünya ve diğer çoğu gezegeni, tıpkı bizim merkez güneşimiz gibi birer güneş olarak kabul etmeliyiz. Bu da ancak *müthiş büyük* bir yaşam enerjisi geliştirmek yoluyla diğer güneşleri kendine doğru çekerek mümkün olabilir. O, hep kendisine doğru çeker – elbette bir taşın bizim koni duvarlarımız tarafından kendine çekilmesi gibi değildir bu. Merkez Güneş aynı zamanda gezegen haline gelen diğer güneşleri de belirli bir uzaklıkta tutar ve böylece bir çarpışma söz konusu olmaz. Aynı biçimde büyük gezegenlerin etrafında dönen ve bizim ay adını verdiğimiz küçük gezegenlerde de bu duruma rastlıyoruz. Büyük olan sürekli olarak küçüğün kendisine daha fazla yaklaşmasını engeller. Ancak Satürn, Dünya ve Güneşin halka sistemlerinde görüldüğü gibi bu küçük gökcisimleri de kendi aralarında daha küçük sistemler oluşturabilir. Asteroidlerin de böyle bir halka sistemi oluşturmaları gerekir – en azından bunu yapma imkânları var. Bu yüzden –lütfen sabırsızlanma– bizim de baş sistemimizle olan bağlantıyı ortaya çıkarmamız gerekiyor, yani bu ne demek: Bizim örümcek ağımsı bulutumuzu daha yakından incelememiz gerekiyor demek.”

“Bu oldukça dolambaçlı bir anlatım oldu,” diye bağırdı Lesa.

Ancak Biba devam etti:

“Benim dolambaçlı anlatımımı küçümseme. Bunun üzerinde düşünmeye devam et. Eğer sen kendini Pallas'ın baş sistemiyle bir hissetmek istiyorsan, o zaman öncelikle bu baş

sistemin amacının ne olduğunu öğrenmen gerekir. Bu tuhaf baş yalnızca bu gövdeyle hemhal olmak derdinde değil – diğer asteroidlerle de bir araya gelmek istiyor. Ben böyle düşünüyorum.”

“Ben de,” diye karşılık verdi Lesa, “bu konu üzerinde etraflıca düşüneceğim. Sana teşekkür ederim. Senin geniş –çok geniş– bir bakış açın var, benimkinden bile geniş. Ben yalnızca hemen yakınımızdaki şeyleri görebiliyorum. Ama çok yakında değişeceğini umuyorum. Yine de şimdi ilk önceliğimiz, burada, yıldızımızın gövdesinden dört mil yükseklikte ve deriyle kaplanmış kayış hatları kurmak olduğunu düşünüyorum.”

“Elbette,” diye karşılık verdi Biba, “ilk öncelik bu olmalı. Ancak gerisini de unutmamak gerekiyor. Hadi şimdi Sofanti’ye gidelim ve ona burada, yukarıdaki kayış hatlarını deriyle kaplaması gerektiğini söyleyelim. Bu deri sayesinde örümcek ağımsı bulutu inceleyebileceğiz.”

İkisi birlikte Sofanti’ye gittiler ve bulut aşağı çöküp, Pallas’ta gece olunca bile Pallasyalıların yukarıda kalmalarını sağlayacak kayış hatlarının yapımına başlandı.

Ancak yukarıda böyle dört kayış hattı yapıldıktan sonra, derilerin yeterince şeffaf olmadığı ortaya çıktı; ancak oldukça hareketli olan örümcek ağı telleri görülebiliyordu, ama ağın tüm bölümlerini incelemek mümkün değildi. Ağın içini projektörlerle aydınlatmayı denediler. Ancak bunun da bir yararı olmadı, çünkü ışık tutulunca ağ kaskatı kesiliyor, sanki tümüyle donuveriyordu. Elektrik ışığında ağın hiç de ilginç bir yanı yok gibiydi; ağ canlılığını tümüyle yitiriyor, ancak aydınlatılmadığı zaman istediğinizden de fazla hareket ediyordu.

Bunun üzerine herkes Sofanti’den tümüyle şeffaf deriler imal etmesini talep etti. Ancak bu iş için çok zaman gerekliydi – böylece o kadar uzun bir zaman geçti ki, Dex yeniden in-

şaaata başlamalarını teklif etti. Böylece Sofanti de deneylerini rahatsız edilmeden yapabilecekti.

Biba şöyle dedi:

“Bu ağın cansız bir şey olmadığı artık benim için gayet açık. Ancak gerçekte *nasıl* bir yaşam biçimine sahip bunu da çok merak ediyorum. Belki de, bu ağın içinde bizi bekleyen şey, Pallas’ın baş sisteminde yaşamlarını sürdüren canlı varlıklardır.”

Bizzat Peka bile kulenin boşu boşuna yapılmadığını kabul etmek zorunda kalmıştı, çünkü eninde sonunda büyük ışık bulutunun ardında yatan sırlar açığa çıkacaktı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Peka, Labu ve Manesi kederli bir teslimiyet duygusu içindedirler; amaçlı bir yapı yüzünden sanata olan tüm ilginin ikinci plana atıldığından şikâyet etmektedirler. Ancak kuleye yeni bir kat daha eklenir, böylece tüm yapı beş mil yüksekliğe ulaşır ve en üstteki halkanın çapı da altı mili bulmuştur. Ve sonunda ışık bulutunun sayılamayacak kadar çok, küçük kafalı canlılardan oluştuğu ortaya çıkar. Quikkoluların yardımıyla onlarla iletişim kurmaya çalışır, ancak bunu başaramazlar. Bunun üzerine Dex inşaatı daha fazla sürdürmekten vazgeçer. Ancak Sofanti yeterli miktarda deri malzeme üretmiş olduğunu anlatır ve bu sayede Dex kararından cayar gibi olup biraz daha düşünmek için zaman ister.

Günlerden bir gün Peka, Labu ve Manesi Pallas'ın gövdesinin merkez noktasına oldukça yakın bir noktada bulunan küçük kule maketinin en üst kenarında oturmaktaydı. Üçü de oturuyor, kabarcık otlarını tütürüyor ve yukarı doğru bakıyordu. Gövdelerinin alt kısımlarını kaddimon çeliğinden çubukların etrafına helezon şeklinde dolamışlar ve gövdelerinin üst kısmını da alt kısmına yaslamışlardı; sarı benekli kahverengi yumuşakçalarınkine benzer derileri örümcek ağımsı bulutun ışığında parlıyordu. Böylece oturuyor, tütürüyor ve konuşmuyorlardı, yalnızca yukarıdaki büyük yeni kule iskeletine doğru bakıyorlardı.

“Çok neşeli değiliz,” diye fikrini belirtti bir süre sonra Labu.

Ve Peka bayağı bir zaman geçtikten sonra şu şekilde karşılık verdi:

“Öyle olmak için de hiçbir sebebimiz yok.”

Üçü de sıkıntılı biçimde tütürmeye devam ettiler, öyle ki binlerce –ve oldukça da büyük– kabarcık yavaşça yukarı doğru çıkarak, Dünya yıldızındaki sabun baloncukları gibi rengârenk parıldıyorlardı.

Sonra Manesi şöyle dedi:

“Aslında benim şikâyet etmek için pek de haklı bir sebebim yok. Benim görevim doğal olarak şu yukarıdaki iskelete sanatsal bir dokunuşla hayat vermek olmalıydı. Her taraftaki büyük çelik halatlar çelenklerle süslenmeli, bitkilerin kökleri için gerekli malzeme asılı çanakların içine yerleştirilmeliydi. Bunların hepsi rahatça yapılabilir. Yukarıdaki iskelet muhte-

şem bir çiçek buketine dönüştürülebilir. Ama bütün bunlar ne zaman olacak? Belli ki uzun bir süre daha bunu düşünmeye gerek yok. Her şeyden önce, yukarıda yalnızca bizim sevgili Dex'in sözü geçiyor ve o da hayatımızın sırrını açığa çıkarmak için sürekli olarak daha da yükseklerle çıkmaya çalışıyor. Ve çelik kule tamamlandığında da herkes Sofanti'nin taş derileriyle uğraşacak. Ve ben uzun bir süre daha kimsenin aklına gelmeyeceğim. Kâğıt fener sanatları üstadı Nuse'ye bile benden önce sıra gelecek, hatta onun yaptığı iş de o kadar çok zaman alacak ki, benim yapmak istediklerimi kimse fark etmeyecek bile. Hatta yukarıda bin tane sarmaşık bitkisi birbirine dolanacaksa, o zaman bu iş için o kadar uzun süre çalışmak gerekecek ki, ben bütün bu işler bitene kadar hayatta kalır mıyım, bilmiyorum.”

“Ama ben,” diye sinirli bir şekilde bağırdı Peka, “ben artık tümüyle gereksizim. Çelik tellerle inşa edilmiş kulelerden yekpare taş yapılar oluşturmam söz konusu bile olamaz.”

“Benim korkum,” diye karşılık verdi Labu, “bu yüzden umutlarımızı da kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalmak. Ben bile yukarıda sarmaşık bitkilerin yetişebileceği fikrinde değilim; çünkü bunlar yukarıdaki buluttan bize gelen ışığı kesecekler ve o zaman da artık Pallas'ta alışageldiğimiz gibi bir gündüzü asla yaşayamayacağız.”

“Yukarıdaki bulutun,” diye bezginlikle söylendi Manesi, “neler yapacağını da hiç bilmiyoruz. Ben kulenin pek öyle kolayca bulutu delip içine geçeceğine falan inanmıyorum.”

“Saf sanatsal mevzulara,” dedi Labu, “artık Pallas'ta kimse önem vermeyecek. Benim iskelete uygulamayı düşündüğüm yuvarlak, kıvrımlı ve orantısız çalışmalar, eminim ki Dex tarafından kabul edilmeyecek. Onun iddiasına göre bu iskelelerin ağırlık taşıma kapasitesi, çelik çubuk bağlantılarına sanatsal bir biçim verilmesine yetecek ölçüde yüksek değilmiş;

hatta bana sıklıkla söylediğine göre buna yetecek miktarda kaddimon çeliği de yokmuş. Bu yüzden ben de Dex'in sarmaşık bitkilerinin getireceği ilave yükü onaylayacağına inanmıyorum.”

“Biz,” dedi üzüntüyle Peka, “Pallas üzerinde fuzuli bir yer işgal ediyoruz. Bizler sanatsal planlarımızı *etkili biçimde* uygulamak imkânına sahip değiliz. Kuzey konisinin duvarlarında yapabileceğimiz her şey yok olmaya ve etkisiz kalmaya mahkûm. Amaçlı yapı sanatsal yapıya baskın hale geldi. Bilimsel merak sanatsal yaratıcılıktan daha kudretli hale geldi. Ölene kadar da bunun değişeceğini sanmıyorum. Planlarım artık ancak Modası Geçmiş Sanat Hayalleri Müzesi'nde kendilerine bir yer bulabilirler. Düşünce dünyam yavaşça dağılıyor, çünkü artık Pallas'ta kayda değer biçim değişiklikleri gerçekleştirme imkânının hâlâ var olduğuna dair inancımı yitirmeye başladım.”

Üçü de yeniden suskunluğa gömüldü ve duman kabarcıkları yavaşça yukarıya en tepedeki kule iskeletine doğru yükselmeye ve yukarıda örümcek ağımsı bulutun göz kamaştırıcı ışıklarında pırıldamaya devam etti.

Ve dört kulenin en tepesinden bir mil uzunluğunda çelik çubuklar merkeze doğru uzanmaya başlamıştı; Dex yukarıdaki bulutun içlerine doğru yükselen yeni bir kat yapmaya çalışıyordu.

Çalışma bu sefer tahmin edilenden daha kısa bir zamanda bitirildi ve kısa süre sonra en yukarıda kırk beş derecelik bir açıyla yükselen beşinci kat ortaya çıkmış oldu. Kırk dört direğin her birinin en altında sağa ve sola doğru dik açıyla daha kısa ikişer çubuk daha eklenmişti ve tüm direkler dışarıya doğru döndürüldüğü için bunlar da birbirleriyle birleşiyor ve yeniden kırk dört köşeli bir halka oluşturuyorlardı. Bu halka o kadar büyük sayılmazdı; çapı altı mil kadardı, bu sayede

bir yanından diğ er yanına kolayca uçmak mümkün oluyordu. Elbette bu yalnızca gündüzleri yapılabilcek bir Şeydi. Gece-leri örümcek ağımsı bulut iyice aşağılara doğıru   k yor ve     nc  katın ortalarına kadar geliyordu.

Toplamda Şimdiye kadar beş mil y ksekliğıe eriŐilmiŐ ve kulenin yarısının inşaatı tamamlanmıştı. Herkes işin asıl kısmının bitirildiğı kanaatindeydi. Ve herkesi pek neşeli bir hava sarmıştı; elbette Peka, Labu, Manesi ile onların taraf-tarları dışında, çünkü onlar eskisine göre daha da kederli bir hale gelmişlerdi ve bu durum diğ erlerini de   zmekteydi.

Bu arada Sofanti'nin işleri de yolunda gitmiş ve tümüyle Şeffaf deri tabakaları üretebilmeyi baŐarmıŐtı. Ancak bu tümüyle Şeffaf deri tabakalarından henüz oldukça az miktarda bulunuyordu. Yine de az sayıdaki bu deri tabakaları bile göz-lem çalışmaları için yeterliydi. Böylece Şeffaf deri tabakaları en tepedeki halkanın üzerindeki kayış hatlarından oluşan çatı örtüsüne yerleştirildi ve artık örümcek ağımsı bulutla ilgili gözlemlere baŐlanabilirdi.

Gözlem noktalarında en fazla yirmi Pallasyalıya yetecek kadar yer vardı. Ve bunlar da bir sonraki gecenin çökmesiyle birlikte teleskopik görüntü büyütücü gözleriyle deri tabaka-larına açılmış k  k pencereleden karanlık örümcek ağımsı bulutun içini incelemeye ve projektörlerle bulutun içini taramaya başladılar. Ağı dokusu tıpkı ilk incelemede olduğı gibi yeniden canlılığını kaybedip kaskatı kesildi. Bunun  zerine projektörler kapatıldı ve karanlıkta gözlem yapılmaya çalıŐıldı. Ancak hiçbir Şey görmek mümkün değıldi. Bunun  zeri-ne gözlem istasyonu hafifçe aydınlatıldı ve ardından ışık azar azar artırılınaya başlandı.

Ve birdenbire bulutta gayet k  k, mini minnacık kafalar –(yengeçler gibi) bir sapa bağılı koyu eflatun renkli gözlere sahip kafalar– görüldü.

Gözlemciler derhal telsiz yoluyla aşağıda diğerleriyle toplanmak istediklerini bildirdiler. Ve kayış hatlarını kullanarak aşağıya, kulenin birinci katına indiler. Nuse'nin bir mil yüksekliğinde inşa ettiği ilk kulenin tepesinde yirmi gözlemci büyük buluşlarını anlatmak için diğerleriyle bir araya geldiler.

“En sonunda,” dedi Biba, “büyük bulutumuzun cansız bir yığın olmadığını keşfettik. Orada, karşımızda gayet narin canlı varlıklar olduğu tarafımızdan kesin olarak tespit edilmiştir. Onlardan çok şey öğrenebileceğimizi düşünüyoruz. Bununla beraber o bulutun gündüz vaktinde ışık saçmasının bu hassas varlıklarla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum; bu parlaklık büyük ihtimalle yıldızımızın baş sisteminin yakınlarındaki kuyruklu yıldızın ışığından kaynaklanıyor. Bu tam olarak nasıl oluyor, bunu henüz bilmiyoruz –bilmiyoruz– tıpkı başka bir sürü şeyi de bilmediğimiz gibi. Sırlarla dolu bir dünyada yaşıyoruz. Ancak bu dünyanın bizim için bu kadar çok sır taşıması yüzünden sabırsızlanmamıza da gerek yok. Bu kadar çok sırrı bir seferde çözebilseydik, bu kadar fazla yeni bilginin ağırlığını kesinlikle kaldıramazdık. Şu anda yaşadığımız şeyler bile bize fazlasıyla yeter. Eğer böyle kuru ve cansız bir tabiata sahip varlıklar olmasaydık, bu yaşadıklarımızı kesinlikle atlatamazdık. Çekim merkezinin yerinin değişmesi bile oldukça hayret verici bir olay. Bununla birlikte, mini minnacık kafalarla dolu narin örümcek ağı iplikleri ve onların sapla bağlı koyu eflatun renkli gözleri şimdiye kadar olan biten her şeyden çok daha hayret verici. Yani, her ne olursa olsun kuleyi inşa etmemizden dolayı pişmanlık duymamıza hiç gerek yok. O bize yepyeni ve daha ulvi bir ortam sağlamış oldu. Şimdi bu bir sapa bağlı koyu eflatun renkli gözlere sahip küçük kafalardan neler öğrenebileceğimizi göreceğiz; belki de bunlar hepimizden daha zeki çıkacaklar. Açıkçası buna çok fazla da şaşırırmazdım.”

“Ne olursa olsun,” diye o sırada bağırdı Lesabéndio, “en kudretli olanın en yukarımızdaki kuyruklu yıldız sistemi olması gerek. Ondan öğreneceklerimiz bu saplı gözlere sahip küçük kafalardan öğreneceklerimizden kesinlikle çok daha fazladır.”

“Ama bu böyle olmaz,” dedi bunun üzerine Dex, “bu Lesa’nın rahat huzur bulacağı yok. O hâlâ bizim inşaata devam etmemizi istiyor. Ve tam da en sonunda önemli bir sonuç elde etmişken hem de. Öncelikle elimizdekiyle yetinmemiz gerekiyor. Lesa’nın içinde öyle bir huzursuzluk var ki, çok yakında hepimizi fazlasıyla kızdıracak gibi.”

“Affedersiniz! Affedersiniz!” diye bağırdı Lesa.

Ve önce uzaktan kumandalı istasyonlar harekete geçirildi. Gecenin karanlığında boğuk patlama sesleri yankılandı ve tüm Pallasyalılar kafa derilerini istasyonlara doğru çevirerek yapılan keşifle ilgili haberleri dinlediler.

‘Ve bunun üzerine tüm Pallasyalılar kuzey konisi boyunca çılgınca kuleye doğru uçmaya başladılar. Hepsi şu küçük yaratıkları görmek istiyordu. Ve herkes bu küçük yaratıklarla nasıl iletişim kurulacağı üzerine hararetle konuşuyordu. Ve elbette akıllarına ilk gelen şey, Quikkolulara birkaç iletişim denemesi yapmaları görevini vermektir. Elbette Nax ve arkadaşları bu işi yapmaya memnuniyetle hazır dılar, ancak önlerindeki görevin gerçekleşmesinin pek de mümkün olmadığı kanaatinde olduklarını da hemen açıkladılar.

Yine de hemen işe koyuldular: Nax deriden yapılma bir balon içinde bulutun derinliklerine girmeye razı oldu; deriden yapılma balon şeffaftı ve telle desteklenmiş uzun bir hortunla deri tabakalarıyla korunan gözlem istasyonuna bağlıydı. Eğer Nax’ın yumruk büyüklüğündeki gövdesi için oldukça

büyük olan bu deri balon herhangi bir zarar görürse, Nax kolayca bu hortumdan geçerek geri dönebilecekti.

Nax'ın içinde bulunduğu deri balon da aynı şekilde incecik tellerle sağlamlaştırılmıştı.

Nax vücudunu değiştirip onu bir ip şekline getirdi, kafasını iyice küçültüp, iki uzun sapa bağlı göz ekledi ve bunlardan elektrik ışığı yaymaya başladı. Gözlem istasyonu kapkaranlıktı ve orada yalnızca açık mat kırmızı renkte bir ışık yayan Nax'ın saplı gözleri görülebiliyordu. Bulutun içindeki kafalardan yüzlercesi şimdi daha yakına gelmişti ve bu bulut canlılarının bir sapa bağlı koyu eflatun renkteki gözleri dikkatle deriden yapılma balonun etrafını yoklamaya başladılar. Bu esnada Nax vücudunu değiştirdi ve onu bir spiral biçimine soktu, hatta gözlerinden birini de döndürerek spiral görünümü verdi. Balonun dışındaki küçük kafalar bir oraya bir buraya uçuyor ve aralarında hararetle sohbet ediyor gibi görünüyordular. Ama bu uzun sürmedi – sonra birdenbire hep birlikte ortadan kayboldular ve görünmez oldular.

Nax balonunun içinde istediği yere gidebiliyordu –küçük kafalar hâlâ görünmüyorlardı– ancak Quikkolu ona yaklaştığında örümcek ağında endişeli bir hareketlenme başladı. Sonra örümcek ağı da geriye doğru çekildi ve yine görünürde hiçbir şey kalmadı.

Bu deneyler her seferinde yeni balonlar kullanılarak beş gece boyunca devam etti ve her seferinde başarısızlıkla sonuçlandı.

Bunun üzerine Pallasyalıların hepsi birden şöyle dedi:

“Artık bundan vazgeçmemiz gerekiyor! Bu ufaklıklar fazlasıyla ürkekler.”

Ve vazgeçtiler.

Lesabéndio, Dex'e şöyle dedi:

“Benim çok huzursuz olduğumu söylüyorsun. Oysa ben

yine de en iyisinin kulenin inşaatına devam edilmesi olduğuna inanıyorum. Orada yukarıya ilk çıkışımızda ne kadar önemli şeyler öğrendik. Ve düşünün ki, kulenin sadece yarısını yapmış durumdayız, demek ki bu işi burada yarım bırakamayız. Örümcek ağımsı buluta daha fazla yaklaşamıyoruz, o zaman bu bizim inşaata devam etmemiz gerektiğini gösteriyor.”

“Sen böyle rahat rahat konuşuyorsun!” diye bağırdı Dex, “ama işin en ağır kısmı benim omuzlarıma yüklü ve çok yakında yorgunluktan bitap düşeceğini itiraf etmek zorundayım.”

“O zaman sen yeniden hazır olana kadar bekleriz!” dedi Lesa.

Tam o sırada Biba geldi ve Dex’i teselli etmeye çalıştı.

Ancak Dex en sonunda şunları söyledi:

“Bana biraz garip geliyor, yani önce kendimize devasa bir iş yüklüyoruz, ancak bunu neden yaptığımızı aslında *tam* olarak bilmiyoruz. Başlangıçta yıldızımızı sanatsal olarak dönüştürmek istiyorduk – alanlara ve boşluklara ahenk katmak istiyorduk. Sonra birdenbire Lesa, Quikko yıldızından geri döndü ve bize ışık bulutumuzun üzerinde yıldızımızın baş sisteminin bulunduğunu inandırıcı biçimde anlattı. Quikkolular da Lesa’nın anlattıklarını doğruladılar. Ve biz de birdenbire bu kuyruklyıldız benzeri baş sistemini o kadar merak eder olduk ki, hemen kuleyi inşa etmeye başladık. Ama şimdi görülüyor ki, her şeye rağmen bu kule inşaatından hepimiz hoşnut değiliz. Şimdi de ışık bulutumuzun canlı varlıklardan oluştuğunu biliyoruz. Ama onlar bizden kaçıyor. Öyleyse bu yeni bilgi sayesinde elimize geçen nedir? Bizim o yukarıdaki baş sistemle yüz yüze kaldığımızda da aynı şeyin olmayacağını kim söyleyebilir? Bir kere bu kuyruklyıldız benzeri baş sistemde, bizim baş tanımımıza benzer bir şeyin olup olmadığını dahi bilmiyoruz. Ta oraya kadar ulaştıktan sonra,

yukarıda daha fazla bir şeyler öğrenebileceğimizi mi umuyoruz? Her yandan bana saldırıyorlar, o yüzden ben de artık bu kule inşaatına son vermek istiyorum. Tekrar sanatsal planlara dönmek isteyenler var. Peka, Labu ve Manesi'ye üzülüyorum. Çoğunluk bu işe devam etmekten yana değil. Ve ben gönülsüz olanları bile çalışmaya ikna etmekte zorlanıyorum – çünkü artık inşaata neden devam etmek istediğimizi en başta ben bilmiyorum.”

O esnada Sofanti de üçünün yanına geldi ve çapı yarım mili fazla geçmeyecek genişlikte olan dört mil yüksekliğinde bir kuleye yetecek miktarda deri tabakayı en sonunda hazır hale getirdiğini söyledi.

Dex ses çıkarmadı.

Ancak geri kalan üçü de sürekli onu sıkıştırmaya devam edince düşünmek için biraz süre istedi.

Biba düşüncesini şu şekilde belirtti:

“Ümitsizliğe kapılmamalıyız; bu kadar ilerledikten sonra bu büyük planımızdan geri dönmemizin gerçekten de çok anlamsız olduğunu Dex de kısa sürede anlayacaktır.”

Lesa ve Sofanti de hemen Biba'yla hemfikir olduklarını söylediler.

ON ALTINCI BÖLÜM

Biba Lesa'yla yeniden ışık bulutu hakkında konuşur. Bulut aşağı indiğinde kuzey konisinin ağzını çevreleyen dağ zirvelerinin tümünde fosfor benzeri şiddetli bir parıltı ortaya çıkar ve neredeyse Pallasyalıların hepsi büyülenmiş gibi buna kilitlenir. Manesi ve Labu çekim merkezine dev bir çiçek askısı yerleştirmek isterler, böylece kuleye fazla yük binmeyecektir. Bunu gerçekleştirirler ve kule gün ışığını geçirmez bir hale getirilir. Yakından bir kuyruklu yıldız geçer ve geceleyin örümcek ağımsı bulutu aydınlatır – tıpkı bulutun gündüzleri Pallas'ın baş sistem tarafından aydınlatıldığı gibi. Bu olağanüstü rastlantı yüzünden Dex kule inşaatını devam ettirmeye karar verir. Naxsıla hasreti çekmeye başlar ve Dünya'ya da gitmek ister. Biba ona Jüpiter ile ilgili önemli bir şey anlatır.

Aradan üç gün geçmişti ve Biba ile Lesa yukarıda kuzey konisinin ağzındaki bir Nuse kulesinin altında, Peka'nın üstünde deri yetiştirmek için getirip oraya yerleştirdiği parlak cilalı, düz açılı bir kaya bloğunun üzerinde oturmaktaydılar.

Her iki Pallasyalının vantuz ayakları, bedenlerini kolayca öne ve arkaya doğru eğebilecekleri şekilde, pürüzsüz kayaya sıkıca tutunmuştu; öne doğru eğilince kuzey konisinin muazzam zenginlikteki uçurum manzarasına bakıyorlar, kafalarını arkaya doğru eğip yukarıya doğru baktıklarındaysa büyük kuleyi görebiliyorlardı. Işık bulutu yavaş yavaş lekelenmeye başlamıştı; bu kısa süre sonra aşağıya inecek demekti.

Ve Biba yavaşça şunları söyledi:

“Dex'in kararsızlığından alınmamak gerekiyor. Sonuçta bu kule Lesabéndio için büyük bir sıçrama tahtası anlamına geliyor. Senin için, sevgili Lesa, bu kule senin için yapıldı. Pallas'ın baş sistemine ulaşmak istiyorsun, onunla bir olmak istiyorsun. Başka bir Pallasyalının içine karışıp gitmek istemiyorsun. Yukarıdaki kuyruklu yıldız sisteminin içine karışıp gitmek istiyorsun, bizzat kuyruklu yıldız olmak istiyorsun.”

“Bunu mu istiyorum?” diye hafif bir sesle sordu Lesa.

Biba başını sallayarak onayladı ve yüzünde binlerce kırışık parıltıydı.

Tam o sırada ışık bulutu aşağıya doğru indi ve iyice karardı, ancak aynı anda kuzey konisinin ağzını çevreleyen dağların zirvelerinde fosforlu bir parlaklık belirdi ve en yüksek dağ zirvelerinde kıvılcımlar çıkmaya başladı. Tüm Pallasyalılar bunu görüp, yığınlar halinde kuleye doğru tırmanmaya baş-

layana kadar uzunca bir süre böyle devam etti.

Herkes hararetle bu yeni mucize hakkında konuşmaktaydı ve artık mantar çayırlarında uyumayı düşünen kimse yoktu.

Elbette bu garip olayın ışıık bulutundaki küçük kafacıklarla bir ilgisi olmalıydı. Kuşkusuz bu kafacıkların çok uzun, çok ince kıl gibi bedenleri vardı, ancak bunların yapısını derinlemesine incelemek mümkün olmamıştı. Yine de dağ zirvelerindeki parıltılar bu ürkek bulut canlılarının yanıtı olarak kabul edildi; ancak bu yanıtın ne anlama geldiğini kimse bilmiyordu.

Bununla beraber bu yanıt tüm Pallasyalıların artık hep büyük kulede yaşamaya karar vermelerine neden oldu. Uzun zamandır güney konisinde tek tük Pallasyalıya rastlanmaktaydı, hatta kuzey konisinin aşağı kısımlarında da Pallas sakinlerine rastlanmaz olmuştu. Yalnızca uyumak istediklerinde Pallasyalılar kuzey konisi ve güney konisindeki mantar çayırlarına iniyorlardı. Merkez Delikteki Sofanti müziği bile artık umursanmıyordu. Yukarıda Nuse kulelerinin üstüne yeni projektör saatler takılması gerekmişti, çünkü alçak yerlerdeki saatler yukarıdan bakıldığında düzgün biçimde görülemiyorlardı.

“Les a kulesine olan ilgi yeniden artacak!” dedi Biba.

Les a da başını sallayarak onu onayladı ve çok ciddileşti, üzgün bir ifadeyle şunları söyledi: “Çok şey mi istiyorum acaba? Daha önce de benim en derin düşüncelerimi tahmin etmiştin. Evet – aynen dediğini istiyorum. *Bir kuyruklu yıldız olmak istiyorum.* Ancak yine de böyle dememek gerek. Onunla bir olmak – yaşamımıza yön veren o muhteşem kılavuzla bir olmak! Ama bu biraz fazla değil mi? Bunun mümkün olabileceğini hiç sanmıyorum.”

“Benim için,” diye hemen konuştu Biba, “bu çok fazla olurdu. Yine de senin bunu başarabilmeni istiyorum, benim yapamayacağım şeyi başarabilmeni. En yürekli olanlar her zaman en büyük saadete erişirler. Sakın bunu unutma. En akıllı

olanların en büyük saadetleri hissetmelerini sağlamak hiç de kolay değildir; onlar dar kafalı ve kuşkucudur. Ama sen her türlü kuşkuyu kafandan defetmelisin.”

“Aptal olanı öne sürüyorsun!” dedi hafif bir sesle Lesa.

“Cesur olanı, sevgili Lesa, öne sürmek istiyorum. Ben cesur olanın illa aptal olması gerektiğini söylemedim ki. Yalnızca onun en akıllı olmak zorunda olmadığı tespitinde bulunmak istedim. Bunda gücenecek bir şey yok.”

“Zaten gücenmiyorum,” dedi Lesa, “ben de kendimi çok akıllı buluyor değilim. Beni önüne katıp sürükleyen bir şeyler var –meçhul bazı güçler– sürekli aynı yöne doğru, yukarıya, hep yukarıya doğru sürüklüyorlar. Ve sen de şimdi, Pallasyalıların yukarıda kulenin üstünde yaşamanın kıymetini anlamalarını sağlamak için her şeyini ortaya koymalısın. Dex, herkesin yukarıda olmaktan çok memnun olduğunu –hatta daha da yükseğe çıkmak istediklerini– görünce fikrini değiştirecektir.”

“Güzel! Güzel!” diye karşılık verdi Biba, “ben üstüme düşeni yapmış durumdayım. Pallasyalıların kanatlarının önemi üzerine fotoğrafla çoğaltılan bir kitapçık hazırlamıştım. Bunun dışında bu kule sayesinde önümüzde açılan yeni muhteşem sanatsal bakış açıları üzerine de fotoğrafla çoğaltılan bir kitap hazırladım. Küçük Nax yukarıdaki iskeletin üzerindeki halat hatlarının kuyruklu yıldız hızlarıyla ilgili bir broşür yapıyor. Her kulenin şu andaki toplam uzunluğu dokuz mile yaklaştı. Kulelerin eğimi hem aşağıya hem yukarıya hem de yıldızlı gökyüzüne doğru enfes bir manzara sağlıyor. Gündüz yukarıda yavaş giden kayış hatlarını kullanarak seyahat etmek neredeyse sanatsal bir keyif veriyor. Pallasyalılar bu kuleye olan inançlarını muhakkak geri kazanacaklar.”

“Sana teşekkür ederim!” dedi yumuşak bir sesle Lesa.

Ancak Biba hırsla devam etti:

“Ben zamanında Dex’in bir konuda dikkatini çekmiş ve yeni

katlar için kullanılacak uzun çubukların yukarıda daha önce sabitlenmiş haldeki kule çubuklarındaki makaralar kullanılarak taşınmasının daha iyi bir fikir olduğunu söylemiştim. Şu anda yalnızca kayış hatların kasnaklarında makara kullanıyoruz. Bu inşaatta daha sık makara kullanmamız gerekiyor. Bunu daha önce niye akıl edemediğimizi çok şaşırtıcı buluyorum. Hep aynı şeyle karşılaşıyorum; en akıllılar genellikle hemen önlerinde olan şeyi göremiyor ve her şeyi gerektiğinden de zor bir hale getiriyorlar. Artık akıllı insanlara acımaya başladım.”

“Ben de sık sık aynı şeyi düşünüyorum!” dedi Lesa.

Ve sonra ikisi de hızla yukarıya, bir sürü Pallasyalının havada uçuşup durduğu yere doğru çıktılar. Havada uçuşanları gören Biba gülümsedi.

“Küçük bir kitapçık bizleri nasıl da hızla etkiliyor!” diye yüksek sesle bağırdı. Işık bulutu gayet parlak görünüyordu ve Manesi ile Labu Biba’nın bağırmasını duymuşlardı, onların yanına gelip kafa derileriyle neşeli bir şekilde yelpazelendiler.

“Garip değil mi?” diye bağırdı Manesi, “şimdiye kadar çekim merkezinde hiçbir düzenleme yapmadık.”

“Orada ne yapacaktık ki?” diye, bir yandan gülerken aniden sordu Lesa.

“Orada,” dedi Labu, “çok ağır bir yük asılı durabilir, sanki kendi kendine asılı gibi. Merkezde uçan bir Pallasyalı düşmüyor. Bu durumda halatlarla bağlanacak ağır bir yük de düşmez.”

“Anladım!” diye bağırdı Biba, “galiba merkeze Manesi bitkileri asmak istiyorsunuz, öyle değil mi?”

“Biz,” dedi Manesi, “iskelete daha fazla yük bindirmemek ve buna rağmen merkeze bir şeyler asmak istiyoruz. Labu ve ben, biz şimdiye dek kule için hiçbir şey yapamadık. Merkeze bir çiçeklik askısı asmak istiyoruz. Labu yumru biçimli ve kavislerle kabartılmış tarzda büyük bir çiçeklik yapacak –bolca küre ve kulp olacak– salkımlar ve kaseler. Biliyorsunuz işte,

Labu'nun hoşuna gidecek şeyler. Saksının ne büyüklükte olması lazım, elbette bunu önceden sınamamız gerekiyor. Halatı güney konisinden çekeceğiz. Ve belki askılı çiçekliğe mıknatıslar da yerleştirebiliriz. Bu neredeyse havada süzülen bir ada olacak. Çelenk biçimli çiçekleri ve köklerin beslenmesi için gerekli malzemeyi ben sağlayacağım. Kabul ediyor musunuz?"

"Tabii ki!" diye bağırdı Biba ve Lesa da aynısını yaptı.

Ve kısa süre sonra Pallasyalıların tümü Manesi-Labu askılı çiçekliğini kabul ettiler.

Ve onun üç yüz metre çapında olmasına karar verildi. Bu büyüklükteki bir şey kuleye fazla bir ağırlık yüklemeksizin çekim merkezinde havada durabilirdi.

Dex her şeyi hesapladıktan sonra Biba'ya şöyle dedi:

"Aslında askılı çiçeklik bunun üç katı ağırlıkta da olabilir. Ama biz yine de işi sağlama bağlayalım. Böylece en azından bitki çelenkleri yanlardan istedikleri kadar sarkabilirler."

Askılı çiçeklik altı halata bağlandı ve Pallasyalıların hepsi havada salınan bu adanın etrafında süzölmeye başladı. Ve bir sürü Pallasyalı da askılı çiçekliğin kenarında ve kenarın alt kısımlarında Labu tarafından yapılmış harika mimari süslemelerin üzerinde oturabiliyordu. Yukarıda çiçekliğin ortasına her gece birkaç yüz Pallasyalının uyuyabileceği küçük bir mantar çayırı kurulmuştu. Bunlar oradaki sabah havasını öve öve bitiremedikleri için askılı çiçeklik kısa sürede Pallas'taki sosyal yaşamın merkezi haline gelmişti – çiçekliğin kenarlarına projektörler de takılmıştı. Ve mıknatıs taşları da doğrudan en üst kata giden halat hatları için kullanılıyordu.

Tüm kulenin etrafına şeffaf renkli Sofanti derilerinden yapılan kâğıt fenerler asıldı; cam kullanmaktan –ağır olması sebebiyle– kaçınılıyordu.

Ve böylece kulenin tümü diğer ışıklı Nuse kuleleriyle birlikte tek bir büyük ışık kulesi haline geldi.

Ve gecenin çökmesiyle birlikte aşağıdaki dağ zirvelerinin fosforlu fosforlu parıldaması bir başka büyüleyici görüntü oluşturunuyordu.

Artık her gece büyük bir ışık festivali kutlanıyordu ve Pallasyalılar yalnızca aşağıdaki mantar çayırlarında uyumak gerektiğinde kuleden aşağıya iniyorlardı.

Askılı çiçeklikteki çayırda her gece başka başka Pallasyalılar uyuyordu, böylece bir süre sonra tüm Pallasyalılar orada en az bir kez uyumuş oldular.

Bu arada kulenin inşaatına devam etmenin de fazla zor olmayacağı görüşü daha çok seslendirilir olmuştu. Ve Sofanti'yle Nuse de daha fazla ayak dirememesi için Dex'e yoğun baskı uyguluyorlardı.

Buna rağmen Dex kendini tutuyor ve kesin bir şey söylemekten kaçınıyordu.

O sırada gerçekleşen bir olay Pallasyalıların düşüncelerinin aniden tümüyle farklı bir yöne çevrilmesine neden oldu: Büyük bir kuyrukluyıldız ortaya çıkıp Pallas'ın çok yakınından geçti ve bu arada inanılmaz bir şey gerçekleşti: Bir gece vakti ışık bulutu aşağıya çöktüğünde her zamanki gibi kararmadı; diğer taraftan gelen kuyrukluyıldızın ışığı yukarıda asılı duran bulutu tıpkı gündüz gibi aydınlattı.

Böylece Pallasyalıların hepsi, bu güçlü ışığın ancak yukarıdaki bulutun üstünde bulunan bir kuyrukluyıldızdan –boyunduruğa vurulmuş bir kuyrukluyıldızdan– kaynaklanabileceğini açıkça anladı.

Bunun üzerine o kadar çok Pallasyalı Dex'ten kule inşaatına devam etmesini talep etti ki, sonunda Dex karşı koyamayacak hale geldi.

Ve bunun üzerine Dex yeni bir katın –elbette yine bir mil uzunluğunda bir katın– elli beş derecelik bir açıyla yapılmasına karar verdi.

Lesâ çok mutluydu; sürekli Biba'yla birlikteydi ve ikisi yukarılarındaki büyük kuyrukluyıldız ve Pallas'ın yanından geçip Güneş'e doğru gitmeye devam eden diğer kuyrukluyıldız hakkında konuşup duruyorlardı.

Biba yine sürekli Güneş'ten ve asteroidlerin –Satürn'ün halkasına benzer biçimde– oluşturduğu büyük kuşaktan bahsediyordu.

“Senin görevin,” demişti Lesâ'ya, “asteroidleri bir araya getirmek; birlikte tek bir kütleymiş gibi hareket ediyor olmaları – ya da en azından kendi aralarında Pallas'taki Pallasaylılar kadar bir fikir birliği sağlayabiliyor olmaları.”

“Peka'yı unutuyorsun,” diye karşılık verdi Lesâ, “biz aslında aramızda o kadar da fikir birliği sağlayabiliyor değiliz. Ve ayrıca kendimize böylesine büyük hedefler koymamalıyız.”

“Bu bana çok anlamsız geliyor,” diye devam etti Biba, “geçenlerde öylesine cesurdun ki, kendinle Pallas'ın baş kuyrukluyıldızı arasında bir bağ kurmuştun, eğer öyleyse bu baş sistemini düşüncelerinin de etkileyebilirsin. Bu en büyüğün içinde yok olup gidebilirsin de, bu da mümkün. O zaman kendi kişisel bilincini de tümüyle yitirebilirsin. O zaman senin için her şey sona ermiş olur. Ancak senin yukarıda tümüyle bağımsız kalman da mümkün. Ve o zaman sen de şu asteroid ordusunun tümünü bir araya getirmek isteyebilirsin. Boyunduruğa vurulmuş bir kuyrukluyıldız sistemiyle böylesine birlikte bir yaşamın sana müthiş büyük bir güç katması gerekir.”

“Fazlasıyla büyük,” dedi Lesâ, “gibi geliyor bana hâlâ. Böyle düşünceler geliştirmeye henüz alışabilmiş değilim. O büyük bilinmeze itaat etmek hakkında her zaman ne söylediğimi biliyorsun. Bu konuda ne söylediysem, ona bağlı kalmak zorundayım. Benim için bundan başkası mümkün değil – en azından şimdilik. Lütfen bana baskı yapma.”

Bu sırada Nax Biba ve Lesa'ya sıra hasreti çektiğini söyledi.

“Şimdi gidemezsin,” dedi Biba, “yukarıdaki inşaatta sana daha çok ihtiyacımız olacak.”

Bunun üzerine küçük Nax neşeyle şöyle dedi:

“Bence de burada daha uzun kalmam gerekiyor. Ancak siz de bana, daha sonra beni bir Pallasyahyla birlikte Dünya yıldızına yollayacağınıza söz verin. Geçenlerde bir kitap buldum; onda Dünyalıların, tıpkı her yıldızın kendi yüzeyindeki nesneleri kendine çektiği gibi yıldızların da birbirlerini çektiği şeklindeki çılgın bir düşünceden kendilerini bir türlü kurtaramadıklarından söz ediliyordu. Bunu çok acayip buluyor ve bu yüzden de güneş sistemimizin en tuhaf canlı varlıkları gibi gözüken bu Dünyalılarla artık tanışmak istiyorum. Bu sayede yeniden doya doya gülebilirim. Sizler benim için fazla ciddisiniz.”

“Sevgili Nax,” dedi bunun üzerine Biba, “eğer zaman gelir de aramızdan biri Dünya'ya gitmek isterse, sen de kesinlikle onunla gitmelisin. Ancak orada gülmeye degecek fazla bir şey olduğunu sanmıyorum. Ayrıca Dünyalıların bu fikrini, yanlış bile olsa, doğaya aykırı bir şey olarak tanımlamayı pek uygun bulmuyorum. Dünyalıların Jüpiter adını verdiği yıldızın güneş lekelerinin üzerindeki dönemsel etkisini yadsımak mümkün değil. Bu dönem neredeyse on iki dünya ayı kadar sürüyor – aynı süre içerisinde Jüpiter de Güneş'in etrafındaki dönüşünü tamamlıyor. Orada da yıldızlar arasında belli ilişkiler bulunuyor.”

Nax küçük hortumunu sıvazladı ve söyle dedi:

“Sizin yanınızdayken gülünç olan şeyleri bile çok ciddiye almak gerekiyor.”

Bununla beraber bu yanıt tüm Pallasyalıların artık hep büyük kulede yaşamaya karar vermelerine neden oldu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Dex'in diğer Pallasyalılarla birlikte kule inşaatında çalışması anlatılır; bu da fiziksel değil, yalnızca zihinsel bir çalışmadır. Peka yorgun düşer, vücudunun bazı yerleri şeffaflaşır ve Bombimba'ya Lesabéndio'nun içinde çözülmek istediğini söyler; o da Lesa'yı getirir. Peka Lesa kadar hırslı olmadığını ve onu ancak bu şekilde yumuşatabileceğini fark etmiştir. Bütün yaşamları boyunca birbirlerine karşı olmuş olsalar bile zihinsel olarak birbirlerine yakınlaşırlar. Peka'nın onun içinde çözülmesi Lesa'yı çok değiştirir, onu daha huzurlu bir hale sokar ve bu da Biba'yı çok sevindirir. Dex yeni katın inşaatını tamamlar ve böylece kule yukarıya, baş sisteme doğru yedi mil yüksekliğe ulaşır.

Dex yeniden işinin başına dönmüştü ve Pallasyaların çoğu da nerede olursa olsun ona yardım etmeye çalışıyordu. Pallas'ın gövdesinden kaddimon çeliği çıkaran makineler gürültüyle çalışıyor, ortalığı inletiyor ve demir dövmek için kullanılan büyük çekiçler eski çanlar gibi gümbürdüyordu. Her şey elektrik enerjisiyle çalışıyor, ortada hiç buhar görünmüyordu – Pallas'taki maddeler oldukça zor buhar haline getirilebiliyordu; bu o kadar zordu ki, Pallasyalılar çoktan bu işten vazgeçmişlerdi, çünkü maddelerin buhar halinden doğrudan bir yarar sağlanamıyordu. Maddelerin sıvılaştırılması da daha önce sıkça bahsedildiği gibi fevkalade zordu. Sıvılar yalnızca tedavi amaçlı olarak kullanılıyordu ve bu yüzden arada bir sıvı üretilmesi gerekiyordu. Ancak bu da yalnızca Labu'nun atölyesindeki karmaşık makineler kullanılarak yapılabiliyordu. Pallas'taki maddeler diğer yıldızdakilerden birçok açıdan öylesine farklıydı ki, aralarında bir karşılaştırma yapmak mümkün değildi. Peltemsi bir yıldızda yaşayan Quikkolular bile Pallas yıldızındaki bu şaşırtıcı kuraklığa hayret edip duruyorlardı.

Kuledeki “işler” için Pallasyalıların bedensel güçlerine yalnızca başlangıçta ihtiyaç duyulmuş, hemen sonrasında Dex'in birkaç yüz arkadaşı yeni makineler icat etmek için uğraşmaya başlamışlardı. Sonunda çok sayıda makineyi doğru biçimde kullanabilmeyi ve onları zamanında tamir edebilmeyi başardılar. Ve bundan sonra da herkes sürekli olarak daha iyi makineler icat etmek için uğraşmaya başladı. Böylece bu “işler” kısa sürede oldukça farklı bir görünüm aldı; daha fazla hesap

yapılıyor ve sürekli yeni bir şeyler deneniyordu. Her yerde fiziksel çalışma yerini giderek *zihinsel* çalışmaya bırakmıştı. Ve her şey o kadar kullanışlı ve kolay biçimde düzenlenmişti ki, sonunda artık hiç kaza olmamaya başladı.

Özellikle kayış hattı tesisleri sürekli olarak geliştiriliyordu, öyle ki kulenin üzerinde boş yere çalışan tek bir kayış kalmamıştı – kayışlar bir makaradan diğerine öylesine ustalıkla aktarılıyordu ki, her parça defalarca kullanılabilirdi. Çelik çubukların taşınması için deneme amaçlı olarak birkaç dişli tren devreye sokulmuş, ancak bunlar pek işe yaramamışlardı; uzun çubukların aktarılması için en iyi sonuç, çelikle sağlamlaştırılmış ve yavaş hareket eden kayış hatlarından alınıyordu.

Bu arada Peka çok bitkinleşti, vücudu çoktan birkaç yerinden şeffallaşmaya başlamıştı. Bir gün kuzey konisinin üst taraflarında alçaklardaki bir Nuse kulesinin yanında pürüzsüz biçimde cilalanmış büyük bir taş küpün üstünde yatmakta ve Bombimba da onun yanında oturmaktaydı.

“Hiçbir şekilde durmuyorlar,” dedi bitkin haldeki Peka, “düşüncelerinin yönü yalnızca *teknîğe* kilitlenmiş durumda. Yüzey ve boşluk bölümlerinin sanatsal biçimde uyumlu hale getirilmesi hiç kimse için bir şey ifade etmiyor; bir daha da kimse için bir şey ifade etmeyecek. Ve bu yüzden de artık aranızda bulunmaya devam etmek benim için mümkün değil. Pek yakında gitmiş olacağım. Elbette şikâyet etmenin de hiçbir anlamı yok. Yıldızımızın sakinlerinin her zaman huzur ve barış içinde yaşamasını istedim. Ancak belli ki bizlere önderlik eden o büyük bilinmezliğin isteği bu değil. Ben onu anlayamadım ve bu yüzden de gitmem gerekiyor. Yukarıdaki büyük kulenin inşaatı için son yıllarda bir sürü makine icat edildi. Acaba bunca süre boyunca benim taşları zımparalamamı kolaylaştıracak bir sürü makine icat edilemez miydi?

O zaman her şey başka türlü olurdu. Aynı süre içerisinde kuzey konisinin her tarafı ışık saçan kenarlar ve pırlantalarla –dimdik pürüzsüz duvarlarla– mükemmel bir şekilde donatılabilirdi! Hatta bu duvarlara herkesin oturabileceği, dışarıya bakabileceği ve aşağıyı görebileceği dik açılı delikler açılabilirdi. Kuzey konisinin uyumunu sık sık başka açılardan da yeniden görebilme imkânı olabilirdi – hem aşağıdan hem de yukarıdan. *Mimari* bir eserin içinde yaşıyor olabilirdik. Ve Pallasyalıların –kuzey konisinin içine bakan– manzaralı atölyeleri olabilirdi. Her taş parlak ve pürüzsüz yüzeylere sahip olabilirdi – boşluk ve yüzey bölümlerini ferah ve sanatsal biçimde ortaya çıkaran pürüzsüz yüzeyler. Şimdi bunları yapmak imkânsız hale geldi. Yukarıdaki çelik file boşluğun ritmini tümüyle yok etti; belki günün birinde bir kubbe haline gelebilir, ancak yekpare olan –kalıcı olan ve sağlam olan– işte, bu eksik. Ve bunun eksik olmasından dolayı Pallasyalıların düşünceleri artık tümüyle farklı bir yöne döndü. Belki ben hantal taşlarımla modası geçmiş bir manzara oluşturunca, ama Sofanti'nin kulede kullandığı derileri tedarik etmek için de gerekliyim. Ancak bu bana yetmiyor. Kuzey konisinde orada burada birkaç parlak kaya duvarı ve keskin kenar yapmak bana yetmiyor. Hiç değilse günün birinde sanatsal bir görüntü ortaya çıksın isterdim. Ancak bunu yalnızca kuzey konisinin tümünü uyum ilkeleri çerçevesinde elden geçirerek yapabilirim. Böyle ufak tefek bir şey bana yetmiyor.”

“Acaba,” diye sordu Biba, “senin sanatsal ilkelerine yeterli gelecek alana sahip olan Pallas'ın dış yüzeyinde bir dönüşüm hamlesine girişemez miydin?”

Peka acı bir ifadeyle güldü ve uzunca bir süre sonra şunları söyledi:

“Düşüncelerimizi her zaman istediğimiz yere ilıstıremeyiz. Öncelikle ben neredeyse hep kuzey konisinde yaşadım,

Pallas'ın dış yüzeyinde değil. Ayrıca orada her yerde bir şeyler inşa edebilmek de mümkün değil. Hep bir sınıra kadar geliyorsun ve onun ötesinde düzensizlik hakim. Ve özellikle de yıldızımızdaki düzensizlikleri tümüyle unutmak istiyorum. Kuzey konisinin ağzındaki tüm dağları düz çizgiler ve binlerce açılı pürüzsüz yüzeylerle düzenleyip uyumlu hale getirseydim, o zaman koninin ağzının yukarısına bakmak –ya da aşağıdaki delikten geçip güney konisine gitmek– aklıma bile gelmezdi. Evet, benim kendi düşüncelerimin gittiği yönden ayrılma imkânım yok. Ve onları canlı birer gerçeklik haline getirmek istediğimden, düşüncelerimin yönlendiği şeyin hayat bulması da artık imkânsız. Sana söylediklerimin hepsini Lesabéndio'ya anlatır mısın lütfen? Bunu yaparsan sana müteşekkir olurum. Beni mahveden Lesa'nın içinde çözülmek istiyorum. Belki de böylece düşüncelerimden birazı Pallas'ta benden geriye kalmış olur. Tüm bunları ona söylemek ister misin?"

Bombimba başını evet anlamında salladı ve Lesa'yı bulup ona bu haberi yetiştirmek için uçarak gitti.

"Hep," diye yalnız kalınca devam etti Peka, "en iyi olanı yaptığımıza inanırız. Ve sonunda her şey tümüyle değişecek. Anlaşılamaz olan o önderi kim anlayabilir? Kim bizim tüm yaşamımızı anlayabilir? Vaktiyle hepimiz cevizken her şey karmakarışık bir haldeydi. Ve rüyalarımız da karmakarışık bir halde. Ya diğer Pallasyalılar? Acaba onlara da her şey karmakarışık mı geliyor?"

Her şeyi bilmemiz mümkün değil. Belki ben haksızdım ve haksızlık yaptım. Belki de çoktandır yorgunum, çok uzun yıllardan beri hem de. Ne olursa olsun Lesa benden daha güçlü. Bu da önemli bir şey. Evet! Evet!"

Bombimba Lesa'yı hemen bulamadı ve onu bulmak için boş yere otuz kayış hattında seyahat etti. Kulenin üstünde

herkes Lesa'nın aşığında olduğunu söylüyordu. Ve aşığıdaki dağlarda her tarafta çalışan makineler yüzünden öyle bir gürültü vardı ki, Bombimba derdini anlatmakta büyük zorluk çekti. Büyük makineler kaddimon çeliğini sert ve kuru topraktan çekip çıkarıyor, bu da korkunç bir gıcırdama sesine neden oluyordu. Buna ilave olarak bir de çeliği işleyen çekiçleme makineleri vardı. Yalnız kalmak isteyen bir Pallasyalıyı bulmak hiç kolay değildi. Ve Lesa da bu aralar hep yalnız kalmak istiyordu. En sonunda kule maketinin kurulduğu yerin üç mil yukarısındaki تنها bir yere çok uzun süre önce yapılmış olan küçük bir ışık kulesinin seyir odasında bulunabildi. Lesa ne yapması gerektiğini dinledi ve Bombimba ile birlikte yorgun Peka'nın yanına gitti.

Lesabéndio Peka'ya yumuşak bir biçimde şunları söyledi:

“Doğrudan *beni* çağırдың için sana teşekkür ederim. Bombimba'ya söylediğin her şeyi ondan dinledim. Ve teselli niyeti ne ne demem gerektiğini bilmiyorum. Bir şeyi biliyorum: Senin teselliye ihtiyacın yok. Ancak yine de insanın vücudunun şeffaflaştığını hissettiği an çok tuhaf olmalı. Biz hepimiz bilinmez güçlerin etkisi altında sürüklenip gidiyoruz. Ve önümüzdeki hedef bizim için giderek belirsiz bir hale geliyor. Yaşamımız hakkında ne biliyoruz? Belki sen sanatsal çabaların nedeniye benden fazlasını görebiliyorsundur? Sen huzurlu bir dinginlik peşindesin. Benim böyle bir şeyden haberim yok. Ve ben de giderek bunu kendimde bir eksiklik olarak görmeye başladım. Ancak –inan bana– bu da çok önemli bir şey olmalı. Güneş sistemimizin tümündeki yaşamın ve özellikle ikili yıldız sistemimizdeki yaşamın benim yaşamımdan çok daha önemli bir şey olduğunu düşünmüşümdür hep. Kendi yaşamlarımızın anlamını çözeceğimizi nereden biliyoruz? Sana kendine ait bir yaşam olduğunu hissettiren şey uyumluluktan aldığın zevk aslında. Ancak acaba bu da bir yanılsama olabilir mi? Senin iste-

diğin bir sürü şeyin gerçekleşmesine ben engel oldum. Ancak ben de kendi kendimin efendisi değilim.”

“Gayet huzurluyum,” diye karşılık verdi Peka, “ve artık yalnızca bir dileğim var, o da benim huzurumdan ve rahatlığımın bol miktarda kendine alman. Sen güçlü olansın. Durumumu düşünürsek güçlü olmanın yanından bile geçmediğim rahatça anlaşılır. O sürekli benden kaçtı. Şimdi ikimiz de yan yana yaşadığımız süre boyunca kolay kolay bir noktada buluşamadığımızın farkındayız. O zaman en sonunda birbirimize bu kadar yakınlaşmayı becerebilmemiz de bir teselli oluyor. Bir Pallasyalının sonu gıpta edilecek bir şey aslında. Buna benzer bir şeye güneş sistemimizde sıklıkla rastlandığını sanmıyorum. Yaşamımda senin iyi bir dostun olmadım ve hep sessiz sakin bir uyumluluk peşinde başka alanlarda koştum, ancak şimdi sende, senin iyi bir dostun olarak yaşamaya devam edeceğim. O zaman hüzünlenmek için bir sebep yok demektir. Böyle olduğuna göre doğrusunun da bu olması gerekir. Güçlü olan her zaman galip gelir. Ancak bizim de hep güçlüler tarafından yenilgiye uğramamızın hoş bir yanı olmalı. Bana elini ver, Lesa! Eğer bu işe hazırsan, o zaman sana müteşekkir kalacağım. Bombimba da yanımızda durabilir.”

Her ikisi de zarif ellerini birbirine doğru uzattı ve bastırdı. Bombimba onlara bakakalmıştı; daha önce içe çekilme olayına hiç şahit olmamıştı.

Ve sonra Lesabéndio kendini aniden otuz metre yüksekliğe uzattı ve vücudundaki gözenekler koca ağızlar gibi iyice açıldı. Derken Peka ani bir hareketle Lesa tarafından vücudunun içine çekildi ve tamamen gözden kayboldu.

Lesanın vücudundaki gözenekler yavaşça kapandı ve sonra vücudu yavaşça tekrar küçüldü ve o da kuzey konisinde yavaşça göz gezdirmeye başladı, sanki her şeyi başka gözlerle görüyormuş gibiydi.

“Bana öyle geliyor ki,” dedi Lesa Bombimba’ya düşünceli bir halde, “şimdiye kadar hep yanlış yoldan gitmişiz. Asla hislerimiz bize yaptığımız şeyin doğru olduğunu söylemedi. Her zaman bizi hedefimize görünüşte daha iyi bir yerden götüren bir başka kayış hattı vardır. Tüm yaşamı boyunca bana karşı gayet şiddetle karşı koymuş olan Peka’yı şimdi şurada önümde açıkça görebiliyorum, hem de onu yaşamında hiç görmediğim gibi. Onun ruhu giderek içimde canlanıyor. Ve böylece ben de artık yaşamımda yeni bir sayfa açıyorum. Kişiliğimizin gelişimi asla durmaz. Peka bile en sonunda onun yolunun doğru hedefe giden tek yol olmadığını hissetmişti. Hatta o doğru hedef bile onun için belirsizleşmeye başlamıştı.”

Bombimba aceleyle şöyle dedi:

“Şu Pallas’da amma da esrarengiz bir yaşam sürdürüyoruz! Bana ikinizi de ancak şimdi anladım gibi geliyor. Ancak şunu da biliyorum ki ikiniz de yaşadığınız müddetçe bir araya gelemezsiniz. Peka’nın senin içinde çözülmesi tümüyle olanaksız olanı kolayca olanaklı hale getirmiş oldu. Acaba Pallasyalıların kendilerinden daha yüce bir varlığın içinde çözülmesi de mümkün olabilir mi Lesa? Sen bunu biliyor musun?”

“Bilmiyorum,” diye karşılık verdi Lesa, “ancak en tepeye ulaştığımızda belki bunu öğrenebiliriz. Baksana Pallas’ta öyle büyük mucizeler oluyor ki, herhalde yakında daha büyüklelerini de görmeyi umabiliriz.”

Işık bulutu aşağı çöktü ve kuzey konisinde gece oldu. Ani bir hareketle tüm elektrik ışıkları rengârenk yanıp sönmeye başladılar. Projektörler dönerek etrafı tarıyordu. Bombimba en yakındaki mantar çayırılığının üzerine uzandı, sırtından çıkan deri gerilerek üzerini kapattı. Sol kolundan ışık yaymaya başladı, kabarcık otunu tüttürdü ve Pallas’ta yaşam ve ölüm hakkında düşüncelere daldı.

Lesabéndio ise on kayış ve iki halat hattı üzerinde seyahat

ederek Biba'ya gitti ve ona başından geçenleri anlattı.

Biba gülümsedi ve telaşla şunları söyledi:

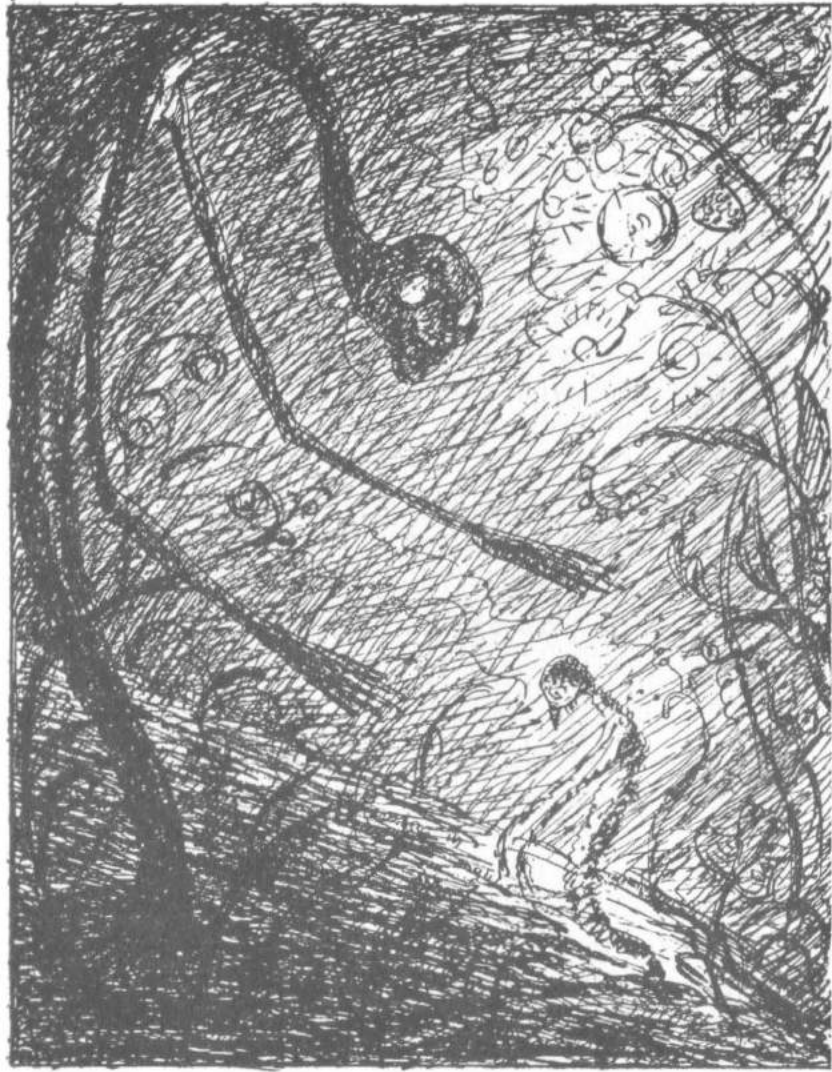
“Bunu hep istemiştim. Daha fazla huzur senin için bir ihtiyacı. Peka seni buna kavuşturacaktır. Ve sen de şimdi içindeki Peka'nın nasıl bir etki yapacağını –karakter olarak sende yaşamaya devam edip etmeyeceğini– göreceksin. Eğer öyleyse sen de yukarıdaki baş sistemde kişiliğini muhafaza edebileceksin demektir.”

“Eğer şu kişilik denen şeyin aslında ne olduğunu sonunda bir anlayabilirsek!” diye karşılık verdi Lesa.

Uzunca bir süre bu konuda konuşmaya devam ettiler.

Bununla birlikte, ertesi gün Dex yeni katın inşaatını bitirdi – bu kat yine eğimli olarak üç mil yukarıya doğru yükseliyor ve üzerindeki halkanın çapı da rahat yarım mili buluyordu. Sofanti de yukarıya bir sürü deri tabakası yollattı.

Şimdi kule neredeyse yedi milden fazla bir yüksekliğe ulaşmış halde Pallas'ın baş sistemine doğru uzanıyordu.

Beni mahveden Lesa'nın içinde çözülmek istiyorum. Belki de böylece düşüncelerimden birazı Pallas'ta benden geriye kalmış olur.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Biba Lesa'ya astral varlıkların yakınlaşma dürtüleri üzerine uzun bir konuşma yapar ve Lesa bu söylenenleri kişilik sorunlarının çözümü için önemli bir katkı olarak kabul eder. Peka'nın atölyesinde kuzey konisi kulesinin mimari katkılarla geliştirilmiş halini gösteren büyük bir maket bulunur. Birçok Pallasyalı kulenin Peka'nın planlarını engellemesinden üzüntü duyar. Bu arada yukarıdaki askılı çiçeklik daha da yükselir ve kulenin bir mil yüksekliğindeki yeni katının inşaatı tamamlanır, Sofanti bu katın tümünü deriyle kaplar, böylece kule fenerine kavuşmuş olur. Labu ortadan kaybolmuştur. Manesi de yazlık atölyesinde, tıpkı Peka gibi Lesabéndio'nun içinde çözülür.

Biba artık hayat doluydu; Lesabéndio'yu hiç gözden kaybetmemeye çabalıyordu. Neredeyse her saat başı ona yeni düşünceler aktarıyor ve Lesa da hep dikkatli bir biçimde onu dinliyordu.

Bir gün yukarıdaki büyük Manesi askılı çiçekliğinin kenarında, eflatun gökyüzü altında asılı duran küçük sönük balonlara benzeyen koyu kırmızı çiçeklerin arasında, yemyeşil yıldızlar şiddetli biçimde parıldar ve ışık bulutu da yukarıda ışıklar saçarken Biba şunları söyledi:

“Sevgili Lesa, yıldızların birbirlerine yaklaşmasının ve uzun bir süre birbirine yakın mesafede kalmasının şaşırtıcı bir şey olduğunu sık sık düşünürüz. Tek başına iletişim kurma ihtiyacı onları bir araya getirmeye yetemez. Düşünceleri iletmek için bedensel bir yakınlaşma gerekmektedir. Düşünce iletimi kitaplar ve diğer yazılı işaretler yoluyla çok daha kolayca yapılır. Biz yüzey varlıklarının çoktandır belirli bir düşünce aktarım sistemimiz olduğuna göre, o zaman yıldızların da bizimkinden tümüyle farklı anlamlı yazı işaretlerinin olması gayet muhtemeldir. Bu yüzden bence büyük astral canlı varlıklar için düşüncelerin tespit edilmesi yeni özelliklerin formüle edilmesi kadar önemli değildir. Bu yüzden bir araya gelmektedirler. Ve bütün bu bir araya gelmeler uzun zaman alan hazırlık amaçlı dönüşüm süreçlerinden geçilerek ortaya çıkmaktadır. Yıldızların hepsinin diğer yıldızlara yaklaşmasının sebebi kendi varlıklarını biraz ya da oldukça güçlü biçimde *dönüştürmek* istemeleridir. Güneşe yaklaşan kuyrukluyıldızların nasıl bir dönüşüm geçirdiklerini bir düşün! Bu, dönüşümün en belirgin hali. Bu dönüşüm ilkesini yıldızların yüzeyinde bulunan

varlıklarda da tespit edebiliriz. Ölen Pallaslıları bir düşün! Belki de güneş sistemimizdeki tüm ölümler yalnızca bu büyük ve yaygın dönüşüm ilkesine bağlıdır. İşte şimdi bir belki de birçok sırrı açığa çıkarabilecek bir düşünce yöntemi bulmuş olabiliriz. Ayrıca Güneş de gezegenlerinin etkisi altında dönüşüyor; Jüpiter'in güneş lekeleri döngüsü üzerindeki etkisi bunu mükemmel biçimde gösteriyor. Belki Pallas'ın bile Güneş'in yaşamı üzerinde küçük de olsa bir etkisi vardır. Elbette biz bunu fark edemeyiz. Ancak belki de yukarıdaki baş sistem bu konuda daha ayrıntılı bilgilere sahiptir. Belki de Güneş'e düşündüğümüzden daha yakınız. Doğal olarak bazı yıldızlar da kimi zaman Güneş'in devasa büyüklükteki etkisine karşı koymak zorunda kaldılar ve sonra da üzerlerinde bir kabuk oluşturdular, böylece büyük merkez yıldızımızın pek şiddetli ısı etkilerine karşı biraz da olsa kendilerine korunma sağlamış oldular. Dünya'da aynı şey olmuş olabilir. Belki de Dünya yüzeyi sakinlerinin biraz geri kalmış durumdaki zihinsel gelişim durumları bundan kaynaklanmaktadır. Pallas'ın da çok sert bir kabuğu var. Ancak onun başında hareketli bir kuyruklu-yıldız bulunuyor. Belki de onu kuzey konisi oluşturmuştur. Bu durumda güney konisinden bir kuyruklu-yıldız ortaya çıkmış olabileceğini de düşünmek zorundayız.

Ama yıldız sistemlerinin nasıl ortaya çıktığı üzerinde fazla düşünmemek gerek. Bu baş neden oluşuyor ve gövde sistemi nedir? Şu anda bundan yalnızca mecazi olarak bahsedebiliriz. Ayrıca şu da mümkün, belki de yukarıdaki baş sistemin bizim koni biçimindeki yıldızımızla hiçbir alakası yoktur. Mümkün olmayan ne var ki? Bunun hakkında fazla düşünmemeliyiz. Bu işin ucu bucağı yok. Ve biz de yıldızların oluşumu konusunda daha çok bilgiye sahip olduğumuzda daha akıllı hale gelmeyeceğiz –ya da belki fazla akıllı olacağız– ki bu da bizim için aynı derecede tehlikeli olabilir.”

Lesâ gülümseyerek şöyle dedi:

“Konumuzu harika biçimde saptırdın, ama asıl konumuz neydi: Kişilik!”

Bu kapsamlı konu üzerine konuşmaya devam ettiler.

Bu sırada Peka’nın arkadaşları Labu ile birlikte Peka’nın atölyesine gitmişler ve bu devasa büyüklükteki mekânın her tarafını köşe bucak aramaya başlamışlardı. Derken bir kapı buldular; kapı biraz yüklenince açıldı.

Ve önlerinde her yanı iyice aydınlatılmış büyük bir oda belirdi. Ve bu büyük odanın zemininde kuzey konisinin tam bir kopyası inşa edilmişti –ancak sayılamayacak kadar çok kristal biçimli kaya kütesinden yapılmıştı– her tarafında parlak kaya duvarlar ve büyük çıkmalar vardı; teraslar ve kuleler, köprüler ve korkuluklar vardı; ayrıca üzerinde tıpkı dışarıdaki büyük kayış hatlar gibi hareket eden bir sürü kayış hattı görülüyordu.

Maketin çapı aşağı yukarı elli metre kadardı ve otomatik olarak kendi etrafında dönüyordu. Pallasyalıların hiçbirinin bu maketten şimdiye dek haberi olmamıştı; Peka onu gizlice tek başına yapmıştı. Hâlâ hareket ediyor ve ışık bulutunun yukarıda duran kopyası hâlâ ışık saçıyordu. Hepsi bir elektrik kaynağına bağlanmıştı ve eğer bu maket odası bulunmasaydı da yıllarca hareket etmeye devam edeceklerdi.

“Ne müthiş bir çalışma!” dedi Labu.

Yukarıdan sarkan bir sürü ince halat görülüyordu; Peka kule maketine küçük kaya maketlerini eklerken kendini bunların uçlarına bağlamıştı. Eğlenceli bir şeye benziyordu. Ancak Peka’nın arkadaşları bunların hepsini gördüklerinde üzüntüye kapıldılar.

Sürekli dönen maketin oluşturduğu ritmik değişimler

odanın her yanından izlenebiliyordu. Ayrıca yüzeylerin uyumu daha da belirginleşiyordu; her yana renkli çizgiler ve şeritler çekilmişti.

Dipte gezegenin deliği bulunuyordu ve delikten güney konisi görölüyordu. Bu delikten geçmeye çalıştılar, ancak delik bir Pallasyalının geçemeyeceği kadar dardı. Uzun aramalardan sonra aşağıdaki bölüme açılan bir kapak buldular. Ancak aşağıda her şey olduğu gibi karmakarışık bırakılmıştı; Peka güney konisi hakkında hiçbir ciddi çalışma yapmamıştı – bununla birlikte bir gün orada da bir düzenleme faaliyeti başlatabileceğini aklının bir köşesinde tutmuş gibi görünmekteydi.

Kısa sürede tüm Pallasyalılar bu maketin varlığından haberdar oldular ve hepsi bu uzun, meşakkatli çalışmanın meyvesini görmeye geldiler.

Çoğunluk maketi görünce öngörülenin çok azının yukarıda gerçekleştirilmiş olduğunu fark edip, bundan üzüntü duydular; yalnızca üç Nuse kulesinin temelleri bu makete uygun biçimde yapılmıştı. Ve bu üç –ancak oldukça geniş– temel, Sofanti'nin gereğinden fazla deri tabaka üretebilmesini sağlamıştı.

Bundan hemen sonra Pallasyalılar yeni bir mucizeye tanıklık ettiler: yukarıdaki kulede uzunca bir süredir uzun çelik halatlara bağlı olarak duran askılı çiçeklik çelik halatlara bağlı kalmadan da havada kalmayı becerdi; sonra askılı çiçeklik yükselmeye başladı, böylece çelik halatlar gevşek gevşek amaçsız bir biçimde sallanmaya devam ettiler.

Ancak Manesi'nin sarmaşık bitkileri çelik halatları iyice sarıp sarmalamış olduğu için bu halatları kesmeyi başaramadılar.

Askılı çiçeklik giderek yükseliyordu; çekim merkezi aynı şekilde bir kez daha yer değiştirip yukarıya doğru yükselmiş olmalıydı.

Ve bir süre sonra çelik halatlar giderek gerilmeye başladı – ancak şimdi yukarıya doğru gerili duruyorlardı, yani askılı çiçekliği eskiden olduğu gibi aşağıda tutmuyorlar, aşağı doğru çekiyorlardı.

“Her şey yukarı doğru zorluyor!” dedi Dex.

“Bu durumda,” diye düşüncesini belirtti Sofanti, “yeniden işin başına dönmemiz gerekiyor.”

Pallasyalıların çoğu da onunla aynı düşüncedeydi ve yeni bir kat yapılmaya başlandı.

Dex yeni kat için yalnızca bir millik bir yükseklik öngörmüştü.

Ve en üstteki kırk dört köşeli halkanın çapı bir mili bulduğu için yeni çubukların bu sefer neredeyse dimdik yerleştirilmesi gerekiyordu.

Bu iş düşünüldüğünden daha kısa sürdü.

Bundan sonra Sofanti deri tabakalarını yukarıya taşıdı ve bunlarla yeni katın her tarafını iyice kapladı.

Böylece kulenin en tepesi birdenbire bir kâğıt fener gibi oldu; bu katın iç kısımlarına da binlerce elektrik ampulü takılmıştı.

Artık kule en tepesinde bir “fener”e kavuşmuştu.

Kuzey konisindeki ışık kulelerinin çoğunu inşa etmiş olan Nuse, büyük kulenin de sonunda mükemmel bir ışık kulesi haline gelmiş olmasına özellikle hayran kalmıştı.

Ancak Nuse şimdi ışık bulutunu kaygıyla izliyor ve bulutun aşağı indiğinde yeni yapılan katın içlerine kadar gireceğini iddia ediyordu. Bu yüzden de yukarıda deri tabakalarından bir çatı örtüsü yapılması gerektiğini söylüyordu.

“Şaşırtıcı değil mi,” dedi Nuse, “ışık bulutu şimdiye kadar bize oldukça az zorluk çıkardı. O üzerimize doğru geldiğinde hepimiz aşağıya doğru gidiyoruz. Ama herhalde onu elektrik ışığıyla aydınlatıyoruz diye hep kendini geri çeker gibi hali

var. İplik gibi incecik vücutları olan varlıkların da bizden korkar gibi bir halleri var.”

Artık ışık bulutuna çok yaklaşmışlardı. Gündüz vakti kulenin en tepesinde durmak pek de hoş bir şey değildi: ışık bulutu öylesine şiddetli bir ışık saçıyordu ki, Pallasyalılar bu yüzden gözlerini şemsiye gibi açtıkları büyük kafa derileriyle korumak zorunda kalıyorlardı. Geceleri bulut aşağı çöktüğünde fenerin içinde yalnızca çok kısa bir süre kalmak mümkündü; bunun bir açıklaması bulunamıyordu, çünkü bulut içeriye yukarıdaki delikten girmiyordu.

Bunun üzerine Sofanti'den yukarıdaki deliği de deri tabakalarıyla kapatmasını rica ettiler. Bu iş çok fazla malzeme gerektirdiğinden Sofanti önce biraz itiraz etti, ancak sonunda kendisinden istenileni seve seve yerine getirdi.

Ve fenerin üstü kapandıktan sonra bütün gece fenerin içinde uyumak mümkün hale geldi. Pallasyalıların çoğu da böyle yaptı.

Herkes giderek daha da heyecanlanıyordu: Yaşamla ilgili sayısız bilmece'nin hemen çözüleceği sanılıyordu.

Neredeyse hiç kimse kuleye verilecek sanatsal biçimi düşünmüyordu: Herkesin düşündüğü tek bir şey vardı, o da bulutun ardında –Pallas'ın baş sisteminde– neyin bulunduğuyd.

Genel ruh haline kapılmayanların en başında Manesi ile Labu bulunuyordu.

Labu'yu bulmak imkânsızdı. Kendini gizliyordu. Bombimba da onunla birlikte ortadan kaybolmuştu.

İkisinin nerede olduğunu kimse bilmiyordu.

Kimse de onları aramıyordu zaten, çünkü herkes bulut tarafından esir alınmıştı ve yalnızca onun hakkında konuşuyordu.

Lesabéndio'ya öyle bir saygı gösteriliyordu ki – sanki yukarıda ne olduğunu yalnızca o biliyormuş gibiydi.

Ve Lesabéndio da giderek sessizleşiyordu. Onun ağzını aramaya çalışanlara hep fazlasıyla kısa yanıtlar veriyor ve diğerlerinden daha fazla bir şey bilmediğini söylüyordu.

Dex inşaata devam etmek konusunda tereddüt içindeydi.

Ancak yine de makinelerin gerekli miktarda çeliği en sonuna kadar toprağın dibinden çekip çıkarmalarını sağlamış ve inşaata devam etmek için tüm hazırlıklarını bitirmişti.

Biba sürekli Lesa'nın yakınlarında bulunuyor, ancak onu yalnız bırakmaya dikkat ediyordu. “Seni rahatsız etmek istemiyorum!” diyordu sıkça, “ancak hâlâ en cesur olanın en büyük saadete erişebileceğine inanıyorum.”

Manesi sürekli askılı çiçekliğinin etrafında uçup duruyordu ve bu arada gövdesinin bazı yerleri şeffaflaşmaya başlamıştı.

Ve bir gün Manesi Lesa'dan kendisini büyük atölyesine kadar takip etmesini rica etti.

İkisi birlikte oraya gittiler ve Manesi yorgun, dermansız bir halde şunları söyledi:

“Artık gelecekte bir gün Pallas'ta sanatsal eğilimlerin yeniden üstünlük kazanacağını sanmıyorum. Her şey düşündüğümünden farklı bir biçimde geliyor. Bu kule fikrini ilk ortaya attığınızda kendi kendime ilk söylediğim şey, bunun yüzünden tüm sanatsal faaliyetlerin ihmal edileceğiydi. Ancak bunun böyle bu noktaya kadar varacağını – işte bunu hiç düşünmemiştim. Sevgili Lesa, içinde Peka'dan kalan bir şeyler hissediyor musun?”

“Elbette hissediyorum,” diye karşılık verdi Lesa, “ancak en kudretli olan yukarıda olandır. Bizler kendi kaderimizin efendileri değiliz.”

Bunun üzerine Manesi şunu dedi:

“Peka’ya ne yaptıysan aynısını bana da yap. Bunun için sana müteşekkir olacağım.”

Ve Lesa da bunu kabul etti.

Manesi mantar ve sünger tarlalarının çok hızlı büyüyebilmesini sağlayan atölyesindeki suni güneşlerin ışıklarını aniden açtı ve sonra kendini yukarıya doğru uzattı. Ve Lesa da kendisini yukarıya doğru uzattı ve vücudundaki gözenekler birer ağız gibi iyice açıldı.

Manesi’nin kafasının etrafında birkaç ateş böceği uçuşup duruyordu.

Her yanlarında enfes Manesi bitkilerinin balon çiçekleri üzgün üzgün bir oraya bir buraya dalgalanıyordu. Ve balon çiçeklerin en büyükleri güçlü bir fosforlu ışık yaymaya, renkli renkli titreşmeye başladılar. Manesi bunu gördü, gülümsedi, gözlerini Lesa’nın gözlerine dikti ve Lesa’nın vücudu içinde kayboldu.

Bir sürü balon çiçeği sönük ve bitkin bir halde çöküp kaldı. Yapay güneşlerin ışığı gittikçe zayıflıyordu.

Kısa süre sonra Manesi’nin atölyesi karanlığa gömüldü.

Maket demir raylar üzerinde hareket eden tekerlekler yardımıyla dışarıya çıkarıldı...

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Nuse yeni kat için gerekli çubukların fenerin dışından taşınmasını tavsiye eder. Manesi ve Labu'yu herkes çok özler. Manesi'nin Lesa'da çözülerek veda etmesi huzursuzluğu artırır. Labu, Bombimba ile birlikte bir Pallas maketi hazırlar ve bu maket yüz Pallasyalının yardımıyla yukarıdaki askılı çiçekliğe taşınır. Yeni katın inşaatı tamamlandıktan ve kulenin tümü dokuz mile ulaştıktan sonra ışık bulutu genişler ve gece geldiğinde kararmasına rağmen bulut aşağı çökmez, tabak gibi yukarıda asılı kalır. Ve yıldızlar geceleyin de görünür hale gelirler. Bir aynalı yıldız Pallas'ın yakınından geçer. Lesabéndio yorgun düşer ve son katın inşaatının ivedilikle bitirilmesini ister.

Yukarıdaki fenerde heyecan gittikçe artıyordu. Gündüzleri ışık bulutu kulenin tepesinden artık bir milden daha kısa bir mesafeye kadar yaklaşmıştı; eğer kafa derileri kendilerine bir koruma sağlıyor olmasaydı, Pallasyalıların bu ışık bulutunun parlaklığına dayanmaları mümkün olmazdı.

Fenerin yanlarını dikine kaplayan ve dışarıdaki havadan yalıtın şeffaf deri tabakaların bir bölümü bir miktar karartılmıştı ve böylece gündüzleri de bulutun gözlemlenmesine imkân veriyordu. Üstteki fener derisinin altında her yanda bir sürü Pallasyalı asılı duruyor, bunlar bir yandan yukarı bakıyor bir yandan kısa süre içerisinde kesin olarak tespit edilecek uzaklığı hesaplamaya çalışıyorlardı.

Fenerin çapı en üstte yalnızca üç bin metre genişliğindeydi.

Yeniden inşaata başlanması isteniyordu – yükseklik yine bir mil daha artacaktı.

Bu o kadar da kolay değildi, çünkü ışık bulutuna olan yakınlık alt katlara göre daha büyük bir tehlike oluşturunuyordu; elbette şimdi ışık bulutu belirli bir uzaklıkta duruyordu, ancak yine de öyle büyük bir itici gücü vardı ki, kimse vücut uzuvlarını bu gücün etkilerine maruz bırakmaya cesaret edemiyordu.

Bu sırada, dev bir fener haline getirdiği büyük ışık kulesi için en çok heyecanlanmış kişi olan Nuse bir öneride bulundu.

“Biz,” dedi Nuse, “son katların inşaatı sırasında gerekli olan çubukları yukarı taşımakta çok zorluk çektik, çünkü bir mil uzunluğundaki bu çubukların tümünü yalnızca fenerin içinden geçirerek yukarı çıkardık. Çubukların çevrilmesi imkânsız, çünkü fenerin çapı yarım mili bile bulmuyor. Bu

yüzden bir sonraki katın farklı şekilde yapılmasını öneriyorum. Çubukları yukarıya dışarıdan da taşıyabiliriz – hem de derilerle birlikte; deri tabakaları aşağıda çubukların sağına ve soluna gerekli genişlikte yerleştirilebilir. Böylece geriye yalnızca yukarıyı kapatacak yatay deri parçasını bir mil daha yükseğe çıkarmak kalır ve böylece yeni yapılacak kat hem tamamlanmış hem de üstten kapatılmış olur. Çarkların ve makaraların fenerin dışına yerleştirilmesi de çok büyük zorluk çıkarmayacak, çünkü düşmekten korkmamızı gerektiren bir durum yok; vücutlarımız birkaç kanat çırpışıyla neredeyse hiç yorulmadan aynı yükseklikte kalabilir.”

Bu öneri herkesin hoşuna gitti. Dex ve Sofanti hemen işe giriştiler. Ayrıca çarkları ve makaraları fenerin dışına yerleştirmek isteyen bir sürü Pallasyalı bu iş için başvuruda bulundu. Yeni kule ayakları daha aşağıdayken gerekli çark ve makaralar bunlara takıldı, böylece yeni kat yalnızca makinelerin yardımıyla yukarıya çıkarılacak ve bu iş için kol gücüne ihtiyaç duyulmayacaktı.

Yukarıdaki çalışmalar sakın ve sorunsuz biçimde tamamlanmak üzereyken, birdenbire Manesi ve Labu’yu bir süredir kimsenin görmediği fark edildi. Ve Lesabéndio da ortalıklar da görünmediğinden her ikisinin de Peka’nın izinden gittiği düşünülmeye başlandı. En sonunda Lesa ortaya çıkıp yalnızca Manesi’ye ne olduğunu açıklayınca bir huzursuzluk baş gösterdi. Kimse Labu’nun nerede saklandığını açıklayamıyordu – Bombimba da onunla birlikte ortadan kaybolmuştu ve herkes onları aramaya başladı.

Ancak kayıp olan iki kişi Labu’nun güney konisindeki büyük atölyelerinden birinde bulunmaktaydı. Labu burada otuz metrelik çapa sahip devasa bir taş küreyi muhafaza ediyordu. İkisi bu kürenin üstünden ve altından birer parça keserek üstte ve altta iki koni oluşturdular, böylece ortaya Pallas’ın

gövdесinin bir maketi ortaya çıktı. Labu tüm sanatsal görüşünü bu makete yansıtmak arzusundaydı. İkili koni duvarlarının farklı yerlerinde küre biçimli ancak orantısız yükseltilerle nasıl bir canlanma sağlanabileceğini, ancak bunu yaparken güçlü etkiye sahip renklerin kullanılmasından kaçınılmaması gerektiğini maket üzerinde ortaya koydular.

Labu sık sık şöyle diyordu: “Peka’nın neden sürekli olarak, uyumlu bir düzenlemenin yalnızca köşeler, kenarlar ve özellikle dik açılı formlar kullanılarak elde edilebileceğini söylediğini hiç anlamıyorum. Neden karmaşık ve eğimli kıvrımlarla da bir uyum elde edilemesin? Biz hep biraz tek taraflı bakıyoruz. Ben dik açılara tümüyle karşı değilim, ancak genelde hep kavisli çizgileri tercih ettiğim de bir gerçek. Yine de Peka kadar dik kafalı değilim. Bu yüzden de Pallasyalıların sanatsal geleceğiyle ilgili olarak Peka gibi ümitsizliğe düşmek hiç aklıma gelmiyor.”

Ortadan kaybolanları aramakta olan Pallasyalılar nihayet ikisini maketleri üzerinde hevesle çalışırken buldular.

Labu Manesi’nin nasıl çözüldüğünü öğrendiğinde biraz öfkелendi ve şöyle dedi:

“Aslında bu hiç akla yatkın değil. Gerçekten de ümitsizliğe kapılmış gibi görünmek istemem. Ve bunu Pallasyalılara kanıtlamak için yaptığım maketi yukarıya, askılı çiçekliğin de üzerine –merkezin yukarısına götürüp– ince halatlarla bağlı bir şekilde –havada serbestçe yüzer halde– yerleştirmek istiyorum. Benim Peka ve Manesi gibi olmadığımı orada göreceksiniz. Ben öyle kolay pes etmem. Kule bittikten sonra devir değişecek ve şu anda bir kenarda unutulmuş olan sanat yeniden bir temele kavuşacak. Ancak şimdi yapılması gereken yalnızca biraz ağır olan bu maketi yukarıya taşımaktan ibaret.”

Pallasyalılar Labu’nun yaşam sevinci dolu bu konuşmasını duyduklarında müthiş sevindiler ve hemen kendileri dışındaki birkaç yüz Pallasyalıyı maketi yukarıya taşıma işleminde ge-

reken kol gücünü sağlamaları için ikna etmeye karar verdiler.

Ve böylece Labu'nun yardıma hazır seksen dostu aşağıda onun büyük atölyesinde toplandı.

Maket demir raylar üzerinde hareket eden tekerlekler yardımıyla dışarıya çıkarıldı, birkaç mıknaatıslı yol kaldırıldı ve maket bu sayede boşta kalmış halatlara bağlandı ve bu küçük konili yıldız Merkez Delikten –büyük Pallas'ın kayalık yamaçlarına değmemesine dikkat edilerek– geçirildi. Daha sonra bu ağır kaya kitlesi –her yönden bağlı bir sürü halat tarafından tam ortada tutularak– fazla bir güç harcamaya gerek kalmaksızın yukarıya çıkarıldı.

Maket yukarıda askılı çiçekliğin üzerinde serbestçe salınır biçimde yerleştirildi – yalnızca onun daha yükselmesini engellemek için birkaç halatla bağlanmıştı.

Pallas'ın çekim merkezi arada sırada yerini değiştirip yukarıya doğru çıkmaya devam ediyordu. Derken yeniden aşağıya inmeye başladı, öyle ki bir ara askılı çiçekliğin aynen ilk yerleştirildiği zaman gibi yeniden asılı durduğu görüldü – bu durumda maketin de çubuklar kullanılarak desteklenmesi gerekti.

Ancak Labu'nun maketinin en yukarıda bulunan Pallas-yahılar üzerinde fazla bir etkisi olmamıştı – bunlar hâlâ neredeyse yalnızca büyük ışık bulutunu düşünüp duruyorlardı.

Fenerin son katı da yukarıya doğru dikili durumda hazır olduğunda ışık bulutu değişmeye başladı. Şimdi kule dokuz mil yüksekliğe erişmişti. Kulenin ucunun buluta olan uzaklığı yalnızca altı bin elli beş metreydi. Bulutun endişeli bir hal aldığı görülüyor, gündüzleri sık sık siyah lekeler ortaya çıkıyor, geceleri de sürekli olarak genişliyordu. Derken bir gece aşağıya inmeyi de tümüyle bıraktı. Bulut koyulaştı, ancak aniden yanlara doğru genişledi, tıpkı düz bir tabak gibi olmuştu.

Herkes bir korkuya kapıldı.

Herkes şimdi çok korkunç bir şeyin olacağını düşünmeye başlamıştı. Pallas'ta bir gece tüm yıldızlar görünür halde kaldılar – eflatun gökyüzünde yeşil yeşil parıldıyorlardı.

Güneş o kadar parlaktı ki, hava sanki şafak söküyormuş gibi aydınlanmıştı ve sürüyle elektrik ışığı ve Pallas'ın ışık kuleleri –özellikle de en büyük olanı– çok tuhaf ve esrarengiz bir görüntü oluşturmaktaydı.

Böyle bir alacakaranlık aydınlığı Pallasyalılar için yepyeni bir şeydi.

Artık Labu'nun maketiyle kimse –hatta Labu'nun kendisi bile– ilgilenmiyordu.

Sabaha karşı bulut kendini yeniden toparlayınca, tekrar aydınlandı ve her zamanki gibi ışık saçmaya başladı.

Bu garip alacakaranlık gecesinde hiçbir Pallasyalı uyumamıştı.

Ancak artık yorgun düşmüşler ve kendilerine –özellikle de gün ışığının hiç ulaşamadığı karanlık mağaralarda– bir mantar çayırılığı aramaya başlamışlardı.

Ertesi gece Pallas'ın yanından –oldukça yakın bir mesafeden– tuhaf bir gökcismi geçti.

Pallas'a dönük olan yüzünde iki mil uzunluğunda oldukça parlak metal bir ayna vardı.

Bu metal aynadan Pallas'ın tüm görüntüsü yansıyor; böylece büyük ışık kulesinin yüksek feneriyle birlikte nasıl büyülü ve esrarengiz bir etkiye sahip olduğu ilk kez görülmüş oldu.

Pallasyalıların hepsi bu görüntüye bayılmış ve projektörlerle aynalı yıldız işaretler göndermişlerdi.

Bu sırada aynalı yıldızın üzerinde de aniden aynı şekilde bir yığın projektör ortaya çıktı ve bu arada ayna da koyu kır-

mızı renge büründü.

Bunun üzerine Pallasyalılar ışık kulelerindeki tüm renkleri farklı renkte deri tabakaları kullanarak değiştirdiler.

Ve aynı anda aynalı yıldızda da aynı şey meydana geldi.

Biba projektörleri kullanarak anlaşılır bir işaret dili geliştirmek istedi, ancak bunu başaramadı. Aynalı yıldız uzaklaşmaya başladı ve bu arada rengârenk ve ıslıl ıslıl parlayan birbirine dolanmış sayısız yılanlarmış gibi bir görüntüye sahip olan diğer tarafı da görülebildi.

Artık yeni bir kat inşa etmeyi düşünüyorlardı.

Ancak Dex ve Nuse korkmaya başlamışlardı.

Sofanti şöyle dedi:

“Eğer deri tabakaları takılı çubuklar doğrudan yukarıdaki buluta değerse başımıza neler gelir – işte bunu bilemiyoruz. Ben bulutun tümüyle dağılacağı kanısındayım. Ne olursa olsun yaşamımızdaki *en büyük* olayla karşı karşıyayız.”

“Yine de,” diye sonrasında ekledi, “Lesabéndio bütün bu olanlar için ne diyor, işte bunu duymanın tam sırası.”

Ancak Lesabéndio sessizliğini korumaya devam etti.

Bu arada Biba Lesabéndio’nun yakınına geldi ve hafif bir sesle şöyle dedi:

“Les, sende beni tedirgin eden bir şey var. Neden konuşmuyorsun? İnşaata devam etmeli miyiz? Düşünceni açıklamak zorundasın. Kulenin tümü senin yüzünden inşa edildi. Sessiz kalmama anlam veremiyorum. Konuş artık, neyin var?”

Bunun üzerine Les bitkin bir sesle şöyle dedi:

“Sorular sorarak bana eziyet etmeyin. İnşaata devam edin. Acele etmek gerekiyor.”

Böylece yeniden inşaata başlandı.

Lesabéndio'nun yukarı çıkışı için son hazırlıklar yapılır. Lesa en yukarıdaki balkonda bulundukları sırada Biba'ya gerekli talimatları verir...

YİRMİNCİ BÖLÜM

Sonuncu kadın yukarıya taşınması tamamlanır. Lesabéndio'nun yukarı çıkışı için son hazırlıklar yapılır. Lesa en yukarıdaki balkonda bulundukları sırada Biba'ya gerekli talimatları verir. Sonrasında yalnız kaldığında balkonun kenarından aşağıya doğru sarkar ve kuzey konisini uzunca bir süre son kez seyreder; her tarafta güçlü ışıklar saçan kaya kitleleri vardır, bunu gündüzleri görebilmek mümkün değildir. Sonra Biba, Lesa ile gelecekteki iletişim üzerine, asteroid kuşağının geleceği ve Pallas'ın geçmişi üzerine bir konuşma yapar. Lesa yeniden cesaret bulur ve yukarıda yalnız başına kalır. Pallas-yalılarının hepsi o geceyi aşağıda geçirir. Ertesi sabah son kadın kurulması tamamlanacaktır.

Kaddimon çeliğinden son kırk dört çubuk üstlerindeki deri tabakalarıyla birlikte yavaşça bir kattan diğerine taşınarak yukarıya çıkarıldı ve bu işin dengeli bir şekilde yapılmasına dikkat edildi.

Ancak makineler gayet sakin biçimde çalışmaya devam ederken, fenerin yukarısında heyecan giderek artıyordu; yukarıdaki bulutta bir gedik açılmasının nelere yol açacağı pek kısa bir süre sonra anlaşılacaktı. Pallasyalıların hepsi yakında yaşamlarının son sırrının çözüleceğine inanıyorlardı. Sanat konularından bahseden kimse kalmamıştı. Bizzat Labu'nun kendisi bile son çelik çubuklar hep birlikte aynı anda doğrudan ışık saçan bulutun içine girdiğinde bunun etkilerinin ne olabileceği üzerine konuşmaktaydı. Sabah erkenden bu önemli iş halledilecekti.

Lesabéndio son katın kurulmasının hemen ardından yukarıda Pallas'ın baş sistemiyle birleşmek için bir deneme yapmak istiyordu – bunu herkes biliyordu. Pallasyaların çoğu da Lesabéndio'nun bu son girişiminin kule inşaatının tamamlanmasını simgelediğini ve bunun kule inşaatındaki en önemli olay olduğunu düşünüyordu.

“Eğer Lesa bunu başarabilirse,” dedi Dex, “o zaman yaşamımızın geleceğini aşağıdaki gövdede değil yukarıdaki başta arayacağız demektir.”

“Eğer,” dedi Nuse, “Lesa bunu başarabilirse, bu yine de ondan sonra ikinci bir Pallasyalının da bunu başarabileceği anlamına gelmez.”

“Bunun üzerine daha fazla kafa yormaya gerek yok,” diye fikrini belirtti Sofanti, “önce Lesa'nın yapmak istediği şeyi ya-

pabilmesi için onu nasıl bu kadar yukarı çıkaracağız, bunu çözmemiz gerekiyor. Bu yüzden ben son katın iç kısmında kırk dört çubuğun her birine çark mekanizmaları taktım; bu sayede yukarıda bulunan ve yatay olarak serilmiş koruyucu deri örtüyü birkaç saniye içinde kulenin en tepesine kadar yükseltebilmemiz mümkün olacak. Tüm hazırlıklar tamamlandı. Ama yine de ilk deri örtüsünün yırtılınası durumunda onun yerine geçecek bir iki yedek örtünün de yukarıya gönderilmesi gerekir diye düşünüyorum. Bu konuda hazırlıklı olmalıyız.”

Kısa bir görüşmenin sonrasında yatay olarak yukarıya geriyecek olan üç deri örtünün de birincinin altına yerleştirilmesi ne karar verildi.

“Buna yetecek kadar derim var!” dedi Sofanti.

Ardından üç deri tabakası kısa sürede yukarıya çıkarıldı ve birbirlerinden üç yüz metre uzaklıkta olmak üzere birinci örtünün aşağısında alt alta gerildiler. Bu üç deri çatı örtüsünde de kolayca açılıp kapanabilecek kapaklı delikler bulunuyordu.

Son deri parçaları da bir sabah yavaşça yukarıya doğru çıkarken Lesabéndio, Biba'yla birlikte en üst katın bir altındaki katta geniş ve öne doğru bir hayli çıkık durumdaki bir balkonun üzerinde oturmaktaydı. Her ikisi de düşünceli düşünceli eflatun rengi gökyüzüne ve yeşil yıldızlara bakıyorlardı. Açık bir şemsiyeye benzeyen kafa derileri her ikisini de, yukarıda her zamankinden daha şiddetli biçimde parıldamakla birlikte sanki kısa süre sonra dağılacakmış hissi veren ve üzerinde büyük siyah lekelerin sık sık göze çarptığı ışık bulutunun kör edici huzmelerinden koruyordu.

Lesa yavaşça şunları söyledi:

“Artık güçlerime çok fazla güvenmiyorum. Acaba Sofanti'ye en üsttekinin bir altındaki çatı örtüsünü, ortadan bastırıldığını-

da aşığı doğru esneyip sonra hızla tekrar yukarıya doğru çıkacak şekilde, yani benim için tıpkı bir trambolin görevi görebilecek şekilde hazırlayıp hazırlayamayacağını sorabilir misin? En üstteki iki deri çatı örtüsünün arasında yalnız başıma kalmak ve sonra en üsttekini ortadan yırtarak açmak, ardından hızla bir alttakine atlamak, sonra biraz gerildikten sonra hızla yukarı doğru fırlatılmayı planlıyorum. Böylece yeterli yüksekliğe ulaşabileceğimi düşünüyorum.”

Biba bunu Sofanti'ye ileteceğine söz verdi ve aceleyle en yakındaki kayış hattına doğru seğırtti.

Lesa tek başına kalmıştı ve yıldızlarla dolu uzaya üzgün gözlerle bakıyordu.

Birdenbire aklına bir fikir geldi: Kuzey konisini son bir kez olsun görmeliydi.

Sonra bir sıçrayışta balkonun dış kenarına ulaştı, vantuz ayağıyla sıkıca tutundu, aşığı doğru eğildi ve göz alabildiğince uzanan derinlikleri seyre daldı.

Son çubukların nasıl yavaşça ve dengeli bir şekilde yukarı doğru çıktıklarını gördü. Ve aşığıda kuzey konisinin derinliklerindeki kayaların ışıklar saçtığını gördü; bunu daha önce hiç görmemişti.

Ancak koninin ağızındaki dağlar o kadar uzaktaydı ki, tekrar bakmadan önce –özellikle Peka'nın yaptığı temelleri ve Nuse kulelerini daha iyi görebilmek için– teleskop gözlerini iyice açması gerekti.

Aşığıda her yer aydınlık ve çok sakindi; etrafta süzölüp duran hiçbir Pallasyalı yoktu aşığılarda.

Manesi'nin askılı çiçekliğini göremiyordu ve buna üzüldü. Bu arada hep Manesi'yi düşünüyordu ve sonra aşığıda Manesi'nin askılı çiçekliğinden çıkan sarmaşıkların kuleye doğru uzayan ince halatların üzerinde bir oraya bir buraya sallandıklarını gördü.

“Harika olurdu,” diye hafif bir sesle konuştu, “keşke kule-
nin tüm çubuklarında böyle Manesi sarmaşıkları bir oraya bir
buraya sallansaydı. Galiba çok aceleci davrandık. Ama başka
turlüsü de mümkün değildi. Bizim öncelikle yukarı çıkmamız
gerekiyordu.”

Bu arada Lesa kuzey konisinin derinliklerindeki parılda-
maların devam ettiğini fark etti. Ve birdenbire tüm kuzey ko-
nisinin her yanında ışıklar parıldamaya başladı, öyle ki Lesa
teleskop gözlerini geri çekmek zorunda kaldı; bu parlak ışığa
katlanamamıştı.

Les a gözlerini yavaşça yeniden açtığında, parıldamalar ar-
tık görünmüyordu.

Aşağıdaki manzaranın derinliklerinde her şey sakin ve neşe
doluydu. Koninin üst kısımlarındaki beyaz ve mavi renkli yal-
çın kayalıklar parlamaya devam ediyorlardı.

“Aşağıda her şey nasıl da huzurla parıldıyor!” dedi hafif bir
sesle.

Biba geri geldiğinde, Les a hâlâ balkonun kenarından iyice
aşağıya sarkmış bir halde aşağılara –Pallas’ın gövdesinin kuzey
konisine– bakmaya devam ediyordu.

Les a Biba’nın geri döndüğünü fark ettiğinde Biba gülümsedi
ve sakinçe şöyle dedi:

“Vedalaşıyorsun galiba!”

Les a yeniden fenerin içine döndü. Sonra ikisi de bir süre
sessizce yan yana oturdu.

Ardından Biba şöyle dedi:

“Sofanti her şeyi senin isteklerine uygun biçimde hazırlı-
yor. Çubuklar karanlık çökmeden yukarıya taşınmış olacak.
Ve sabah erkenden de üzerinde deri tabakalarının bulunduğu
çubuklar yukarıya dikilecek. Deri tabakaları çubukların üze-

rine öyle bir biçimde yerleştirildi ki, yukarıda ek bir çalışmaya gerek kalmadan hemen birleşebilecekler.”

“Teşekkür ederim!” dedi Lesa, “vücudumun birçok bölümü şeffaflaştığı halde kendimi çok iyi hissediyorum. Yalnızca vücudumda fazla güç yok gibi.”

Biba kendini otuz metre yukarıya uzatarak bağırdı:

“Bana öyle geliyor ki: sen pek yakında ne hissedeceksen ben onu şimdiden hissediyorum.”

Sonra vücudunu kısaltarak yeniden Lesa’nın boyuna geldi ve Lesa da ona yavaşça şöyle dedi:

“Eğer ben yukarıda yaşamaya devam edecek olursam, sana bir işaret vereceğim. Gece yaklaştığında hep askılı çiçekliğin tam ortasında ol. Yok, hayır! Pallas’ta gece ve gündüz değişimlerinin şimdiye kadar olduğu gibi devam edeceğine emin olmayız. Sen en iyisi elinden geldiğince atölyende ol – Pallas’ın dış yüzeyinde bulunan atölyende. Ve ben de sana olan uzaklığı anlayabilmen için hafifçe titreşen tınılar göndermeye çalışacağım.”

Biba onaylarcasına başını eğdi.

“Belki de,” diye devam etti Lesa, “yukarıdaki Büyük ile ilgili konuştuğumuz her şey baştan aşağı yanlıştır. Öyle sanıyorum ki, ben yukarıdan incelediğimde –elbette bir değişim geçirdikten sonra– her şeyin tümüyle farklı olduğunu görecekim. Belki de orada gezegen sistemimizle ilgili burada gördüğümünden daha fazlasını göremeyeceğim. Ancak bence evren öylesine olağanüstü ki yıldızların bile onun ne kadar da olağanüstü olduğunu kavramaları imkânsız. Herhalde biz hep ileri gideceğiz – ve elbette o Büyükler de hep daha ileri gidecekler. Ancak bunu anlamakla da iş bitmiş olmuyor. İçinde yaşadığımız evrendeki tüm bağlantılar sonsuza doğru uzanıyor ve asla sona ermiyor. Yine de buna üzülmemeliyiz. Aksine! Eğer tüm sırlar nihai olarak bir çözüme kavuşmuş olsaydı, o zaman ilerlememiz mümkün olmazdı.”

“Evet,” diye karşılık verdi Biba, “ancak acaba sen ne dersin, bu kadar çok asteroidin bir araya gelmesi mümkün olabilir mi? Hepsi de birbirinden öyle farklı ki, insan bayağı şüpheye düşüyor.”

“Bunu,” diye karşılık verdi Lesa, “ben de kendime daha önce sık sık söylemiştim. Peki neden farklı olanlar da bir araya gelemesin ki? Eğer ben büyük bir kuyruklu yıldız sistemiyle bir araya gelebileceğimi düşünebiliyorsam, o zaman elbette bu çok sayıdaki asteroid de bir araya gelebilir, çünkü onlar birbirinden o kadar da farklı değil – benim şu yukarıdaki büyük kuyruklu yıldızdan ne kadar farklı olduğuma bakarsan eğer. Ancak benimle şu yukarıdaki Büyük arasındaki olağanüstü farklılığın gözümü korkuttuğunu da itiraf etmem gerekiyor. Neredeyse yapacak olduğum –ve hepinizin de benden yapmamı beklediği– şeyi yapmaya artık cesaretim kalmadı gibi.”

“Cesurca olan nedir?” diye sertçe çıktı Biba, “ben de Güneş ile birleşmek istiyorum. Senin niyetlendiğin şey bundan daha mı cesurca acaba? Yine de bu iş bugün yarın olsun da istemiyorum. Tek bildiğim şey, her geçen gün daha da olgunlaşabilirim. Ben şimdiye kadar cesaretin yüzünden sana birçok defa hayranlık duydum. İnanıyorum ki, en yürekli olan en büyük saadete erişecektir. Sen kendine olan sadakatini koruyabilirsen, ben de sana olan sadakatimi koruyabilirim.”

“Ancak,” dedi bunun üzerine Lesa, “ben en büyük saadeti istemiyorum artık. Her zaman daha da büyüğü vardır çünkü. Artık kendi başıma bir şey istediğimi hiç sanmıyorum. Bir hava akımı tarafından bir yerlere götürülüyorum. Artık kendi istediğim gibi davranamıyorum. Hava akımı ne isterse öyle yapıyorum. Ancak yine de bu güçlü hava akımının beni alıp götürmesini hak ediyor muyum diye soruyorum kendime. Kendimi o kadar da büyük görmüyorum. Hepsi bu işte. Ve artık bir zamanlar olduğum kadar coşkulu olamadığım için üzülüyorum.

Ve zayıf yanlarım yüzünden tüm varlığımı yeterince yoğunlaştıramamaktan endişeleniyorum. Düşüncelerim sık sık nasıl da saptı ve öylece uçup gitti – küçük şeylere ve önemsiz bağlantılara saplanıp kaldı. İşte beni üzen şey bu. Asla o Yücelik karşısında öylesine derin bir huşu duyabilmiş değilim – aslında öyle olmam gerekirken.”

“Arada bir,” dedi Biba, “mola vermek gerekir. Kendimizi böyle aşırı biçimde zorlamamalıyız. Güçlerimizin de bir ölçüsü olduğunu bilmemiz lazım.”

“Belki de,” diye karşılık verdi ona Lesa, “Pallas’ın gövdesi olarak bildiğimiz yıldızın başına da aynı şey geldi. Ve belki sonra kuyruklu yıldızlı baş sistemi geldi ve yıldızın gövdesi olarak bildiğimiz şeye can verdi. İşte bu yüzden kuleyi inşa etmek zorunda kaldık.”

“Bence,” diye hızla karşılık verdi Biba, “bu gerçekten de böyle. Ve bu yüzden de artık cesaretini yeniden toparlamalısın.”

“Deneyeceğim,” dedi Lesa.

Ve ardından her ikisi de sessizce orada oturdu ve Biba sağ elini Lesa’nın sol elinin üzerine koydu ve elini bastırdı.

Gece olduğunda kalan kırk dört çubuğun hepsi yukarıya taşınmıştı.

Ve büyük fener geceyi aydınlatıyordu.

Ve Lesa Biba’dan bu gece Pallasyalıların hepsinin aşağıda uyumasını sağlamasını rica etti – böylece bu önemli sabah gelip çatığında hepsi iyice dinlenmiş olabileceklerdi.

Ve Lesa’nın isteği yerine getirildi.

Yalnızca Sofanti, Lesa’nın yanında kaldı ve en üstteki bölüme çıkabilmesi için kapakları açtı.

“Burada seninle birlikte kalabilir miyim?” diye sordu ardından Sofanti.

Ancak Lesa hafif bir sesle şöyle dedi:

“Şimdi beni yalnız bırak ve yarın sabah da benim için son bir şey yap. Kendimi biraz toparlamam gerek. Benden haber alacaksınız –Biba vasıtasıyla– sesimi duyurabilecek halde olur-
sam eğer. Bunu da şimdiden bilemem.”

Bunun üzerine Sofanti Lesa’nın kafa derisini hafifçe okşadı, onu yalnız bıraktı ve ardından hemen uykuya dalacağı aşağıdaki büyük askılı çiçekliğe doğru gitti – son zamanlarda diğer Pallasyalıların hepsinden daha fazla çalışmıştı.

Çubukların uçları buluta değmiş ve bulut titremeye başlamıştı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Lesabéndio yukarıdaki ıssız bölümde yalnız başınadır ve kendini yakın zamanda olacaklar için hazırlamaktadır. Birdenbire tüm korkusu yok olur ve nasıl olacaksa olsun hiçbir şeyden, hatta tümüyle yok olmaktan bile endişe duymadığını fark eder.

Ertesi sabah Pallasyalıların hepsi sessizce seyrederken son katın kurulumu tamamlanır. Işık bulutunda olağanüstü değişimler baş gösterir. Sonunda bulut ortadan ikiye ayrılır ve Lesabéndio ortaya çıkan sarı renkli ışık yılanlarının arasında kaybolur.

Lesâ garip bir odanın içindeydi. Odanın yüksekliği yüz metreydi. Kırk dört duvar –gayet orantılı olarak– her tarafından daire şeklinde odayı çevreliyordu. Zemin ve tavan tamamen düzdü, her şey renkli derilerden oluşuyordu. Kırk dört duvarın dışında binlerce elektrik ışığının gecenin karanlığını deldiği görülüyordu. İçeriye doğru yönelen ışıkların da önünde renkli deri tabakaları olduğundan içerisi rengârenk aydınlanıyordu.

Ancak tüm bu rengârenk mekân çok çıplak görünmekteydi. Ve burası çok ıssızdı.

Lesâ odanın ortasında yerde oturmaktaydı – öne doğru eğilmişti ve gayet küçüktü. Ürkek ürkek etrafa bakınıyor, odanın çıplaklığını ve ıssızlığını hissediyor, bir şeylerle oylanmak istiyordu; bir şeyler okumaya karar verdi ve narin sağ elinin parmaklarıyla boynunu sinirli sinirli yoklamaya başladı ve bir türlü kolyesini bulamadı.

“Ah tabii,” dedi epey bir süre sonra hafif bir sesle, “artık kolyem yok, çünkü onu Bibâ’ya hediye etmiştim. Pallas’ın gövdesi dediğimiz yerde benden geriye kalan son şey o. Peka’dan geriye çok daha fazlası kaldı – büyük atölyeler ve büyük temel yapıları ve büyük bir maket.”

Ve birdenbire Lesâ artık yalnız olmadığını hissetti; odanın içinde ince bir vınlama duyuluyordu.

“Peka, oradaki sen misin?” diye yüksek bir sesle sordu.

Ve ona öyle geldi ki sanki biraz havaya yükselmişti; vantuz ayağının altında artık zemini hissedemiyordu.

Ve dalların kafa derisini gıdıkladığını hissetti, aniden bağırdı:

“Sen de mi buradasın Manesi?”

Ancak ortalık sessizleşmişti. Bir sürü elektrik lambası önceki gibi etrafı aydınlatıyordu ve ayağının altındaki deri zeminini yeniden hissetti.

“Yaşamın sırları,” dedi sert bir sesle ve yüzü yukarıya dönük olarak, “aslında çok ciddiye alınabilir. Ancak bunları sürekli çok ciddiye almak da gerekmez. Arada bir de bunlarla eğlenmek lazım. Herhalde bu yüzden önemlerini yitirmeyeceklerdir. Aslında sürekli ciddi olmaya da gerek yok. Ve tam da bildiğin her şeyle vedalaşıyorken, özellikle daha da neşeli olman gerekmez mi? Ne olursa olsun yaşam biçiminin değişimi herhalde bazı sırları açığa çıkaracak ve biz de büyük ihtimalle bunu sevinçle karşılayacağız. Hatta artık bitecek mi, yoksa bitmeyecek mi diye bu kadar endişelendikten sonra kahkahayı patlatanlar da olacaktır – çünkü olayların nasıl sonlanacağını bilen kimse yok. Bunu kimsenin bilmiyor olması aslında çok da üzücü değil. Hatta gülünç aslında.”

Ama o gülmüyordu. Ellerinini şeffaflaştığını hissetti.

Büyük güneşi, muazzam gezegen sistemini ve asteroid kuşağını düşündü.

“Keşke yapabilseydim!” diye coşkuyla bağırdı birden, “birbirinden farklı o kadar çok asteroidi birbirlerine yakınlaştırmayı becerebilseydim! Ah keşke bunu yapabilseydim! Yukarıda! Ama – acaba yukarıda da bir zamanlar istediğimin ne olduğunu bildiğimi bilebilecek miyim ki? Ya her şey yukarıda benimle birlikte biterse –o zaman yaşamıyor olacağım– Güneş ve onun hayranlarıyla ilgili hiçbir şey hissetmeyeceğim. O zaman her şey sona erer. Buna üzülmeli miyim? Benim bu küçük solucan bedenim için her şey sona erecekse bundan şikâyet mi etmeliyim? Benim yakınıma gelen her şeyden çok daha büyük olan böyle bir evren düzeneğinin içine işleme imkânının bana bahşedilmiş olmasından dolayı sevinçli olmam

gerekmez mi? Ve sonuç ne olursa olsun benim için hepsi aynı değil mi? Birkaç saat sonra her şey bitecekse – o zaman benim yapabileceğim bir şey de yok. Neden –orada yukarıda– her şeyin sona ereceğini düşünmek beni bu kadar üzüyor?”

Her iki elini de yanlara doğru iyice açtı ve kendini yukarıya doğru –olabildiğince yükseğe – kırk metre yukarıya uzattı. Ardından tavana doğru baktı ve şöyle bağırdı:

“Daha bir şeyler yaşayacak mıyım, bilmiyorum. Ama buna üzülüyorum. Gülmek istiyorum.”

Ancak yine gülmedi.

Les a yavaşça tekrar küçüldü.

Tamamen küçüldüğünde gülümsedi ve şöyle dedi:

“Şimdi yeniden küçülünce bu bana çok komik geldi. Belki de yukarıda tıpkı bir Quikkolu gibi küçücük olacağım. Ve onlar da hep komikler. Ne kadar neşelenebilirlerse o kadar neşeleniyorlar. Niye ben de neşelenmeyim ki? Ve çok daha küçülsem de – yine de buna sevinirdim. Eğer yalnızca Büyük olan büyük olarak kalacaksa? Ve o büyük olarak kalacak. Sonsuz uzay boşluğu bir nokta haline gelecek kadar küçülemez. Ama ben yapabilirim. Ve benim bunu yapabilecek olmam da büyük bir şey. Artık gülmem gerek.”

Ve kısa bir süre sessizce güldü. Ve sonra gittikçe daha çok, daha yüksek sesle gülmeye devam etti. Ve öyle yüksek sesle güldü ki kırk dört duvar birden titremeye başladı. Ve o bunu fark etti. Ve bir kez daha yüksek sesle kahkaha attı ve sonra tamamen sustu.

O sırada ona, sanki her köşeden alçak sesli gülüşmeler ve kıkırdamalar geliyor gibi geldi ve o da bağırdı: “Siz niye gülüyorsunuz? Bana mı gülüyorsunuz?”

Tekrar kulak verdi.

Ancak şimdi hiçbir şey duymuyordu.

Büyük gün sabah olmadan çok önce, tüm Pallasyalılar yeniden kule fenerin tepesine gelmişlerdi. Hepsi de teleskopik gözlerini ışık bulutunun parlak ışığından koruyabilmek için kafa derilerine koyu ve şeffaf deri parçaları takmışlardı; kafa derisi gözleri yanlardan korurken, önde takılı duran şeffaf deri parçaları bulutun göz kamaştırıcı ışıklarını engelleyecekti.

Bulut yeniden yukarı yükseldiğinde ve parlak ışıklarını saçmaya başladığında, hepsi kulenin en üst balkonunda toplandılar ve son katın çubuklarını deri tabakalarıyla birlikte çubukların uçları yarım daire oluşturacak halde yavaşça aynı şekilde yukarıya doğru çevirdiler.

Yalnızca Sofanti birkaç arkadaşıyla birlikte Lesabéndio'nun üzerinde oturduğu deriyi uygun zamanda ortasından aşağı doğru çekmek için fenerin içinde kalmıştı. En üst katın içeriden de yukarıya doğru taşınması gerekiyordu. Yukarıya çıkar çıkmaz basit bir düzenek yardımıyla Lesa'nın içinde bulunduğu bölmenin tavanı açılacak ve zemindeki deri bir trambolin gibi kullanılarak onu yükseklerle fırlatacaktı.

Tüm hazırlıklar dikkatlice yapılmıştı. Mekanik duvar makaraları her şeyin aynı anda düzgün biçimde çalışıp çalışmadığını kontrol maksadıyla daha önce alt katlarda denenmişti.

Yukarıda kimse tek söz etmiyordu.

Sessizce dışarıya bakıyor, çubukların yavaş yavaş, temkinli ve düzenli bir şekilde yukarıya doğru dönmesini seyrediyorlardı.

İçeride bulunan Sofanti ve adamları da ses çıkarmıyorlardı. Lesa'dan gelen bir ses de yoktu.

Çubuklar yukarıya doğru yükseldikçe bulutun giderek daha da huzursuzlaştığı görülüyordu; parlak kitlenin üzerin-

de siyah ve gri lekeler oluşmaya, her zaman daire şeklinde olan kenarları düzensizleşmeye başlamıştı.

Sonra siyah ve gri lekelerde elektrikli girdaplar oluşmaya başladı. Girdaplar sarmallar oluşturarak birlikte dönüyor ve titrek girdap kıvılcımları çıkarıyorlardı.

Bunun ardından kenarlarda, müthiş bir hızla dönen ve sonra yukarıda yassılaştan, böylece de neredeyse disk haline gelen mavi, kırmızı ve yeşil küreler ortaya çıktı.

Pallasyalıların heyecanı saniyeler geçtikçe artıyordu.

Ve çubuklar giderek yükseliyordu.

Birdenbire ışıklı diskteki siyah lekeler koyu eflatuna, gri lekeler de açık kahverengine dönüştüler.

Ve bu arada lekeler gittikçe büyüyorlardı, öyle ki sonunda bulut açık kahverengi ve koyu eflatun karışımı garip bir ışık saçır hale geldi.

Eflatun rengi titrek projektör ışıkları –kuyruklu yıldızların kuyrukları gibi– sürekli yükselmekte olan çubukların uçlarını aşağıdan titrek titrek aydınlatıyordu.

Lesabéndio ise bunların hiçbirini görmüyordu. Hiç ses çıkarmadan oturuyordu.

Ve içinde bulunduğu bölme tümüyle karanlığa gömülmüştü.

Birkaç defa kendisini yukarıya doğru uzatmayı denemişti.

Ancak her seferinde gücünü kaybedip yeniden aşağıya inmişti.

Şimdi yukarıya doğru bakıyor ve odanın tavanın koyu eflatun renkte –bazen daha açık, bazense daha koyu– parladığını görüyordu.

Sonra ansızın dışarıdan korkunç bir çığlık geldi.

Çubukların uçları buluta değmiş ve bulut titremeye başlamıştı.

Korkunç bir gökgürültüsü duyuldu.

Ve bulutun kenarlarında şimşekler çakmaya başladı.

Ardından bir çatırtı koptu.

Ve tümüyle koyu eflatun renkte ışıklar saçan bulutun merkezinde sarı renkte ve giderek düzensizleşen bir çatlak oluştu.

Aynı anda çubukların uçları bulutun eflatun kısmına değdiler ve bulut da bir aşağı bir yukarı inip çıkmaya – bir o yana bir bu yana dalgalanmaya başladı.

Lesabirdenbire içinde yeni güçlerin ortaya çıktığını hissetti, artık kendini uzatabiliyordu –tekrar ve tekrar– ve en sonunda kendini iyice yükseğe, elli metre yüksekliğe uzattı. Ve sıçramak istedi.

Bulutun ortasındaki çatlaklar giderek artıyordu.

Çatlaklardan güçlü sarı ışık huzmeleri çıkıyordu.

Ve çubuklar bu sarı ışığın içine doğru ilerliyorlardı.

Ve deri tabakalar son katın çevresini tümüyle –ani bir hareketle– sardı; makinelerin hepsi de planlandığı gibi çalışıyordu.

Ardından bulutun ortası baştan aşağı yırtılarak açıldı. Ve eflatun renkli dış kısımlar geriye doğru çekildi ve koyu eflatun bulut geriye doğru çekilmeye devam etti ve koyu eflatun renkte parlayan düzensiz biçimli bir halka oluşturdu.

Daha önce bulutun bulunduğu yerde ışıklar saçan yılan gövdelerinden oluşan ve dalgalanan bir ışık denizi ortaya çıkmıştı.

Ve en üst balkonun en dış kenarında oturan Pallasyalılar Lesabéndio'nun uzun kahverengi bir çubuk gibi –sarı ışıklar saçan yılan gövdelerinin dalgalandığı denizin içine doğru– fırladığını gördü.

Ve yılan gövdeleri titredi.

Ve Lesabéndio kayboldu.

Ve sarılığın ortasında kırmızı bir leke oluştu ve giderek genişlemeye başladı.

Bu kırmızı lekeyi ilk gören Sofanti olmuştu.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Lesabéndio'nun Pallas'ın baş sistemi içerisindeyken neler hissettiği anlatılır. Başlangıçta hiçbir şey duyamaz ve göremez, ancak sonra tüm gezegen sistemini, özellikle de Güneş'i şimdiye dek gördüğünden farklı bir biçimde görmesini sağlayan yeni görme organlarına sahip olduğunu fark eder. Lesa içinde en yüce huşu duygusunu duyar ve en sonunda Güneş'in en büyük bilgelik olarak neyi gördüğünü ve gezegenlerin neden Güneş'in etrafında döndüklerini öğrenir. Aralarda aşağıda Pallas'ın gövdesinde nelerin olup bittiği anlatılır.

Yukarıdaki sarı ışık yılanları gazlardan oluşmaktaydı. Ve bu sarı ışık yılanları Lesabéndio'nun gözlerini kamaştırmıştı. Artık hiçbir şey göremiyordu. Yalnızca vücudunun eriyip gittiğini ve her yöne doğru genişlediğini hissediyordu.

Bağırarak istedi, ancak hiçbir ses çıkaramadı. Hiçbir şey görmüyor ve hiçbir şey duymuyordu. Ona tüm varlığı hafifçe karıncalanıyormuş gibi geliyordu, ancak bu karıncalanma her tarafına yayılmaktaydı.

“Hâlâ yaşıyorum!” diye bağırarak istedi.

Ancak sessizlik bozulmadı ve o yalnızca her şeyin nasıl da daha yakına gelmek istediğini fark ettiğini hissetti.

Sanki her tarafından dışarıya doğru ince –çok ince– dokunaçlar uzanıyor gibiydi. Ve bunlar gittikçe uzuyor, uzuyordu. Ve dokunaçlarının uçları hassaslaştılar ve etraflarında ona büyük, ince, titreşen cam çanaklar gibi gelen bir şeylerin varlığını hissettiler. Ve bu dokunaçların uçları bu cam çanaklara bağlandılar ve aniden kocaman, genişleyen cam küreler haline geldiler; bu cam küreler sayesinde güneş sistemindeki her şeyi şimdiye dek olduğundan çok daha büyük olarak görebiliyordu.

Sonra büyük cam kürelerin içinden bakmaya devam etti; bu cam küreleri istediği gibi büyütüp küçültebiliyor, onlara başka şekiller de verebiliyor, onları yakına doğru çekebiliyor veya çok uzağa itebiliyor ve hiçbir yerde bir engelle karşılaşmadığını hissediyordu.

O sırada diğer gökcisimlerinin hepsinin iyice yakınına ve Güneş'in de iyice yakınına geldiğini gördü.

“Keşke Biba da bunu yapabilseydi!” diye bağırarak istedi.

Ama yakınındaki her şey sessizliğe gömülmüştü. Yalnızca kendisinin yavaşça döndüğünü hissediyordu.

“Bu yeni çevremi,” diye yavaşça zihninde konuştu, “ne yazık ki hiç tanımlayamıyorum. Yine de bunu niye yapamadığımı bilmek istemiyorum. Uzaktakileri fark edebiliyorum, bu bana yeter.”

Ardından ona sanki hafif bulutlar tarafından etrafta sürükleniyormuş gibi geldi ve bu bulutlar onu –bazen şiddetlenen bazen de yavaşlayan biçimde– hafifçe sıkıştırıyorlardı.

Yavaşça ilerlediğini hissetti ve aniden bu sıkıştırmaların bir dili olduğunu ve bunu anlayabildiğini fark etti.

Ve ona şöyle diyordu:

“Lesâ, kararını verdin mi? Sen hep sana verilenle yetinmesini bildin. Ben, sıkıştıran, şu an mümkün olandan daha fazlasını istiyorum. Ben kristal biçimlerin gaz haline dönmesini istiyorum; köşeli sütunların gaz haline; sekizyüzlülerin, prizmaların ve diğer tüm köşelilerin, her şeyin gaz haline dönüşmesini istiyorum.”

Lesâ gülümsemek istedi ve şöyle demek istedi:

“Pekâ, seni hemen tanıdım.”

Ama gülümseyemedi ve ne demek istediğini bulutlar vasıtasıyla anlatamadı.

Manesi’nin de çok uzakta olmadığını –imkânsız şeylerle birlikte olduğunu– hissediyordu. Manesi, Lesâ’nın yakınında bazen hızlı bazen yavaşça hareket edip, bir orayı bir burayı gösteren kalın cam lifler vasıtasıyla konuşuyordu.

Anlamıştı: “Gaz çiçekleri!”

Ve sonra şunu da anladı:

“Gazdan yılanlar kolayca tahayyül edilebilir, ama bir oraya bir buraya –manyetik rüzgârlarla– dalgalanan gazdan dalları olan gazdan sarmaşıklar, bu fazla, *çok fazla*.”

Sonra bu garip dil Lesâ için tümüyle anlaşılmaz hale geldi.

Ve uzun dokunaçlarının uçlarında yeniden bir titreme ve çekilme hissetti.

Ve sonra dokunaçlarının ucundaki cam mercekler vasıtasıyla yeniden büyük evrenin en uzak noktalarına baktı.

Bu arada kuzey konisi kulesinin üst katlarında her şey birbirine girmişti –herkes konuşuyordu– ve kimse kimseyi dinlemiyordu.

“Neyse ne,” dedi Biba, “o orada yukarıda kaldı. Ayrıca o, aynı bizlerin onu içimize çekebileceğimiz gibi büyük kuyruklu yıldız sisteminin içine çekildi.”

Ve bunun üzerine sekiz kişi şunu sordu:

“Hâlâ yaşıyor mu peki?”

“Bunu,” dedi ciddi ciddi Biba, “henüz bugünden bilemeyiz. Ayrıca Peka’nın, Manesi’nin ve artık aramızda olmayan diğer herkesin de bugün yaşayıp yaşamadıklarını bilmiyoruz. Ancak yukarıdaki kuyruklu yıldız sistemini gördük. Ve şimdi göreceğimiz daha çok şey var. Kırmızı bir göz ürkütücü biçimde kule fenerimize bakıp duruyor. Bu yaşamımızdaki en büyük olay. Şimdi artık çok şey değişecek. Rahatım iyice kaçtı.”

Geri kalan Pallasyalıların da rahatı kaçtı, çünkü öncelikle gecenin karanlığı bir türlü çökmek bilmiyordu; akşam olunca örümcek ağımsı bulut bu sefer aşağı inmemişti; giderek yanlara doğru genişliyordu ve yukarıda kocaman, gri, düzensiz bir çelenk haline gelmişti.

Bu yüzden gece vakti bile her yer aydınlıktı.

Yine de görünmekte olan sarı renkli baş sistemin parlaklığı giderek azalıyordu ve bir süre sonra ışıklı bulutun normalde yaydığı ışığın onda biri düzeyine indi.

Ve artık gündüz vakti her zamankinden daha karanlık oldu.

Kırmızı leke yerinde duruyor ve koyu kırmızı bir ışık demetini tıpkı bir projektör gibi dimdik fenerin içine tutuyordu. Işık demetinin ucu Manesi’nin askılı çiçekliğinin ortasına ka-

dar uzanıyordu.

Pallas'ın kuzey konisinde gündüzleri de alacakaranlık hüküm sürüyordu. Güney konisi gündüzleri öyle karanlık oluyordu ki, üç yüz metre uzaklıktaki şeyler bile seçilemiyordu.

Böylece tüm elektrik ışıkları gündüz de yakılmaya başlandı. Alacakaranlığın tekinsiz bir yanı vardı.

Kimse bundan sonra ne olacağını bilmiyordu.

Uyumak isteyenler Manesi'nin Pallas'ın büyük mağaralarında kurmuş olduğu mantar çayırılarına çekiliyordu.

Bu sırada yukarıda Lesa'nın rahatını kaçıran hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey duyamadığı için büyük bir sessizliğin içindeymiş gibi hissediyordu. Yakınındaki her şeyi, hatta Pallas yıldızını da tamamen unutmuştu. Buna karşın dokunaçlarının ucunda bulmuş olduğu yeni küre gözleri giderek daha hassaslaşıyorlardı, ama bu hassasiyet de onun rahatını kaçırmıyordu.

Lesa yeni gözleriyle etrafını çevreleyen bütün gökcisimlerini net olarak görebiliyordu. Ve hayrete düşmüştü.

"Bu kadar farklı olduklarının," dedi zihninde kendi kendine, "mümkün olduğunu sanmazdım asteroidlerin."

Ve büyük gezegenlerin çok yakınında olan bir sürü asteroid gördü –Jüpiter'de ve Satürn'ün halkasının arkasında– ve Güneş'e Pallas'tan daha yakın olan diğer gezegenlerin de yanı başında.

"Amma da çok şey var," diye sürdürdü zihnindeki konuşmasını, "Güneş'in etrafında dönen! Milyonlarcası var. Bunların hepsini bir halka halinde bir araya getirmek, bu mümkün değil. Ve biri korkunç bir hızla giderken, diğeri gayet yavaş gidiyor."

Özellikle Güneş'e kendinden daha yakın olan hemen yanı başındaki gezegenlerin etraflarında dönüp duran asteroidler

onu daha da şaşırtmıştı. Bu ufaklıklar öyle hızlı gidiyorlardı ki, nasıl ve neden bu kadar hızlı olduklarını anlayamıyordu.

Ve Lesa istemediği halde dönmekte olduğunu hissetti.

Sonra ona uyumak üzereymiş gibi geldi. Ve üzerine daha önce hiç duymadığı kadar mutlu ve keyifli bir his çöktü.

Yeni ve kesintisiz, değişmez bir huşu içerisine dalıyor gibiydi. Bu bir rüya değildi, bu uyanıklık hali de değildi.

“Belki de bu ebedi saadet halidir!” diye düşündü.

“Ve sonra,” diye düşünmeye devam etti, “şimdi yıldızların çoğunun neden durmaksızın döndüğünü anlar gibiyim. Yuvarlak bir şeyin sürekli dönmesinde insanı mest eden bir yan var – hele yuvarlak bir küre daha da mest edici. Bu yüzden de bu kadar çok yıldız küre şeklinde. Dönen tekerlekler de böyle mest edicidir, hatta bunu düşünmek bile yeter. Eğer sürekli dönen tekerlekleri düşünersek, o zaman biz de, sanki bundan daha müthiş bir şey düşünememişiz gibi mest oluruz. Bizim gezegen sistemimizin sırrı dönen tekerleklerin içinde saklı.”

Ve gezegenlerin Güneş’in etrafında çizdiği daireleri düşündü. Daireler tekerleklerle dönüşürken, Lesa’nın düşünceleri iyice birbirine karıştı.

Biba Pallas’ın dış yüzeyindeki ıssız inziva hücrelerinde oturuyordu.

Biba iyice dışarı doğru uzattığı gözlerini yeşil Güneş’e dikmişti.

“Acaba Lesa şimdi,” dedi alçak sesle, “Güneş’le ilgili bizden daha mı çok şey biliyordu? En büyük cesaret daima en uzağa götürür. Nasıl oluyor da, Lesa’da olan o büyük cesarete ben de sahip olamıyorum –ve asla sahip olamayacağım– bu nasıl oluyor ki?”

Yorgun düştüğünü hissedene dek uzun süre bunu düşündü.

Lesâ uzaklarda kendi kendine dönen gayet büyük yılan gövdeleri görüyordu ve hepsi de şeffaf bir kürenin içindeydi. Küre de yavaşça kendi etrafında dönüyordu.

“Bir yıldızın içi böyle mi?”

Böyle sormak istiyordu.

Ama birdenbire şöyle dedi:

“Neden sormam gerekiyor? Nasıl olsa hiçbir yanıt alamıyorum. Keşke bir yanıt alabilseydim! Ancak yanıtı gayet kolayca bulabilecek olduğumuz halde, yine de sık sık sorular sorup dururuz. Acaba rüya mı görüyorum yoksa uyanık mıyım – benim için bu da hiç fark etmez. Hiçbir şey bilmek istemiyorum. Benim durumumdayken rüya görmek ya da uyanık olmak arasında kesinlikle büyük bir fark yok.”

Ona öyle geldi ki, sanki bir sürü yıldızın içini görüyordu ve şaşkına dönmüştü.

“Keşke Biba bunu yapabilseydi,” diye düşündü, “ne kadar da sevinirdi! Ama görecektir o kadar çok şey var ki. Özellikle de Güneş’te! Bu yüzden insan öyle çabucak bir bilge olamıyor. Her şey o kadar karmaşık ki, neden bir sürü gezegenin sürekli Güneş’in etrafında döndüğünü ancak kavrayabiliyorum; hiç görmediklerini görmek istiyorlar; yeni olanı, muazzam olanı, ezici olanı. Ezici olan, aynı küreler ve tekerlekler gibi –sonsuzluğun bu simgeleri gibi– en fazla mest ediyor. Tanımlamakla böyle mest olunamaz. Eğer tüm varlıklar –tanınmayı hiç istemeyen ve tanınması hiç de gerekli olmayanı tanımayı– tanıyabilseydiler.”

Lesâ’nın düşünceleri yine iyice birbirine karışmıştı.

Yalnızca hâlâ dönmekte olduğunu hissediyordu ve kendisini bir huşu duygusuna kaptırmıştı.

Sonra –ona öyle geldi ki– sanki yanında bir şey –gizemli bir işaret diliyle– bir şeyler konuşuyordu. Ve ona öyle geliyordu ki, sanki bu işaret dilini anlıyormuş gibiydi.

“Bilmek istiyorsun,” diye anlıyordu konuşulanları, “neden gezegenler büyük Güneş’in etrafında dönüp duruyor. Hey –o yalnızca büyük değil– aynı zamanda çok şefkatlidir. En önemli şey bu. O fazlasıyla ışık ve ısı veriyor. O etrafında dönenler için var. Diğerleri için yapmış olduğu şeyler – işte bunlar onun şefkatidir. O her şeye hayat verir – Pallas’ın baş sistemine de ve elbette sana da Lesa. Büyük Güneş’in ne düşündüğünü hissetmiyor musun?”

Lesla kendini toparladı ve yeni görme organları ile hırsla Güneş’e bakmaya başladı ve ona öyle geldi ki, sanki Güneş ona bir şeyler söylüyordu. Kulak kabarttı ve onun konuştuğunu duydu. Ancak ne dediğini anlamıyordu. Buna çok üzüldü.

Sonra yeniden yakınlarında anlayabildiği bazı sözler söylendiğini duydu – şöyle diyorlardı:

“Bizim büyük, ama o kadar da şefkatli olmayan Güneş’imizin en büyük bilgeliklerinden biri, en büyük saadet kaynağı olarak tanımlanabilecek şeylerin acı ve eziyet olduğudur. Dehşetli olandan korkmaya hakkımız yok. Dehşet bizi hep ileriye götürür. O bizi dönüştürür. Eğer acı ve eziyetten kaçırırsak, kendimizi dönüştürmeyi beceremeyiz. Şimdi Güneş sana ne diyecek onu dinle.”

Ve Lesla bir süre sonra bazı net sesler duydu ve sonra da şu sözleri işitti:

“Acıdan korkma – ve ölümden de korkma.”

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sofanti müziğinin sesi kesilir. Ve yukarıda en üst katta baş sistemden gelen ışık huzmeleri kule fener ile birleşirler. Lesa yıldızların içiyle ilgili birçok şey daha görmekte ve ne istediklerini anlamaktadır. Koyu kırmızı renkteki ışık demeti Pallas yıldızının içinden geçer. Ve sonra Quikko yıldızı Pallas'ın ayı haline gelir. Lesa Biba'yla iletişim kurar. Pallasyalılar artık yalnızca Pallas'ın gövdesinin dış yüzeyinde yaşamaya başlar ve Quikkoluların yardımıyla büyük teleskoplar inşa ederler. Baş sistemden salkımlar halinde kuyrukluyıldız huzmeleri püskürmektedir ve örümcek ağımsı bulut eski parlaklığına kavuşmuştur.

Işık bulutu gece olduğunda aşağı inmediğinden merkezdeki deri tabakalarından çıkan Sofanti müziği de dinlenemiyordu. Başlangıçta buna dikkat eden olmamıştı. Sofanti bunu fark edip söyleyince de insanlar kafalarını sallayıp geçtiler; bunu çok doğal bulmuşlardı.

“Biz,” dedi Nuse, “en korkunç şeyleri de giderek gayet doğal bulacağız. Bütün ışık kulelerim karanlık gece için planlanmıştı; şimdi daha çok akşam diye tanımlayabileceğimiz gündüzleri de yanıyorlar. Yeşil yıldızları artık göremez olduk. Işık kuleleri yardımıyla gün batımı ve gün doğumunda alacakaranlık sağlanabiliyor. Bu öyle komik ki, şunu iddia edebilirim: şimdiye kadar daha komik bir şey yaşamadık.”

“Yıldızlar,” dedi Dex, “bana öyle geliyor ki eskisinden çok daha yakındalar. Bence bizim aslında buna önem vermemiz gerekiyor.”

Sofanti buna şöyle karşılık verdi:

“Şimdi Pallas’ımızda bu kadar şey olurken, bunu bırakıp yıldızlardan endişe etmek doğru değil. Hadi çabuk yukarıya fenere gidelim. Yeni bir şey keşfettim.”

Ve diğer ikisi hızlı kayış ve halat hatları üzerinde Sofanti’yi takip ederek fenere çıktılar. Koyu kırmızı renkli ışık demeti kuleye vurmaktaydı. Ve ışık demetinin çok genişlediğini fark ettiler.

Sofanti Dex ve Nuse’yi yan kapaklardan geçirerek en üstteki katın balkonuna çıkardı ve üçü orada yukarıdaki baş sistemde görmüş oldukları sarı ışıklar saçan yılan gövdelerinin en üst katın yukarı kısmını tuhaf biçimde düğümlenerek sa-

rip sarmaladığını gördüler.

“İşte şimdi,” dedi aceleyle Dex, “baş sistem Pallas’ın gövde sistemiyle ayrılmaz bir şekilde birleşti. Artık kimse bu kuleyi bir amaç uğruna inşa etmediğimizi söyleyemez. Bu yüzden bu kadar çok kaddimon çeliği çıkarmamıza müsaade edildi. Biz yıldızımızın hem gövdesinin ve hem de başının istediğini yerine getirdik.”

Bunlar söylendikten sonra hepsi yukarı çıktı ve bu yeni mucizeyi seyre daldılar.

Lesa yukarıda gezegen sistemi ile ilgili yepyeni şeyler görmeye devam ediyordu. Her şeyi tam olarak kavrayamıyordu. Gezegenlerin içine bakmış ve onların nasıl da hareketli bir yaşamı olduğunu, Güneş’in hareketlerini takip etmek için nasıl da sürekli çaba harcadıklarını görmüştü. Ve Güneş de öyle şiddetli parlıyordu ki, Lesa önce neye bakacağını şaşırdı. Kendini yalnız hissetti ve ona yol gösterecek biri olsun istedi.

Bunu ister istemez, ona çok yabancı gelen sesler duydu ve onları anladı; şöyle diyorlardı:

“Yavaş yavaş büyük Güneş’in yaşamı hakkında daha çok şey öğreneceksin. Asteroidler büyük gezegenlerin Güneş’in etrafında döndüğünü görünce büyük gruplar halinde buraya geldiler. Şahsen biz de onların iç bağlantıları hakkında fazla bir şey bilmiyoruz. Yine de şimdi çok küçük şeylere dikkat etmemek gerektiğini biliyoruz. Önemli olanlara yer açabilmek için bir sürü şeyin bir kenara itilmesine alışmamız gerekiyor. Bu bazı zorbalıkların görülmesine yol açıyor. Bununla ilgili olarak büyük Güneş ve onun küçük uyduları arasında sürekli tartışmalar çıkıyor. Bizden sonra gelen büyük gezegenlerin Güneş’le birlikte neler planladığını bilmiyoruz. Jüpiter hakkında az şey biliyoruz. Bu yüzden birkaç asteroid Jüpiter’in etrafında dönüyor.”

Lesâ camdan küreye benzer görme organlarından birinde bir şey batıyormuş gibi bir acı hissetti – ve sonra da bu gözüy-
le göremez oldu. Bir şey görmek de istemiyordu zaten.

Işık kulesinin fenerinde şimdi daha da büyük bir haber yankılanıyordu: yılan bedenlerinden çıkan sarı ışık gücünü kaybederken ve yılan bedenleri de neredeyse tamamen sakinleşirken, kırmızı ışık demeti de gözle görülür biçimde genişlemiş, kısa sürede askılı çiçekliğin boyutunu aşmıştı ve aşağıya doğru uzanarak şimdi de merkez deliğinin içinden geçmekteydi.

Ve bu sırada küçük kule maketinin kaddimon çeliğinden çubukları aşağıda göz kamaştırıcı bir beyazlıkla parlamaya başlamıştı.

Dex ışığın çeliğe tesir ettiğinden endişelenince, çeliği kontrol etmiş, ancak onu kaygılandıracak bir şey bulamamıştı. Buna karşılık uzun süre koyu kırmızı ışığın altında oturduktan sonra vücudunda tümüyle yeni bir heyecan dalgası ortaya çıktığını fark etti; bundan öyle şevkle bahsediyordu ki, Pallasyalıların çoğu kısa süre sonra onun yakınında toplandılar, yalnızca Biba onlara katılmamıştı. Ve o da kırmızı ışığın içinde uçuyordu ve onu da aynı heyecan dalgası kaplamıştı.

İkisi de bu yeni heyecan duygusunun hiç de kötü bir şey olmadığını, ışığın çok canlandırıcı olduğunu söylüyordu. Böylece kısa süre sonra tüm Pallasyalılar kırmızı ışık demetinin altında toplandı ve bu sırada bu ışık demeti yıldızın güney konisini aydınlatıyor, ışıkları güney konisinin ağzından aşağı çok uzaklara doğru uzanıyordu. Ve bu ışık huzmesinin küçük bir yıldız kadar gittiği görülüyordu.

Aynalarla kırmızı ışığın yönünü değiştirmeye çalıştılar. Ve kuzey konisinde ışığı yansıttıkları noktadaki kayalar koyu ef-

latun renkte harika parıltılar saçmaya başladı.

Nuse kendi ışık kulelerinin bunun yanında çok sönük kaldığını fark etti. Ve aynanın kırmızı ışığı yanlara yansıtacak biçimde uzun süre tutulmamasına karar verildi. Sonunda onu artık ışık kulelerinin hiç yanmadığı güney konisine doğru yönlendirdiler.

Öbür yanda Lesa aniden Biba'ya bir işaret göndermeye söz vermiş olduğunu hatırladı. Ve Biba da sakın inziva hücrelerinde oturmakta ve mütemadiyen kaybolmuş olan Lesa'yı düşünmekteydi. Biba birdenbire mağarasının çok yumuşak mavimsi yeşil renkli bir ışıkla aydınlandığını gördü; Lesa'nın dokunaçlarından biri –kayaların ortasından geçerek– oraya ulaşmıştı. Lesa Biba'yı görüyordu; dokunacının uç kısmı bildiğimiz cam değildi –kırılmazdı– ve bu uç kısmın yapıldığı özel camı Pallasyalılar mavimsi yeşil renkli bir ışık parıltısı olarak görüyorlardı.

Lesa Biba'ya bir şeyler söylemek istedi ve kuyruklu yıldız baş sisteminin sakini düşüncelerini Biba'ya iletmeyi kolaylıkla başardı.

"Artık," dedi Lesa, "Pallas'ın gövdesinin dış yüzeyi üzerinde yaşayın; o da artık yaşamını baş sistemle birlikte sürdürüyor –ve de diğer asteroidlerle birlikte– tüm gezegen sistemi, hatta Güneş sistemiyle birlikte. Siz de öyle yapmalısınız. Dış yüzeyde yaşayın, kendinize büyük teleskoplar yapın. Quikkolular bunun için size yardımcı olacaklardır. Hep daha fazlasını keşfedeceksiniz. Ben de hepyeni şeyler keşfediyorum. Bu sıçramalar şeklinde olamıyor. Sürekli kendinizi geliştirmeniz gerekiyor. Yıldızlar da sürekli bir gelişim içindeler. Ben henüz bir yıldız değilim. Ama sürekli ilerliyorum. Şimdiden bir yıldızın içinde neler olduğu hakkında bazı fikirlerim var. Güneş benim için

hâlâ fazlasıyla büyük. Ancak diğer gezegenler de şu an benim için çok büyükler. Bunu unutmayın. Hepimiz birlikte aynı büyük hedefi göz önünde tutmalıyız. Lesa'yı unutmayın."

Sonra ortalık karardı. Ve Biba bağırdı:

"Sana teşekkür ederim, Lesa!"

Ve sonra dışarı fırladı ve önüne gelen herkese başından geçenleri anlattı.

Ve böylece Pallasyalılar Pallas'ın gövdesinin dış yüzeyinde mantar çayırları kurdular ve bu mantar çayırları üzerinde uyumaya başladılar. Ve uyandıkları zaman iyice dışarı uzatıkları gözleriyle yeşil yıldızları seyrettiler.

Bu arada Quikkolular büyük teleskopları nasıl inşa edeceklerini düşünüyorlardı.

Lesa yukarıda Pallasyalılarla iletişim kurmayı becerebildiği ve onlardan istediği şeyi yaptıkları için sevinç içerisindeydi.

Ve sonra Lesa'nın büyük evren gözleri tekrar Güneş'e ve Güneş'e asteroid kuşağından daha yakın olan gezegenlere çevrildi.

Lesa hepsinin kendileri için henüz anlaşılmasız olan büyük sırların derinliklerine hiç düşünmeden inmek istediklerini fark etti. Ancak Lesa da yıldızların etkisiyle sürüklenmeye başladı. Ve içini büyük bir vahşet kapladı.

"Daha ileri gitmek istiyorum," diye düşüncelerinde bağırdı, "bu işin sonunun nereye varacağını bilmesem de. Ancak gezegenlerde bir inatçılık var. Küçük ve önemsiz şeylere bağlı kalmak istemiyorlar; hep daha büyük olanı, daha kudretli olanı istiyorlar. Ve burada uyuşuk bir tembelliğe yer yok. Miskin sonsuz mutluluk burada bitiyor. Ve kişi yanardağ oluyor, dünyaları sarsıyor, korkunç bir fırtına gibi esiyor ve büyüleyici bir ışık çalkantısı haline geliyor. Ben yaşamışım ya da yaşamamışım, ne fark eder? Eğer yıldız benimle, benim içimde yaşamak

–dünyaları yaşamak– istiyorsa. Zor tabii ki. Ama en büyük mutluluklara zorluklardan geçerek ulaşabiliriz. Gevşek istirahatlerin üstesinden gelmemiz gerekiyor. Her şey daha hızlı dönmeli ki daha fazlasını alabilelim. Bu ebedi dönüşün ortaya çıkardığı o huşu duygusunu yeniden hissediyorum; kendi kendine dönen küreler ve tekerlekler küçük ve önemsiz olanı boğuyorlar. İleri! Acıdan korkma! Ölümünden korkma! Küreler! Sonsuzluk! Tekerlekler! Daireler! Daireler!”

Ve Lesa’nın düşünceleri yeniden birbirine karıştı ve artık o yalnızca coşkulu bir mutluluk duymaktaydı.

O sırada Pallasyalılar Quikko yıldızının aniden yaklaşmaya başladığını gördüler.

Nax ve beraberindekiler sevinç çığlıkları atıyorlardı.

“Pallas’ın,” diye bağırdı küçük Nax, “uydusu olacak.”

Ve öyle oldu.

Ve Pallasyalılar on küçük Quikkolu’yu yanlarına aldılar ve hemen halatlarla –Quikko yıldızına doğru– hızla harekete geçtiler; Biba da oraya doğru uçtu.

Ve sonra büyük kavuşma anı geldi. Quikkolular yıldızlarından dikkatlice birkaç denizanası parçası çıkardılar. Ve bu denizanası parçalarıyla geriye uçtular ve Pallas’ın gövdesinin dış yüzeyinde bir sürü teleskop inşa ettiler.

Ve Quikko yıldızı, baş ve gövde sistemlerinin birbirinin içine kök saldığı Pallas’ın etrafında merakla dönerken, Pallasyalılar sık sık uçarak Quikko’ya gidiyorlardı.

Ve Quikkolular da sık sık uçarak Pallas’a gidiyorlardı.

Ve Pallas üzerinde ve aynı zamanda Quikko üzerinde de tümüyle yeni bir yaşam ortaya çıktı.

Lesâ giderek daha fazla hissediyordu, artık vaktiyle düşündüğü ve hissettiği gibi değildi. Kuyruklu yıldız sisteminin mücadelesini içinde giderek daha coşkulu bir biçimde hissediyordu.

“Zamanında,” diye kafasında bir sorgulamaya girişti, “Güneş’e gitmek istemiştik. Ama Pallas’ta takılıp kaldık. Onda çok fazla güç vardı. Ancak bu büyük asteroid uykudaydı. Ve şimdi biz onu yeniden uyandırdık.”

Lesâ kafasında yaptığı bu sorgulamayı hemen Bibâ ile paylaştı ve ona şöyle dedi:

“Keşke kuyruklu yıldızların ne istediğini bilseydik.”

Bu sırada Pallasyalılar ve Quikkolular baş sistemin çok huzursuzlandığını gördüler. Baş sistemin her yanından kuyruklu yıldız huzmelerinden oluşan salkımlar püskürmekteydi.

Ve örümcek ağimsi bulut yeniden eskisi gibi parlamaya başladı. Ve çelenk de heybetli ışıklar saçıyordu. Ve çelengin her yanından onu daha da şiddetli bir biçimde aydınlatan kıvılcımlar fışkırıyordu.

Parıltılar ve fışkıran kıvılcımlar yavaş yavaş güçlerini kaybetti.

Lesâ yeni gözlerinin hepsini aşağıya doğru dikmişti.

Ve Pallas’ın birçok yerinden mavimsi yeşil bir ışık çıkmaya başladı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Biba Güneş'i gözlemlemek için Pallas'ın gövdesinin dış kısmını ortasından çevreleyen yeni bir kayış hattı yaptırır. Lesa Biba'ya Güneş ilgili en önemli şeyi söyler. Bombimba Lesa gibi baş sisteme gitmek ister ancak bunu başaramaz; dönüşünde Labu tarafından içine çekilir. Quikkolular Pallas'ta sanatı yeniden canlandırmak isterler. Oysa herkes yıldız gözlemiyle meşguldür. İki meteor ruh Pallas'ın yakınına gelir ve kule ve baş sistemin etrafında döner, ancak içine kapanıktırlar, çünkü duyguları bastıran bir atmosferleri vardır. Baş sistem daha aşağı iner ve gövdeyle sıkı sıkıya birleşir. Lesa'nın mavimsi yeşil ışığı artık aşağıda daha sık, bazen aynı anda birkaç farklı yerde görülmektedir.

Biba henüz Quikko daha Pallas'ın uydusu olup etrafında dönmeye başlamadan önce yeni ve çok geniş bir kayış hattının yapılmasını istemişti; yalnızca Güneş gözlemlerinin yapılması için kullanılacak olan bu hat Pallas'ın gövdesinin dışını çevreleyecekti. Ve bu hat çok yavaş hareket edecek ve Pallas kendi etrafında sağdan sola doğru döndüğünden, o soldan sağa doğru gidecekti. Bu durumda dönme etkisi sıfırlanacak ve böylece hattın üstünde oturarak yıldızlar, özellikle de Güneş ve asteroidler rahatça gözlenebilecekti.

Bu hat çok kısa sürede kuruldu. Ve bundan sonra Biba da Güneş'i öylesine büyük bir coşkuyla incelemeye başladı ki, zaman zaman bunun dışındaki her şeyi unutmaktaydı. Yavaş giden bu kayış hattının üzerinde büyük bir Güneş teleskopu da bulunmaktaydı.

Biba, Güneş teleskopunun başında her zamankinden daha uzun çalıştığı ve sonunda çok yorgun bir halde içindeki küçük mantar çayırı üzerinde uyumak üzere mağarasına çekildiği bir gün – aniden mavimsi yeşil ışığı mağarasında tekrar gördü. Ve Lesa'nın tekrar geldiğini hemen anladı. Ona kulak kabarttı ve Lesa'nın telaşla şunları söylediğini duydu:

“Büyük eziyet ve büyük saadet –bizim güneş sistemimizde– yalnızca çok sık ortaya çıkınakla kalmıyorlar –hayır– neredeyse her zaman birlikte çıkageliyorlar. Buna alışmak gerekiyor. Güneş bana acıdan korkmamamız gerektiğini söylemişti, herhalde en büyük acı ölümün verdiği acıdır. Ancak aynı zamanda en büyük saadet de ölümdedir; daha büyük ve daha güçlü olanın içinde çözülmek inanılmaz harika bir duygu. Birçok canlı

varlık ölüm vaktini kesin olarak belirlemeyi beceremediği için ölümün tadını çıkaramıyor. Onlar için bu bizim uykuya dalmamız gibi bir şey. Biz de uykuya dalacağımız vakti tam olarak belirleyemiyoruz. Ancak uzuvlarımız şeffaflaştığı zaman birinin içinde çözülmek gayet bilinçli bir şekilde yapılan bir şey. Bu yüzden de ölümden korkmuyoruz. Ancak güneş sistemimizdeki bir sürü canlı varlık korkuyor. Sevgili Biba, bunu çok uzun zamandır biliyorum. Ama şimdi büyük Güneş felsefesindeki en önemli şeyi de öğrendim: Hepimiz en büyük özgürlüğü amaç edinmeli, talep etmeli ve bununla birlikte aynı zamanda daima daha büyük olana tabi olacağımızı da aklımızın bir köşesinde tutmalıyız. Bu iki şey büyük Güneş'imizin etrafında dönüp duran büyük ve küçük yıldızların hepsinde milyonlarca değişik şekilde biteviye ortaya çıkıp duruyor. Kuyrukluyıldızların da tabi olduğu bir şey var. Tabi olmak en büyük şey. Ölmek de aslında yalnızca tabi olmaktır. Bunu anlamak genellikle çok zordur, çünkü tabi olmak en büyük özgürlüğe karşıymış gibi görülmekte. Ne var ki, her şey sürekli daha büyük olana tabi olmanın etrafında dönüp duruyor. Bu yüzden senin asteroid kuşağıyla ilgili düşüncen tamamen doğru. Satürn'ün halkası bu konuda bize bir fikir verebilir. Eğer büyük bir halka oluşturabilirsek – o zaman toplam ruh her bir parçanın ruhundan kuşkusuz daha büyük olacaktır. Bu yüzden her şeyi tek bir amaca, yani yeniden buluşup bir araya gelme amacına yöneltmemiz gerekiyor. Birlikte daha ileriye gidebiliriz. Belki de ileride kendimizi hep birlikte büyük Güneş Sistemine, gezegenler, kuyrukluyıldızlar ve Meteor ruhların içinde yaşadığı o büyük sisteme tabi kılabilme imkânımız olur; belki de gün gelir onun içinde ölürüz. Sevgili Biba! Asteroid kuşağının ölümünü düşün. Muhakkak çok ıstıraplı olacaktır; ancak yine de muazzam bir mutluluk da doğuracaktır. İşte, ölüm yalnızca senden büyük olanın içinde çözülmektir. Ah, bunu herkese söyle, komik

Quikkolulara da söyle. Kendine eziyet çektirenler hep daha ileri gider. Hoşça kal!"

Biba hiç ses çıkarmadan mantar çayırının üzerinde yatıyordu.

Mavimsi yeşil ışık tekrar kayboldu.

Biba Lesa'nın söylediklerini herkese yaydı.

Ve bu herkesin üzerinde büyük bir etki yarattı, özellikle de kendine eziyet çektirenlerle ilgili son cümle.

Şimdiye kadar olduğundan çok daha fazla Pallasyalı bilinen tarzda ölmeye başladı.

Bombimba Lesa gibi Pallas'ın baş sistemi içinde çözülmek istiyordu, ancak bunu başaramadı. Geri düştü ve sonraki üç denemesinde de bir sonuç alamadı. Korkunç acılar çektiğinden şikâyet etmeye başladı ve bunun üzerine Labu onu içine çekti.

Bombimba'nın çektiği acılar çok konuşuldu, çünkü şimdiye kadar hiçbir Pallasyalı çözülme öncesi acı çektiğinden şikâyet etmemişti. Yine de bundan sonra kimse Lesa gibi baş sistemin içine atlamaya kalkışmadı; acı çekmenin önemine dair öğreti Pallasyalıların arasında fazla taraftar bulmadı; bizzat Biba bile bu öğretinin Lesa'nın yeni durumundan kaynaklanıyor olması gerektiğini söylüyordu. Lesa diğer yıldızlardan bir sürü şey öğrenmişti, ancak Pallasyalıların bunlardan hemen bir fayda sağlaması mümkün değildi.

Ancak Lesa acı çekmenin önemini gittikçe daha net bir biçimde hissediyordu. Buna ek olarak birçok yıldızın yapısındaki rahatsız edici yanların özellikle korunduğunu, böylelikle yıldızın üzerinde yaşayan canlı varlıklara ıstırap çekmenin

anlamına dair bir ders verilmesinin hedeflendiğini de fark etmişti.

Bu sırada Lesa yanı başında gümbür gümbür gelen gayet net anlaşılan bir ses duydu:

“Acı veren şeylerden kaçınmaya çabalarsan, duygularını daha artıramazsın. Duygularda artış en azından acı veren şeylere şöyle hafiften de olsa bir temas etmeyi gerektirir. Acı da zaten çok şiddetli bir duygudur.”

Les a bunları kimin söylediğini bilmiyordu, ancak bu sözleri aklında tuttu ve Pallasyalılara aktarmak istedi, ancak onların şimdilik bu konuyu anlayabilecek durumda olmadıklarını fark etti; onların yaşamı hep *fazlasıyla sakin* geçmekteydi.

Quikkolular Pallas'ın gövdesinde yaşayanların kulenin tamamlanmasının ardından yeni bir girişimde bulunmayı akıllarına bile getirmemesine hayret ediyorlardı.

Ve derken sanatsal planlar yeniden ortaya çıktı. Minik Nax Dex, Sofanti ve Nuse'yi cesaretlendirmeye çalışıyor, hatta yaşlı Labu'yu bile harekete geçirmek istiyordu. Ancak dördü de bir süre sonra şimdilik tüm sanatsal faaliyetleri bir yana bırakacaklarını, çünkü Pallasyalıların diğer yıldızları gözlemlemekle fazlasıyla meşgul olduklarını söylediler.

“Bu,” dedi gülerek Sofanti, “tümüyle Quikkoluların suçu. Eğer onlar gövdenin dış yüzeyinde bu kadar çok gözlemevi kurmamış olsalardı, o zaman çok başka olurdu.”

Bir sürü büyük kuyruklu yıldız hızla Pallas'ın yakınından –Güneş'e doğru– geçtikleri sırada bu gözlem evleri iyice kıymete bindiler. Her bir kuyruklu yıldızın baş kısmının tümüyle farklı maddelerden oluştuğu fark edilmişti. Hatta kuyruklu yıldızın birinde kanatlara benzeyen iyice dışarı çıkık taraçalar bulunmaktaydı. Ancak kuyruklu yıldız o kadar hızla geçip

gitmişti ki, halatlı trambolin düzeneğini kullanmak için yeterli vakit bulunamamıştı.

Bunun şöyle bir sonucu olmuştu, artık her yerde büyük sıçrama halatı ve trambolin düzenekleri kurulmaya başlanmıştı ve bunlar da öncelikle rahatça Quikko'ya gitmek için kullanılmaktaydı.

Quikko'da yapılan en büyük teleskoplar deri şişirme yöntemiyle üretiliyordu. Pallas'ta deriyi büyük parçalar halinde ayırmak mümkün olmadığından, orada yalnızca suni yollarla şişirilen küçük deri tabakalarıyla teleskop üretmek mümkündü, buna karşın Quikko'da bunlar doğal yollardan oluşabiliyordu.

Buradayken Biba yalnızca Güneş'i şimdiye kadar olduğundan daha büyük olarak görmekle kalmıyordu; sayısız asteroide de bakıyor ve onların birbirlerine pek de benzemediklerini görüyordu. Bu yüzden Biba, birbirinden farklı bu kadar yaşam biçimini bir araya toplamanın yerine getirilmesi çok zor bir görev olduğunu düşünmeye başladı.

Quikko'nun üzerindeyken meteorları gözlemlemek de kolaydı. Ve böylece onların da astral canlı varlıklar olduğu anlaşılmıştı.

Ve Pallasyalıların bunu tam olarak anlayabilmesi için yine daha önce hiç görülmemiş bir şeyin olması gerekmişti: iki meteor ruh Pallas'a çok yaklaştılar ve büyük elipsler çizerek Pallas kulesinin etrafında –tıpkı küçük uydular gibi– dönme-ye başladılar.

Uçarak meteor ruhlara gidilmesine karar verildi. Dex ve Nuse oraya fırlatılmayı kabul ettiler. Meteorlara bin metrelik bir mesafe kalana kadar yaklaştılar, ancak daha öteye gide-mediler; meteor ruhların etrafını çok değişik ve çok canlı bir etkisi olan bir atmosfer çevrelemekteydi ve bu atmosfer geriye

doğru iten bir etkiye sahipti.

Meteorların kıpırdanıp duran ve her renkte ışıldayan uzun bir sürü uzuvları vardı. En fazla yüz metre uzunlukta olan gövdelerinde başka küçük canlı varlıklar bulunamamıştı. Quikko'nun üzerindeki teleskoplar da bunu net biçimde gösterebiliyordu.

Ancak bu canlı varlıkların kafaları da görünmüyordu. Quikko ve Pallas'ta meteor ruhların dikkatini çekebilmek için çok çaba harcandıysa da, bu astral devlerle iletişim kurmak mümkün olmadı. Yine de meteor ruhlar Pallas'ın kulesinin ve baş sisteminin etrafında merakla dönmeye devam ettiler, sanki bu onlara çok ilginç geliyor gibiydi.

Uzunca bir zaman gözlerini bu küçük aylardan ayırmadılar. Pallas'ın baş sistemine her yaklaştıklarında bu ruhların uzuvlarındaki hareketlilik artmaktaydı.

Ancak bir süre sonra dikkatleri başka yöne kaydı. Yukarıdan gelerek Pallas'ın merkezinden geçen kırmızı ışık demeti bir gün fark edilir biçimde küçüldü, giderek yukarı doğru çekilmeye başladı ve arkasında bir iz bırakmadan kayboldu.

Ancak kulenin en üst kısmında bulunan baş sistemi o kadar şiddetli bir biçimde genişlemişti ki, aşağı doğru bir hava akımı oluşmuş ve unutulmuş olan Sofanti müziği merkezde yeniden duyulmaya başlamıştı.

Bunun ardından baş sistem aşağı doğru kuvvetli biçimde büyümeye başladı, incecik ışık kollarıyla ve buluta benzer büyük gaz kümeleriyle onu tümüyle sarmaladı.

Ve her tarafta sürekli büyük kuyruklyıldız kuyruklarının oluştuğu görülüyordu.

Ve bu büyük kuyruklar kuzey konisinin tümünü aydınlatıyordu.

Elbette bu yeni mucize Pallasyalıların tümünün dikkatini kendi üzerine toplamıştı.

Tekrar kuyrukluyıldız kuyruklarının ışığını aynalarla yönlendirmeyi denediler ve bu sırada bu kuyrukların nasıl bir etkisi olduğunu öğrendiler – uyku getirici bir etkileri vardı.

Bir kuyrukluyıldız kuyruğunun isabet ettiği herkesin hemen uykusu geliyor ve en yakınındaki tepe ya da kuleye çöküp saatlerce uyuyordu. İsabet alanların bir mantar çayırı aramak için bile vakitleri olmuyordu. Elbette diğer Pallasyalılar uykuya dalanları hemen bir mantar çayırlığına taşıyorlardı.

Ancak bu kuyrukluyıldız kuyruğu etkisini açıklayabilmek geri kalan her şeyi açıklamaktan çok daha zordu; burada bir doğa gücünün açıklanmasından bahsetmek artık mümkün değildi.

Ve Lesa baş sistemin gittikçe daha aşağı hareket ettiğini ve kule ile gövdeye sıkıca bağlandığını hissediyordu. Ve böylece Lesa Pallasyalıları daha yakınlaşmış oluyordu; şimdi Lesa'nın mavimsi yeşil ışığını daha sık, hatta bazen aynı anda birçok farklı yerde görmeye başlamışlardı.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Örümcek ağımsı bulut, Biba'nın örnek alınması gerektiğini söylediği, düzgün bir halka sistemi haline gelir. Lesa, Biba'ya Pallaslıların kule inşaatı sırasında katlandıkları acıları hatırlatır ve ona büyük acıların yaşanacağı durumların ortaya çıkacağını bildirir. Pallas'ın baş ve gövde sistemleri sonunda tümüyle birleştğinde, bu bahsedilen durum ortaya çıkar. Bu esnada en büyük acılara Lesa katlanmak zorunda kalır. Pallas'ın tümü öyle şiddetli biçimde sarsılır ki, bazı kayış hatları kopar ve büyük kuleden çatırtılar gelmeye başlar. Sonra Lesa ikiz yıldızla tek bir varlık haline geldiğini hisseder ve onun için yeni bir yaşam başlar ve her şey birbirine daha çok yakınlaşır, hatta asteroid kuşağının yıldızları da birbirlerine yaklaşır.

Örümcek ağımsı bulut da şeklini değiştirdi. Baş sistem tarafından sürekli geriye itilmekte ve giderek tümüyle düzgün bir çelenk biçimi almaktaydı. Çelenk giderek yassılaşıyordu. Ve Pallas'tan ve Quikko'dan bakıldığında, küçük kırmızı kafaların düzenli olarak her yana yayıldıkları görüldü. Ayrıca ince ipliklerin aslında uzun uzuvlar olduğu da ortaya çıktı. Aralarında boşluk kalacak şekilde birbirlerine yılan gibi sarılmışlardı. Böylece bu oluşumun bulut özelliği artık kaybolmuştu. Bu minyatür halka sistemine yaklaşmak hâlâ mümkün değildi, aynı şekilde bu ince ipliksi canlılarla iletişim kurmak da hâlâ mümkün değildi. Bu oluşum eskisi gibi geri itici etkisini koruyor, bin metrelik bir uzaklıktan bile etkisini hissettiriyordu.

“Bu neredeyse mükemmel olarak nitelendirilebilecek bir örnek,” dedi Biba, “hem bizim için hem de büyük asteroid kuşağı için.”

Biba kule fenerin balkonlarından birinde yeni halka sistemini incelerken önündeki boşlukta yeniden mavimsi yeşil ışığı fark etti, böylece Lesa'nın yakınında olduğunu anladı.

Ve Lesa düşünce aktarımı yoluyla şunları söyledi:

“Pallasyalılar her şeyi nasıl da çabuk unutuyor! Acının anlamını hiç öğrenmek istemiyorsunuz, sanki hep pısırsık bir aylıklık içinde yaşamış gibisiniz. Ve bu da kesinlikle doğru değil. Büyük kuleyi ne sıkıntılar çekerek inşa ettiğinizi unutunuz mu? O zaman yeterince acı hissetmediniz mi? Bu hepimiz için büyük bir eziyet değil miydi? Ve her şey bittiğinde bu hepimize bir kurtuluş gibi geldi. İşin doğrusu kısa süre sonra öyle yeni şeyler ortaya çıktı ki, siz yaptığınız işi hemen unut-

tunuz. Sevgili Biba, herkese acıyı halife almamaları gerektiğini söyle. Belki de siz çok yakın zamanlarda korkunç şeylere göğüs germek zorunda kalacaksınız. Kendinizi hazırlayın. Artık sizinle uzun süre iletişim kurabileceğimi sanmıyorum. Güneş'in söylediklerini unutma. *Hoşça kal!*"

Biba ışık sönerken bir patlama sesi çıktığını duydu. Ve en yakın kayış hattına atlayıp büyük bir sinyal istasyonuna gitti ve tüm Pallasyalıları, onlara bildireceği yeni şeylerin olduğu haberini ilettiler.

Bu yeni haberi dinleyenler çok endişe verici bir şey –hiç ama hiç sözü edilmemiş bir şey– olacaktı hissine kapıldılar.

Ve sonra Lesa'ya sanki eskisi gibi bir vücudu varmış gibi geldi; ancak bu daha uzun ve geniş bir vücuttu ve vücudundan bir ürperti geçti, içindeki her şeyin titremekte olduğunu hissetti. Ve derken bir orasında bir burasında bir şeyler batıyormuş gibi acı duymaya başladı.

Ve sonra yeni görme organlarında çok şiddetli bir kasılma hissetti –bu organlar aşağı doğru uzandı– ve Pallas'ın büyük gövdesiyle birleşti, onunla bir oldu. Ancak tüm sınırları ve kasları bunu korkunç bir durum olarak algıladığından, çılgılık atmak istiyordu.

Her şey tümüyle karanlığa gömüldü. Lesa hiçbir şey göremiyordu. Yalnızca giderek şiddetlenen korkunç ve kıvrandırıcı acılar hissediyordu.

Ve birdenbire Pallasyalılar da –aynı Lesabéndio gibi– benzer acılar çekmeye başladı. Ancak bu acılar Lesa'ninkiler kadar şiddetli değildi. Yine de Pallasyalıların hepsi avazı çıktığı kadar çılgılık atmaya başladılar.

Ve bu acı çılgınlık kuzey konisinde ürkütücü biçimde yankılandı. Buna derinlerden inler gibi sesler çıkaran Sofanti

müziğinin uğultusu karışıyordu.

Baş sistemden yayılan kuyruklu yıldız akımları titreşen büyük kuleyi binlerce projektör gibi keskin biçimde aydınlatıyor, sonra aşağı iniyor ve kuzey konisinin içinde –ve de güney konisinin içinde– parıltılar saçıyordu. Pallas'ın tüm gövdesi elektrik alevleri içinde yanıyormuş gibi görünüyordu. Pallas titriyordu.

Ve bu titreme sonucu büyük kule şiddetle sallanmaya başladı.

Pallasyalıların çılgınlıkları öyle korkunç bir hal almıştı ki, sanki herkes yıldız birazdan ortasından ikiye yarılacak sanıyordu.

Sofanti'nin derileri öyle şiddetli gürlüyor ve uğulduyordu ki, birkaç deri tabakası bir çatırtı çıkararak yırtılıp ikiye ayrılmıştı.

Pallas'ta bulunan Quikkoluların hepsi bayılınıştı ve bilinçsiz biçimde öylesine yatıyorlardı, onlarla ilgilenen kimse yoktu.

Çektikleri acıya daha çok katlanabilen ve yalnızca inleyen –çılgılık atmayan– Biba ve Labu, teleskoplarla diğer asteroidleri seyreliyor ve oradaki birçok yıldızın da elektrik ışınları yaydığını görüyordu.

“Korkunç bir şey oluyor!” diye bağırdı Biba Labu'ya.

Labu yanıt vermedi.

Sonra Biba Güneş'e baktı ve orada da yüzeyde şiddetli fırtınaların sebep olduğu –her zamankinden çok daha fazla– parlamaların olduğunu gördü.

“Bence,” dedi inleyerek, “yalnızca birbirimize daha yakın bir konuma gelmemiz yeterliydi. Ve bu o kadar acı verici ki. Keşke Lesa bir şeyler söylese!”

Ancak Lesa hiçbir şey söylemedi.

Pallasyalıların çektiği acılar giderek azaldı. Herkes yeniden bir araya geldi ve hepsi de acının anlamını net bir şekilde kavramalarını sağlayan bu en son mucize hakkında konuşmaya başladılar. Ve Biba bu olayın sebebi olarak neyi gördüğünü söyledi.

“Pallas’ın baş sistemi,” diye düşüncesini belirtti, “gövde sistemi ile birleşiyor. Eski Pallas yıldızı yepyeni bir yaşama gözlerini açtı. Bu çok korkunç bir his, yeni bir yaşama böylesine gözlerini açmak. Yukarının ve aşağının büyük birleşmesi gerçekleşti. Bu asteroidlere de örnek olmalı; Pallas’ın çektiği acılara tepki verdiler, ben bunu gördüm, Güneş de bu durumdan çok etkilendiğini gösterdi. Bu yüzden biz de mümkün olduğunca daha çok birbirimize yaklaşmalıyız. Sanatsal çelişkiler artık aramızı bozmamalı.”

“Bence,” dedi bunun üzerine Labu, “Pallas’ta sanatla ilgili her şey amaca ulaşmak için bir yoldu.”

Birçok Pallasyalı onunla aynı düşünceyi paylaştığını belirtti.

Ardından Quikkoluları aramaya başladılar ve onları yeniden ayıltılar. Bu yeni olay yüzünden şaşkınlığa kapılmışlardı ve Quikko’ya gitmek istiyorlardı.

Pallas’taki sarsıntılar sırasında Quikko’da bulunan Pallasyalılar yalnızca uzuvlarında hafif bir seğirme hissetmişlerdi.

Bu yüzden şimdi birçok Pallasyalı Quikko’ya fırlatılmak istiyordu, böylece gelecek fırtınadan kurtulabileceklerdi. Bu arada tüm Quikkolular da Pallas’ı terk etmişti.

Ancak Quikko’da da bir sürü değişiklik olmuştu. Küçük yıldız artık kendi etrafında dönmüyordu.

Yukarıda Pallas’ın başının etrafında dönmekte olan her iki meteor ruhun uzuvları da tümüyle kaskatı kesilmişti.

Les’a’nın acıları henüz son bulmamıştı. Şiddetli kasılmalar

birdenbire çok artmıştı. Artık buna katlanamaz hale gelmişti. Olmayan kollarını uzatmak, olmayan bacakları ile hızlanmak ve kıvrılarak gitmek istiyordu, ancak bunu yapamıyordu. Kendini zincirlerle –aşağıdaki gövdeye– bağlanmış hissediyordu.

Aynı anda Pallas'ın başı ve Pallas'ın gövdesiyle bir arada olduğunu, onlarla tek bir varlık haline geldiğini ve şimdi onun için yeni bir yaşam başladığını, bundan sonra Pallas olarak yaşayacağını hissediyordu.

İkiz yıldızın tümünü etkisi altına alan ikinci şiddetli kasılmanın etkisi ilkinden daha korkunç oldu.

Kule zangır zangır titriyordu.

Sofanti müziği birdenbire kesilmiş, çünkü tüm deri tabakaları tek bir seferde yırtılıp parçalanmıştı.

Pallas'ın gövdesini çok şiddetli bir sarsıntı vurdu ve bu yüzden birçok kayış hattı parçalandı.

Sonra birdenbire her şey sakinliğe kavuştu.

Kuledeki ve konilerin içindeki kuyrukluyıldız ışınları bir anda sakinleştiler ve gayet sakin biçimde aydınlatmaya devam ettiler – etrafı en çok aydınlatan kule feneriydi.

Pallasyalılar bu sefer acıya katlanınayı başardılar. Kimse çılgılık atmadı.

Biba hafif bir sesle şöyle dedi:

“Şimdiyi her şeyin birlikte bir düzene kavuşmuş olduğunu sanıyorum. Artık böyle sarsıcı bir şey bir daha yaşanmayacak. Şimdi bir araya gelmeye çalışalım ve teleskoplarımıza gidelim. Zarar görmüş olan kayış hatlarını da hemen onarmamız gerekiyor.”

Zarar görmüş olan kayış hatları yeniden onarıldı ve herkes asteroidleri gözlemlemek için teleskoplara gitti.

Lesabéndio eskisinden çok farklı olduğunu hissediyordu; yavaş yavaş bir yıldız haline geldiğini hissetmekteydi. Pallas-yahıların ilgi duyduğu şeyler artık onun umurunda değildi. Tekrar yeni organlarının ortaya çıktığını da fark etti –yavaş yavaş yıldızının atmosferi sayesinde görebilmeye başlamıştı– atmosfer her yöne doğru bakan dev bir teleskop gibiydi.

Ve sonra Lesa Quikko'yla, meteor ruhlarla ve bir zamanlar örümcek ağımsı bulut şeklinde Pallas'a çok parlak bir ışık sağlamış olan narin varlıklarla konuştu.

Bunun ardından Lesa ikiz yıldızıyla beraber diğer asteroidlere doğru gidebileceğini de hissetti.

Ve orada herkesin karşılıklı olarak yakınlaşmanın gerekliliği hakkında konuştuğunu gördü.

“Asteroid kuşağı birlik olmak zorunda!” diyordu herkes, “eğer birleşirsek daha ileriye gideriz, tıpkı Satürn’ün halkasının ruhları gibi. Elbette bu çok büyük acılara sebep olacak.”

Lesa tüm uzuvlarının hâlâ seğirmeye devam ettiğini hissetti.

Ancak bu biraz sonra geçti.

Ve yalnızca yavaş yavaş kendi etrafında döndüğünü hissetti. Ve tüm yıldızların yakınlaştığını hissetti.

“Birbirimiz olmak istiyoruz,” dedi düşüncelerinde kendi kendine, “korkunç eziyetlere katlanmamız gerekse de hep daha yakınlaşmak istiyoruz. Bu da bir mutluluk, eğer onlara katlanabilirsek. Bunu hissediyorum. Birine tabi olmak da çok acı veren bir şey. Ancak aynı zamanda kaçınılmaz bir şey. Ve ben de kendimi daha büyük yıldızlara –özellikle de Güneş’e– tabi kılmaktan memnun olurum.”

Ardından tüm gücüyle vücudunu uzattı ve vücudunun Pallas’ın gövdesi olduğunu hissetti.

Ve ikiz yıldız dönmeye devam ediyordu.

Ve asteroidler yeni bir yaşama gözlerini açmış bu ikiz yıldızı elektrik ışıklarıyla selamladılar.

Lesa şimdi gayet özgür olduğunu ve istediği her yere gidebileceğini hissediyordu; onda artık yıldız güçleri vardı.

Sonra ona sanki Satürn'ün halkaları ve aylarıyla konuşuyormuş gibi geldi ve o sırada Quikko yanına gelip şöyle dedi:

“Bizimle kal.”

Ve sonra Lesa geri döndü.

Ve Quikko yıldızının tümünü görüyordu, içini bile görebiliyordu; yumuşacıktı, içtenlikle okşayan ellerden oluşmuş gibiydi.

“Hep ileri gideriz!” dediğini duydu hafif bir sesle Quikko'nun Lesa.

Ancak araya Güneş'in gürleyen sesi girdi:

“Eğer acı ve ölümden korkmazsak!”

Lesa ikisini de duydu.

Ve sakince kendi etrafında dönmeye devam etti ve büyük bir huzur hissetti. Ve ona öyle geldi ki, sanki hafifçe her şeyin uysalca bir oraya bir buraya –tıpkı kulenin altındaki fısıldayan Manesi sarmaşıkları gibi– dalgalandığı yeni bir aleme girmektedir.

“Her şeyle birlikte!” dedi hafif bir sesle Lesa.

Ve yeşil Güneş parıl parıl parlıyordu, sanki onun üzerinde de yeni bir yaşam başlamıştı.

Elinizdeki kitap eleştirmenler tarafından bir galaksiler arası ütopyik roman olarak nitelendiriliyor. Teleskopik özelliklere sahip gözleri, elli metreye dek uzayabilen lastiksi bedenlerinin altında vantuzlu ayakları olan bir canlı türünün yaşadığı Pallas adlı bir asteroiddeki yaşam her yönüyle betimleniyor. Pallasyalılar olarak isimlendirilen bu canlılar yemyeşil yıldızların serpiştirildiği eflatun bir gökyüzünün altında, bir yandan mantar çayırlarına uzanıp bir yandan da kabarcık otlarını tütürerek son derece keyifli ve üretken bir yaşam sürüyorlar. Manyetik hatlar, taşıyıcı bantlar, rengârenk ışık kuleleriyle inci gibi işledikleri dünyalarında anlamak istedikleri tek bir şey var: Gezegenlerinin üstüne çöken geceyi biçimlendiren örümcek ağı biçimli devasa bulutun ardında ne olduğunu öğrenmek. Bunun için de devasa bir kule inşa ederek bilinmeyenin ötesine geçmeye çalışıyorlar...

Scheerbart'ın bu romanında betimlediği evrensel ekolojik anlatı Bruno Taut ve Walter Gropius gibi dönemin ünlü mimarlarının yanı sıra Walter Benjamin ve Gershom Sholem gibi çok sayıda tanınmış entelektüeli ve düşünürü de fazlasıyla etkilemiştir. Sıkı bir Scheerbart hayranı olup özellikle *Lesabéndio*'dan çok etkilenen Benjamin intiharı sonrasında kaybolan "Gerçek Politikacı" isimli incelemesinde de, Ernst Bloch, George Sorel ve Georg Lukács'ın siyaset felsefesine dair görüşlerini tartıştıktan sonra sonuç bölümünde bu fantastik asteroid romanının değindiği siyasal altyapıyı ele almaktadır.

Dadacılığın, Dışavurumculuğun ve Gerçeküstücülüğün öncülerinden sayılan Paul Scheerbart'ın başyapıtı olarak kabul gören *Lesabéndio* kaleme alındıktan yüz yıl sonra ilk kez dilimizde de yayımlanıyor.

KDV Dahil 25 TL

ISBN: 978-605-66850-3-3

PARİS YAYINLARI BİLİMKURGU

